

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

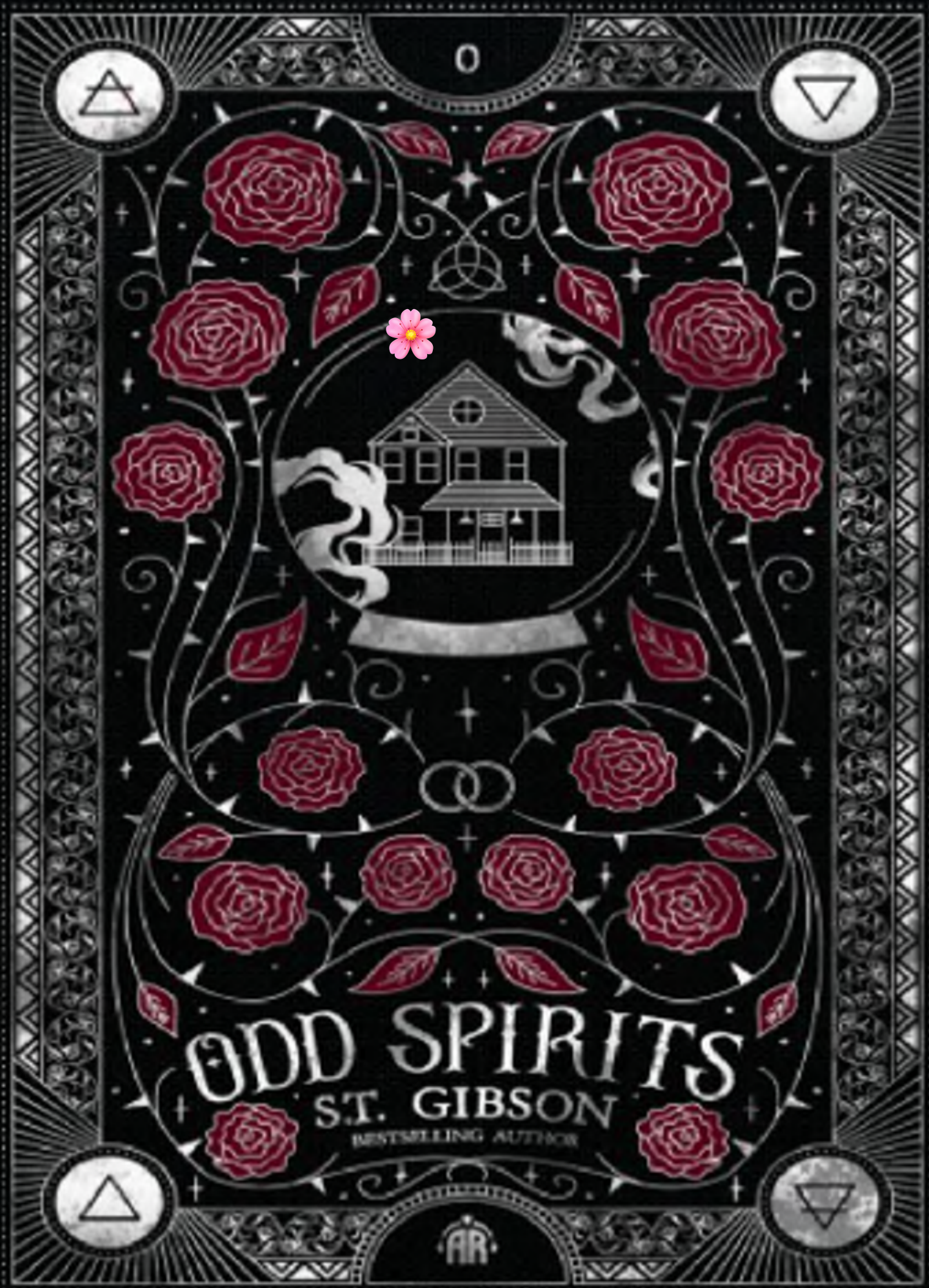
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

S.T. GIBSON İÇİN ÖVGÜ

"Gibson, gizli bir okült cemiyetin eski dünya zarafetini modern şehir büyüünün ışıltısı ve cazibesiyle birleştirerek göz kamaştırıcı bir dünya yaratıyor."

Booklist, *Evocation* için yıldızlı eleştiri

"Cesur ve sıra dışı bir boğuşma."

Publishers Weekly, *Evocation* için değerlendirme

"Yozlaşmış olduğu kadar samimi bir hikâye, gizli toplumda keyifli bir boğuşma, tamamen insani karakterlerle temellendirilmiş, aşkın gücü bu hikâyede gerçek ve canlı bir güçtür ve etkileri derindir."

Samimiyet korkutucudur ve Gibson heyecan vermeyi amaçlıyor."

Elizabeth Kilcoyne, *Kemikleri Uyandırmak* için Morris Ödülü finalisti
Çağrışım

"Hikayenin çarpıklığı kadar canlı karakterleriyle Çağrışım, yeni ve cesur bir destanın başlangıcı - cüretkar, güçlü ve lezzetli."

K. M. Enright, *Mistress of Lies* kitabının yazarı

"Gibson, istismar, keder ve geçmiş yaşamların gölgeleri üzerine, arzuladıklarımız ile hak ettiklerimiz arasındaki liminal boşluğu araştıran ve birbirlerine güvenen kişiler arasındaki güveni sorgulayan bir meditasyon hazırlamış."

Birbirlerini asla silinemeyecek kadar derinden incitmiş, ölümün kendisinden bile daha güçlü sırlar ve pazarlıklarla birbirine bağlanmış, hafızanıza silinmez bir şekilde kazanacak karakterler sunuyor."

Laura R. Samotin, *The Sins On Their Bones* kitabının yazarı *Evocation* için

"Baştan sona göz kamaştırıcı ve sürükleyici olan S.T. Gibson'ın Evocation'ı sihirle ve üç başrol oyuncusu arasındaki güçlü kimyayla çatırdıyor."

Morgan Dante, *A Flame in the Night*'in yazarı

"Romantik ve nefis Evocation, S. T. Gibson'ın yeni serisine büyüleyici bir başlangıç. Karmaşık bir şekilde işlenmiş üç karakteri desteklemenizi sağlayabilecek biri varsa, o da Gibson'dır. David, Rhys ve Moria Sırf ikinci kitabı elime alabilmek için şeytanla anlaşma yapacağım."

Ben Alderson, *Sonsuz Gecenin Efendisi* kitabının yazarı

ÖFKE Lİ ROBOT

Watkins Media Ltd Unit 11,

Shepperton House'un bir baskısıdır

89-93 Shepperton Road

Londra N1 3DF

BİRLEŞİK KRALLIK

angryrobotbooks.com

twitter.com/angryrobotbooks

Kimi arayacaksın?

An Angry Robot ciltli orijinal, 2024 Telif

Hakkı © S.T. Gibson, 2024

Editör: Eleanor Teasdale Kapak:

Alice Claire Coleman Çizimler:

Eleonor Piteria

Adam Gordon tarafından Tarot Kartı

açıklamaları Meridien'de Set

Tüm hakları saklıdır. S.T. Gibson, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir. Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olay, yer, kurum ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın ön kapaksız satışı izinsiz olabilir. Bu kitap kapaksızsa, yayıncıya "satılmadı ve imha edildi" olarak bildirilmiş olabilir ve ne yazar ne de yayıncı bunun için ödeme almamış olabilir.

Angry Robot ve Angry Robot simgesi Watkins Media Ltd. şirketinin tescilli ticari

markalarıdır. ISBN 978 1 91599 859 0

Ebook ISBN 978 1 91599 860 6

Birleşik Krallık'ta CPI Group (UK) Ltd, Croydon CR0 4YY tarafından basılmış ve

ciltlenmiştir. 9 8 7 6 5 4 3 2 1

d_r0

Sevginin yeterli olduğuna inanmama yardımcı olan herkese, bu inancın zor kazanıldığı günlerde bile.

İÇİNDEKİLER

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

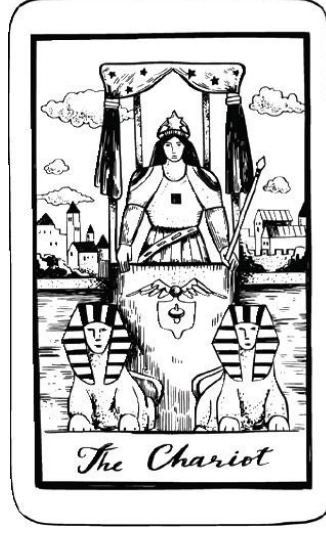
[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[TEŞEKKÜRLER ARABA](#)

[BAŞ RAHİBE](#)

C BİRİNCİ BÖLÜM

RHYS

Bunu ilk fark eden Rhys oldu. Başlangıçta kaybolan küçük ev eşyalarının endişelenecek bir şey olup olmadığından emin değildi, bu yüzden bunu sadece bir unutkanlık olarak değerlendirdi. Bir hafta boyunca makasını, en sevdiği kravatını ya da arabasının anahtarlarını bulamamayı sineye çekti. Bir şeyleri yanlış yere koymasını engellemek için dizüstü bilgisayarının üzerine yapışkan notlar yapıştırmaya başladı. Hatta uyandığı gece, yatak odasında bir şeylerin gözden uzakta durduğuna dair pozitif bir hisle uyanmayı bile başardı. Onun işinde, tekinsiz şeyler için güçlü bir mideye sahip olmanız gerekiyordu.

Rhys gölgelerin üzerine atlamayacak kadar görünmeyen dünyayı yakından tanıyordu. Kendini batıl inançları olan biri olarak görmüyordu. Ama kaygılıydı ve kaygısı onu yersiz olan her küçük ayrıntının aşırı farkında yapıyordu.

Muhtemelen hiçbir şey değildi.

Çalışma odasının kapısını açtığında bütün kitapların raflardan indirilmiş ve yerde sallanan yığınlar halinde dizilmiş olduğunu görünce Rhys konuyu karısına açmaya karar verdi. Rhys bu garip olaylardan karısına bahsetmemişti, belki de ilk kez onun gündeme getireceğini ya da her şeyi halüsinasyon olarak gördüğünü düşünmüştü. Ama şimdi onun uzmanlığına ihtiyacı vardı. Hem bir insan hem de bir okültist olarak evliliklerinde her zaman daha soğukkanlı olan o olmuştu.

"Ciddi olamazsın," dedi Moira gülerek. Ocakta kaynayan papatya ve nergis tenceresine bakıyordu ve çıkan buhar cildine saunadan yeni çıkmış gibi bir parlaklık veriyordu. Küçük baharat torbaları ve kuru ot demetleri bir renk patlaması halinde tezgâhın üzerine yayılmıştı. Mutfak evin en sıcak odasıydı ve bu yüzden Moira'nın saksıdaki civanperçemi, beş parmak otu ve yüksek john için mükemmel bir geçici sera oluşturunuyordu. Rhys mutfak kapısından içeri adımını attığında yaprakları onu gördüklerine sevinmiş gibi hafifçe ürperdi.

"Son zamanlarda evin etrafında tuhaf şeyler olduğunu fark etmediğini söyleme sakın," dedi karısına kaşlarını kaldırarak. *Karısına*. Düşünmesi bile heyecan vericiydi, söylemesi daha da heyecan verici. Ne de olsa sadece bir yıldır evliydim. Yeni evliliğin verdiği heyecan her türlü tartışmayı telafi ediyordu.

"Evet," diye kabul etti, öne doğru eğilip buharı burnuna doğru çekti ve derin derin içine çekti. "Ama zamanla kendiliğinden çözüleceğini düşündüm. Bu evde her gün esrarengiz şeyler oluyor."

Rhys uzanıp, yapraklarını pencere camına dayamış, güneşi arayan yeni yetme bir kekik bitkisine dokundu. Moira'nın dokunduğu her şey çiçek açıyor gibiydi ve bazen yağmur bulutları gibi üzerinden geçen karanlık ruh hallerine rağmen, çoğu zaman damıtılmış güneş ışığıydı. Rhys, asık suratlı mizacının daha da kötüleştiği ve insan düşmanlığı eğiliminin alevlendiği soğuk aylarda onun dokunuşunu daha çok arar olmuştu.

"Belki de," diye düşündü Rhys. "Müşterilerinizden herhangi birinin kötü enerjinin izini sürdüğünü düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Bundan şüpheliyim. Seansa başlamadan önce herkesin tütsüyle arınmasını sağlarım."

Rhys kendine Moira'nın taze pişmiş seftalili turtasından bir dilim kesti ve düşünceli bir şekilde kabuğunu dürttü. Moira genellikle özel astroloji müşterileriyle ve vintage giyim mağazasındaki düzensiz çalışma saatleriyle yemek pişiremeyecek kadar meşguldü ama vakti olduğunda evi pasta kokusuyla doldururdu. "Son zamanlarda daha çok rüya çalışması yapıyorsun. Astralde garip bir şey fark ettin mi?"

"Hayır."

"Yani bir ruhun otostop çekerek dünyamıza geri dönmüş olma ihtimali yok mu?"

Moira oflayıp pufladı ve bir kalem bulmak için saçının arasına sıkıştırılmış çeşitli eşyaları karıştırdı. Önce saçından birkaç dal frezya kopardı.

Rhys ensesindeki saçları sabitleyen tükenmez kalemı almak için uzandı.

"Ben sorumlu bir astral seyahatçiyim," dedi Moira. "Öylece arafta dolaşıp önüme çıkan her ruha merhaba diyecek değilim. Ayrıca, ruhlarla çalışmayı sevmediğimi de biliyorsun; o senin işin. Bir çağırma çemberini ya da onun gibi bir şeyi düzgün bir şekilde kapatmayı unutmadığından nasıl emin olabilirsin? Bana kendin söyledin, eğer bir ruhu çağırdıktan sonra resmen yoluna göndermezsen, etrafta dolaşmaya devam edebilirler."

Rhys bunun mümkün olduğunu kabul etmeye hazırdı ama pek olası olduğunu düşünmüyordu. Ayrıntılara karşı takıntılı bir dikkati vardı ve bu çoğu zaman bir lütuftan çok bir lanet gibi geliyordu ve her çağırma işleminden sonra yarım kalan her şeyi tamamladığından emin olmak için notlarını üç kez kontrol etme alışkanlığı vardı.

Rhys, "Çok katı parametreler altında çağırıyorum," dedi. "Uygun çemberi çizerim, ruhu ilahi isimlerle bağlarım, dilekçemi veririm ve sonra onları gönderip çemberi kapatırım."

"Peki bu hiç geri tepmedi mi?" dedi tatlı, kesik Güneyli ses tonuyla.

Rhys kayıtsızca bir omzunu silkti. Daha önce asi iblislerin kapının kilidini sıkıştırarak Rhys'i çalışma odasında saatlerce mahsur bıraktığı ya da gençlik yıllarında ara sıra maaşının çok üstünde bir şey çağırıp ödünü kopardığı doğru olabilirdi.

"Belki bir ya da iki kez. Ama uzun zamandır değil."

Moira, "Muhtemelen içinden geçen negatif bir enerjidir," dedi. "Ya da evin eski sakinlerinden biri ana yatak odasında yaptığımız tadilata sinirlenmiştir."

"Ama ev hayaletli değil. Test ettirmiştik, hatırladın mı?"

Moira kalemını şaklattı ve tarif defterinin kenarlarına bir şeyler işaretledi. En azından Rhys bunun bir yemek tarifi defteri olduğunu düşünüyordu. Moira tariflerini, astrolojik hesaplamalarını, mali kayıtlarını ve bitkisel ilaçlarla ilgili notlarını aynı kirli kompozisyon defterine atıyordu. Rhys tüm ezoterik araştırmalarını dizüstü bilgisayarındaki titizlikle etiketlenmiş şifreli dosyalarda tutuyor ve çağırma notlarını günlüğüne elle yazıyordu ve karısının aradığı şeyi nasıl bulduğunu hiç anlamamıştı. Ama yine de Moira'nın sistemi bazı günler Rhys'inkinden daha iyi işliyordu. Ne de olsa evlerinin dışında kârlı bir doğaüstü hizmetler işi yürüten oydu ve Rhys kendi çalışmalarında ilerlemek için mücadele eden kişiydi.

"Hatırlıyorum," dedi. "David'in bize düğün hediyesiydi."

Sesi kibardı ama ağzının etrafında Rhys'in fark ettiği bir gerginlik vardı. Rhys'in en eski arkadaşı ve fazlasıyla işe yarar bir medyum olan David Aristarkhov'un hayaletleri aramak için yeni kiraladıkları konağı didik didik edişini hatırlayınca biraz sinirlenmişti. David'in yapacağı şeylerden biriydi bu; bir "hediye" vermek, aslında spot ışıkları altında tribünlere oynamak için bir bahaneydi. Rhys bu numarayı biraz yakışksız bulduysa da, Moira'nın zihninde David'i sürekli zevksiz davranan biri olarak pekiştirmişti.

"Dernekte etrafa sorabilirim. Bakalım daha önce benzer bir şeyle karşılaşmış olan var mı?" Rhys sordu.

Moira, "Saygısızlık etmek istemem ama reddediyorum," diye cevap verdi. "Bir oğlanlar meclisinin gelip işlerime karışmasına ihtiyacım yok."

"Bu bir cadı meclisi değil," dedi Rhys, hassas bir konuya girdiklerinin acı bir şekilde farkındaydı. Ama Moira gözlerini devirse bile düzeltme dürtüsüne karşı koyamadı.

"Herkes sürekli birbirinin dedikodusunu yapıyor ve yeni cüppeler alıp almamak konusunda tartışıyor," dedi Moira. "Bir cadılar meclisi gördüğümde tanırım."

Rhys sohbetlerini daha güvenli sulara yönlendirmek için ağzını açtı ama Moira ondan önce davrandı.

Moira, "Eminim kendiliğinden düzelecektir," diyerek konuşmaya bir nokta koydu. Hoşuna gitmeyen herhangi bir konuşma konusuna her zamanki yanıtı buydu: tatlı bir gülümseme ve taş duvar. "Bana bal getir, olur mu bebeğim?"

Rhys lavabonun üstündeki dolabı karıştırıp seramik kavanozdaki Appalachian ekşi ağaç balını aradı. Malzemeleri tariflerinden çok daha iyi organize edilmişti; kuru otlar, uçucu yağlar, hazır tentürler ve benzerleri için raflar ayrılmıştı.

Rhys karısının yanına sokuldu ve kavanozu ondan alırken omzunu öptü. Kahverengi teni dudaklarının altında sıcacıktı ve kendine özgü gül ve sandal ağacı parfümü gibi kokuyordu.

"Orada ne hazırlıyorsun?" diye sordu, dikkatlice hoş bir şekilde. Bir anlaşmazlığın kıyısında dans ediyorlarmış gibi hissediyordu ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyordu. Evlilik hayatı mutluluktan ama zorlukları da vardı. Moira'yla evlenmeden ve Jamaica Plain'deki konağa taşınmadan önce çok uzun süre birlikte yaşamamışlardı ve hâlâ alışmaya çalışıyorlardı.

Birbirimize. Rutinleri düzeltiyor, iletişim stratejileri geliştiriyor ve annesinin deyimiyle birbirlerinin duygusal mobilyalarına çarpıyorlardı. İkisi de son derece bağımsız ve güçlü kişiliklere sahip insanlardı. Anlaşmazlıkların olması kaçınılmazdı.

"Bu sadece bir yüz tonu. Ama bu..." Balı, küçük bir kavanozun içinde üst üste dizilmiş otlardan oluşan bir koleksiyonun üzerine damlattı. "Kütüphaneci Bayan Rivkin için. Müstakbel kayınpederi ona karşı çok kaba davranıyor ve ben de bunun düğünden önce onun gönlünü hoş tutacağını düşündüm."

"Yani sadece... ona mı veriyorsun? Yoksa kayınpederine mi? Bu tür bir operasyon nasıl işliyor?"

"Öncelikle, benim geleneğimde buna büyü deriz," dedi yavaşça, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. Ses tonu hoşgörölü, hatta sevecendi ama Rhys'in içi yine de sızladı. Evrende araştıramadığı, kataloglayamadığı ve dünya görüşüne düzgün bir şekilde entegre edemediğı bir şey olduğunu hissetmekten nefret ediyordu ama Moira'nın özel büyü tarzı ona hâlâ kaygan geliyordu. Moira'nın, sanki aralarına bir perde çekercesine, kendi pratiğıyle ilgili sorularına omuz silkme eğiliminde olması da yardımcı olmuyordu.

Rhys, "Törenselsel bir operasyondan bir büyü biliyorum," dedi.

"Büyülerin her şekli ve boyutu vardır," diye devam etti Moira. "Ama hepsi aynı şekilde çalışır: Uygun enerjileri ve sembolleri bir araya getiriyorum, onlara niyetimi aşıyorum ve sonra onları, bilinçli ve bilinçaltı zihinlerini bu niyetle nasıl uyumlu hale getireceklerine dair talimatlarla birlikte müşteriye veriyorum."

Karısının kavanoza daha fazla kesme çiçek ve bal koymasını izledi ve her şeyin ayrıntılarından hâlâ tam olarak emin olmasa da başını sallayarak eşlik etti. O, kitaplardan öğrenilen ve katı kuralları olan Batı ezoterizminin bir öğrencisiydi. Moira ise sözlü gelenekler yoluyla aktarılan ve ev yapımı deneme-yanılmalarla doğrulanan, sadakatle korunmuş bilgiler üzerine kurulu bir halk büyü geleneğinden geliyordu. O bir büyücüydü ve o da bir cadı, bu kadar basit. Belki de birbirleri hakkında asla anlayamayacakları bazı şeyler vardı. Bazı günler bu çıkmaz Rhys'i üzüyordu ve Moira'nın da bu üzüntüyü hissedip hissetmediğini merak ediyordu ama aralarındaki uçurumu nasıl aşacağından emin olmadığı için bu duyguyu içine gömüp yoluna devam etti. O İrlandalı bir Katolikti; bu konuda iyiydi.

Yine de daha çok çabalamalıydı. Moira için. İkisi için de.

"Kulağa çok karmaşık geliyor," dedi Rhys, birden kendini kaskatı ve beceriksiz hissetti, sanki en büyük aşkıyla nasıl konuşacağını unutmuştu. Destekleyici olmaya çalışıyordu ama doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Çoğu zaman, konuşmaları gerçekleştikten saatler ya da günler sonra yeniden yaşarken buluyordu kendini, ancak o zaman söylemesi gereken şeye rastlıyordu. "Ne yaptığınızı bildiğinizden eminim."

Moira karışma son dokunuşlarını yaparken omuzları çökmüştü ve Rhys bunun işinden yorulduğu için mi yoksa onu üzen bir şey olduğu için mi olduğundan emin değildi. Bu yüzden onu nazikçe bileğinden tuttu ve parmak uçlarını öptü, bulduğu yerde tatlılığı emdi.

"Ödeme istediniz mi, bayan cadı?" dedi. İş yapmak ona tanıdık geliyordu ve para konuşmaktan ya da pazarlık yapmaktan asla kaçınmazdı. Bazen daha yüksek ücretler talep etmesini dilesse de Moira'yı sevmesinin bir nedeni de kişisel markalaşma ve müşteriye elde tutma konusundaki becerikliliği idi. Hizmetleri buna fazlasıyla değirdi.

Moira boğazının arkasından alay etti.

"Bu küçük bir büyü; neredeyse hiç zaman almıyor." Mavi iplikle bağlanmış bir tutam saçı kavanozun içine bıraktı, sonra da kapağı sıkıca kapattı. "Zorbalıktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Sana bir web sitesi yapmama ne zaman izin vereceksin?"

"Bu çok... gerçek dışı hissettiriyor. Sanki insanlara bir şey satmaya çalışıyormuşum gibi."

Rhys kıkırdadı. "Aşkım, sen bir şeyler satıyorsun."

Moira yanağını Rhys'in yanağına değdirdi, sonra da hafifçe burnunu ısırdı. Rhys bu küçük vahşet karşısında o kadar şaşırmıştı ki yüzü kızardı ve Moira kıkırdadı.

"İnsanlara bunun bir işlem olduğunu hissettirmeden bir hizmet satmak da el çabukluğunun bir parçası. Hepsi bir sihir numarası. Ayrıca, müşterilerimi eski yöntemlerle bulmayı tercih ediyorum. Kulaktan kulağa ve el yordamıyla. Halkla birlikte çalışsaydınız daha iyi anlayabilirdiniz."

Rhys bu son cümleyi bir iğneleme olarak yorumlamamaya çalıştı. Evet, doğası gereği çekingen ve münzevi biriydi ama Moira'nın bunu belirtmesine gerek yoktu.

"Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. "O kelebek kirpiklerini kırıştırarak ve sempatik bir kulak vererek herkese büyü mü yapıyorsun?"

"Sempati benim uzmanlık alanım. Her zaman da öyleydi."

"O zaman benim üzerimde büyü yapmadığından nasıl emin olabilirim?" diye sordu parmak uçlarını dirseğinin üzerinde gezdirerek. Moira'nın gözleri onun üzerinde gezindi, bir yaz gecesi gibi karanlık ve sıcaktı.

"Yapamazsın," dedi, sonra dudaklarında boyalı bir sırıtişla onun erişim alanından uzaklaştı.

"Sen bilirsın," dedi adam, el değmemiş turtada dilimine dönerek. Bir ısırık aldığı anda rengi soldu. Rhys tabağı yere bırakıp iterken tabak tezgâha çarptı.

"Sorun nedir?" Moira sordu.

"Bozulmuş," dedi Rhys, yakındaki bir çöp kutusuna özenle tükürerek. "Şeftalilerin tadı çürümüş."

Moira'nın kaşları havaya kalktı. "Bu imkânsız; onları dün çiftçi pazarından aldım. Mükemmellerdi."

Rhys'in çatalını aldı ve bir ısırık aldı, sonra da sanki kötü bir şeyden şeytan çıkarır gibi hemen tükürdü. Diliyle dişlerinin arasındaki son ekşimsi tadı da çıkarırken ağzında hoşnutsuzluk düğümlendi.

"Tamam..." diye kabul etti. "Bu çok garip."

"Negatif enerjiden başka bir şey değil, ha?" Rhys iğneledi.

Moira burnunu çekti, sonra da tamamlanmış büyü kavanozunun üzerine konserve etiketi yapıştırmak için döndü. "Sadece kötü titreşimler ya da onun gibi bir şey. Bir pencere açıp içeri biraz hava girmesini sağla. Geçecek."

C İKİNCİ BÖLÜM

MOIRA

Davetsiz misafir sonraki birkaç gün boyunca büyük ölçüde yorumsuz kaldı, ancak işler daha iyiye gitmiyordu. Aslında, normalde güvenli olan iki tablo kendiliğinden yere düştü ve Moira bir keresinde gece vakti gizemli kapı çalmalarıyla uykusundan uyandırıldı. Sabahın köründe kapı zilinın çalması ve karşı tarafta birinin tarot falı, tılsım çantası, tavsiye ya da *herhangi bir şey* için hıçkırı hıçkırı ağlaması alışılmadık bir durum değildi. Moira onları her zaman içeri alırdı, Rhys'in uyku mahmuru üzüntüsüne rağmen. Sadece randevuyla müşteri kabul etmesini tercih ederdi ama annesi ve büyükannesi ona küçük yaştan itibaren güçlü bir toplumsal sorumluluk aşılamışlardı ve Moira her zaman kapıyı açardı. Her zaman.

Ancak bu sefer bornozunu giydi ve aceleyle aşağı indi, omurgasını düzeltti ve birkaç derin nefes alarak gücünü topladı... ancak dışarıda kimsenin olmadığını gördü.

Moira karanlıkta gözlerini kırıştırarak merdiven sahanlığında durdu. Birdenbire çok üşüdüğünü ve çok açıkta kaldığını hissetti. Öfkeyle bornozunu daha sıkı sardı, merdivenlerden yukarı çıktı ve Rhys'in yanındaki yatağa kıvrıldı.

"Kimdi o?" diye sordu, sesi yastığın ve uykunun etkisiyle boğuklaşmıştı.

"Kimse yok," dedi uykusuz gözlerle tavana bakarak. "Sadece birkaç 'Mahallenin çocukları ding-dong oynuyor.'"

Bunu yüksek sesle söylerse belki de buna inanacağını umuyordu. Evdeki mutluluğuna görünmeyen bir düşman tarafından tecavüz edildiği alternatifi, çok daha rahatsız ediciydi. Moira karşı vaaz verdi.

Her fırsatta refah müjdesi ve sınırsız tezahür zihniyeti: bu, ezilenlerin **durumlarından** dolayı kendilerini suçlu hissetmelerini sağlamak ve hali vakti yerinde olanların dindarlıkları için sırtlarını sıvazlamalarını teşvik etmek için bir entrikaydı. Ama hayatında yolunda gitmeyen bir şeyler varsa, bunun sebebinin bunu hak edecek bir şey yapmış olması olduğunu içselleştirmemek çok zordu. Ya da daha kötüsü, gizliden gizliye bunu istediği içindi.

Moira tüm kalbiyle Rhys'in bir tür devam sorusu sormasını umuyordu. Belki de yanında o varken gerçeklerle yüzleşecek kadar cesur olabilirdi.

"Lanet olası çocuklar," diye mırıldandı, sonra yuvarlanıp tekrar uykuya daldı.

Moira, Rhys'in duymaması için sessizce içini çekti. O ve Rhys balayı dönemlerinin sancıları içinde evlenmişlerdi ve sonuç olarak, birlikte anlaşmazlıkların üstesinden gelme konusunda zengin bir deneyime sahip değillerdi. Anlaşmazlığa düştüklerinde Rhys bir kitaba kapanır, Moira da telefonda bir arkadaşına dert yanardı, ta ki çift birbirlerine kızmaktan yorulana kadar. Ama engellerin üstesinden gelme konusunda, arada sırada patlayan lastiklerden daha kötü bir şeyle karşılaşmamışlardı. Tüm ruhani becerilerine rağmen, böyle bir şeyle başa çıkabilecek donanımına sahip olmadıklarından endişeleniyordu.

Olayların başlamasından yaklaşık bir hafta sonra Moira banyoda müstehcen bir aşk romanı ve pelin otu sigarasıyla gevşiyordu. Genel bir kural olarak sigaradan nefret ederdi ama sinirlerini yatıştırmak ve psişik duyularını keskinleştirmek için kendi bitkisel karışımlarından ara sıra istisna yapardı. Gölgelere atladığı ve kendi evinde kendisine musallat olunduğu hissini görmezden gelmeye çalıştığı bir haftanın ardından biraz daha topraklanmaya ihtiyacı vardı. Çatlak pencerenin pervazına dayadığı telefonunun hoparlöründen, rahatlatıcı bir döngüde çalan lo-fi müziği duydu.

Kitabındaki küçük kasaba çiçekçisi tam da rakip bir dükkân sahibiyle kapışmak üzereyken musluktan ilgili bir çığırak sesi geldi.

Moira ayağıyla düğmeye daha sıkı bastı ve romanına geri döndü.

Musluk tekrar tıkırdadı, bu kez borulardan gelen bir iniltiyle birlikte. "Bu da ne böyle?" Moira mırıldandı, köpek kulaklı kitabı yanından ayırmazdı. Kendini özellikle stresli hissettiği zamanlarda en sevdiği aşk hikâyelerini yeniden okuma eğilimi vardı. Yıpranmış bir sonsuza dek mutlu sonun öngörülebilirliği yatıştırıcıydı ve Tanrı biliyordu ki bugünlerde biraz daha fazla yatıştırıcıya ihtiyacı vardı.

Moira gül yapraklarıyla kaplı banyosunda doğruldu ve eliyle musluğa vurdu. Uzun bir süre sessizlik oldu. Sonra bir sesle

Midesini bulandıran bir netlikle musluktan ince bir tıslama sesi geldi.

Sesi metalik değildi, mekanik de değildi. Bir yılan gibi ya da daha kötüsü, dişlerinin arasından onunla alay eden bedensiz bir insan gibi geliyordu.

Moira acı dolu uzun bir an boyunca dondu kaldı, etrafındaki su soğurken nabızı kulaklarına çarpıyordu. Sesin kupa şarabının neden olduğu bir halüsinasyon olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu ve kendi duyularına hayal gördüğünü düşünemeyecek kadar çok güveniyordu.

Ses kesik kesik geliyordu, kıs kıs gülmeye çok yakındı.

Moira bir anda banyodan çıktı. Lavabodaki mumları söndürmeye ya da pervazdan telefonunu almaya zahmet etmedi. Sadece en yakın havluya sarındı ve kapıyı arkasından çarptı.

Onu sarsmak için çok şey, hatta iliklerine kadar korkutmak için çok daha fazlası gerekiyordu ve Moira korktuğunda korkmuş bir çocuk gibi saldırabileceğini biliyordu. Ama bu bilgi, içinde bulunduğu durumun tek bir açıklaması olduğu gerçeğini değiştirmiyordu ve bu açıklama, etrafında dans etmekten bıktığı bir açıklamaydı.

Moira merdivenlerden indi ve Rhys'in çalışma odasının kapısını çalmadan kalçasıyla çarparak açtı.

"Rhys," dedi sertçe. Sevecenlik yok, tatlılık yok. Bir emir.

Rhys masasında yaptığı araştırmadan başını kaldırdı, bir eli her zaman düzeltmek istediği koyu renk buklelerini karıştırıyordu. Moira'nın soyunmuş halini görünce gezegen saatlerini gösteren çizelgelerini bir kenara itti.

"Islaksın," dedi. Moira'nın duruma bakış açısını iyileştirmek için hiçbir şey yapmayan çığır açan bir gözlem. "Her şey yolunda mı?"

"Bir kemik almaya geldim," dedi Moira. Rhys'in tebeşir ve Latince bir astarın düz kenarıyla parkeye çizdiği özenli pentagramın üzerine damladığının belli belirsiz farkındaydı ama pek umurunda değildi. Suyu ve kötü ruh halini çalışma odasına yayarak volta atmaya başladı. "Seninle konuşmam gerek. Şimdi."

Rhys deri koltuğunda arkasına yaslandı, yaşlı adam emekli olduğunda üniversitedeki dekan ofisinden kaldırdığı koltuktan bu.

"Takip ediyorum," dedi temkinli bir şekilde.

"Garip bir şeyler olmadan huzur içinde banyo bile yapamıyorum. Bunun nasıl olabildiğini düşünerek beynimi zorluyorum. Bu kadar *kötü* bir şey evime nasıl girmiş olabilir, özellikle de onca şeyden sonra.

korunma ve temizlik mi yapıyoruz? Sonra hatırladım. Kocam sıradan sohbetler için iblisleri çağırmanın eğlenceli olduğunu düşünüyor."

Rhys parmaklarının ucuyla şakaklarını yoğurdu. Duyguları bir anda endişeliden entelektüele döndü ve bu Moira'yı daha da sinirlendirdi. Karşı karşıya kaldıklarında *hep* böyle yapardı.

"Bunu konuşmuştuk Moira, onlar iblis değil. En azından klasik anlamda iblis değiller."

"Seninle anlambilim tartışması yapmak istemiyorum. İblisler, ruhlar, hiç fark etmez. Sana çağırma çemberlerinin tehlikeli olduğunu söyledim ve senden daha dikkatli olmanı istedim."

Öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. Sesini inceltmiş ve hırıltılı hale getirmişti.

Rhys, "Bir çağırma çemberi iyi kurulduğunda ve düzgünce kapatıldığında tamamen güvenlidir," dedi.

Tam o anda arkasındaki duvarda asılı olan portre kan ağlamaya başladı. Moira dehşetten donmuş bir halde bir an kıpırdamadan durdu ve kocasına alaycı bir bakış attı.

"Ruhları sana kozmik sırları anlatmaya zorlamanın neresi güvenli?"

Rhys itiraz etmek için ağzını açtı ama Moira portreyi göstererek sözünü kesti. Rhys bu manzara karşısında dönüp irkildi, sonra hemen kendini topladı ve bir mendille ele geçirilmiş portreyi titizlikle silmeye başladı. Kan parmaklarından halıya damladı ve yapışkan bir leke haline geldi. Moira kocasına kızmakla meşgul olmasaydı, tezahürün kalitesinden etkilenebilirdi.

"Kullandığım yöntemler titizlikle araştırıldı ve Goetia'da kaydedildi," diye homurdandı Rhys, karısına bakmak zorunda kalmamak için dikkatini dağınıklığa verdi. Rhys'in en sinir bozucu yanlarından biri de buydu: pasif saldırganlık yolunu seçme eğilimi. Moira kavga edip bu işi bitirmeyi tercih ederdi. "Onları arayıp bağladığımda uygun prosedüre uyarak, kendimi riske atmadan onları sorgulayabilirim. Seninle tanıştığımda sana söylemiştim; benim büyü pratiğim böyle görünüyor. Sen de bunu sorun etmediğini söylemiştin."

Moira, yaşlı şairin yağlı boya ile yapılmış bir orijinalinden çoğaltılan yüzünden aşağıya doğru süzülen narin kırmızı damlaları izledi. Rhys'in çalışmasının çok azı orijinaldi - henüz buna paraları yetmiyordu - ama öyleymiş gibi görünmesi için özen gösteriyordu.

"Keşke sen de hepimiz gibi araştırmanı Wikipedia'dan yapabilseydin," dedi Moira, birden kendini yorgun hissederek. Belki de haksızlık ediyordu. Ya da

Belki de Rhys aptallık ediyordu. Ve belki de iki şey aynı anda doğru olabilirdi.

Özünde bir araştırma kütüphanecisi olan Rhys, Wikipedia'nın geçerli bir akademik kaynak olduğu önerisinden rahatsız olmuş gibi bir elini kalbinin üzerine bastırdı. Tabloyu kurtarma girişiminden vazgeçti ve masasının üzerine bıraktı.

"Ruhlar kayıtlı tarihin öncesinden beri varlar. Evren hakkında *Wikipedia'nın* bildiğinden daha çok şey biliyorlar."

Odayı hastalıklı bir serinlik kapladı ve Moira'nın havlusunu kendine daha sıkı sarmasına neden oldu.

"Dinle," dedi. "Gizli cemiyet toplantılarında arkadaşlarınla ne yaptığın umurunda değil ama bunu eve getirmenden hoşlanmadığımı açıkça belirttim."

Rhys içini çekti, mücadele omuzlarından düştü ve odayı geçti. Ona dokunmak, belki de onu kollarıyla sarmak, banyo suyunun soğuk damlacıklarını nemli teninden silmek için uzandı ama Moira omuzlarını kamburlaştırarak onu savuşturdu. Rhys onu zaten kızdırmıştı ve aslına bakılırsa Rhys son zamanlarda onu giderek daha fazla sinirlendiriyordu. Çıktıkları dönemde çekici bulduğu özellikler, mihraba doğru yaptıkları yarıştan sonra sinirine dokunmaya başlamıştı ve bu durumdan duyduğu suçluluk duygusunu kafasında oluşturduğu Rhys imajıyla dengelemeye çalışıyordu.

Aşık olmak kolay olmuştu, bu yüzden evlilik hayatının da öyle olacağını varsayıyordu. Şimdi durduğu yerden bakınca, bu önceki inancı saflığından başka bir şeyi aydınlatmıyordu.

Nişanlanmak onu kusursuz bir ışıltıyla kaplamıştı. En kötü alışkanlıklarına bile belli bir çekicilik katmıştı. Moira nişanlıyken uçarılığı tuhaf, yaşama arzusu heyecan vericiydi ve hiçbir macerayı geri çevirmemesi onu başrol oyuncusu yapmıştı. Ama şimdi, bir eşten başka bir şey değilken, gelecek, Hallmark kart sıkıcılığının sonsuz bir yayılımı içinde önünde uzanıyordu.

Çoğu kadın tatlı şeylerle tatmin olur. İstikrar ararlardı. Ama Moira en kötü günlerinde kalbinin en gizli köşelerinde çoğu kadın gibi olmadığından endişelenirdi. Her şeye rağmen evlenilecek bir tip olmadığından endişeleniyordu.

"Moira, sana sarılmama izin ver," dedi Rhys, onu hiç duymadığı kadar nazik bir sesle. "Sana sıcak tutacak giysiler bulalım, tamam mı? Gel buraya aşkım. Titriyorsun."

Moira rahatlamak istedi. Yüzünü onun göğsüne gömüp teninin ve bitkisel tıraş losyonunun kokusunu içine çekmek istedi. Ama onu ele geçiren bu büyük duygulardan kendini vazgeçirmek çok zordu.

"Moira," dedi Rhys, her nasılsa daha da yumuşak bir sesle. "Lütfen, küçük tanrıça."

Moira büyük bir utançla kendini gözyaşlarını geri kırparken buldu. Şu anda kendisine bakılmasını istemiyordu. Bu şekilde değil. Tüm hataları ortadayken ve Rhys'in kendi hataları, onun iyiliğinden bile korkunç ve kaçınılmaz bir şekilde bıkana kadar kalbini sızlatacakken olmazdı.

"Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum, Rhys," dedi onun yanından geçip lekeli portreye bakarak. "Ben ciddiylim."

Rhys'in eli havada kaldı ve kaşlarını çatarak ayakkabılarına baktı. Bir an dişleriyle yanağının içini yokladı, sonra başını salladı. Tekrar ona baktığında gözleri sert ve berraktı. Sabah yanında uyandığı adam ortadan kaybolmuştu. Geriye sadece büyücü kalmıştı.

"Sana bunu benim yapmadığımı söylüyorum," dedi. "Bir şeyi çağırdığımda, isim bittiğinde onu gönderirim; gecenin her saatinde e t r a f t a dolanıp dolaplarımı yumruklamaz. Ayrıca çağırdığım ruhların çoğu son derece medeni. Bu karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma."

Moira başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Odada biraz daha kalırsa, kendilerini gerçek bir kavganın ortasında bulacaklarından korkuyordu.

"Bu şeyle her ne anlaşmanız varsa," diye seslendi omzunun üzerinden, "bitirin onu."

CHAPTER ÜÇ

MOIRA

Başlangıçta, aralarındaki tüm farklılıklar ilahi bir takdirmiş gibi gelmişti, sanki evren iki zıt kutbu sevgi dolu bir birliktelikte bir araya getirmek için komplo kurmuştu. Tanışmalarının koşulları bile kadere bağlıydı.

Moira, Rhys'le tanıştığı yaz Rhode Island Tasarım Okulu'ndaki üçüncü yılını yeni bitirmişti. Yurt odası ritüelleri için ruhani malzemeler temin etmek üzere sık sık Providence'tan Boston'a doğru gününbirlik gezilere çıkıyordu. Salem bir metafizik dükkânlar büfesi olsa da, Moira sık sık kendini onların mallarının dışında fiyatlandırılmış buluyordu ve aradığını bulmak için tüm kültürel olarak uygun beyaz adaçayı, laboratuvar boyalı kristaller ve beyaz badanalı okült kitapları elemekten hoşlanmıyordu. Bu yüzden, öğrenci bütçesiyle ve kolaylık uğruna aile geleneklerini sulandırmamaya kararlı bir şekilde yaratıcı oldu.

Moira'nın her zamanki alışveriş rotası, onu Boston'un en güney mahallelerinden biri olan Jamaica Plain'e, çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak için en sevdiği mücevher mağazasına, bahçecilik merkezine ve kırtasiye dükkanına götürdü.

Moira ayak işlerini yaparken aynı adamı fark etmeye başladı: keskin giyimli ve kaçınılmaz olarak telefonundan dükkân sahibine uzun ve kesin ihtiyaç listeleri okuyordu. Bazen selenitini ya da civanperçemi tohumu paketlerini alırken adama bir bakış fırlatıyor, onu kristal bir küreyi ışığa tutarken ya da bir parşömen demeti için sipariş imzalarken yakalayabiliyordu. Moira her zaman onun odaklanmış havasında bir şeyler bulmuştu.

Büyüleyici. Ta ki kollarında dengede duran üç ağır balmumu mumuyla mum butiğinde adamın arkasında sıkışıp kalana kadar.

"Üzgünüm ama hepsinin aynı boyda olması gerekiyor," dedi garip adam kasiyere. "On iki inç."

Kadın yabancıнын omzunun üzerinden bakınca adamın iki beyaz konik mumu tezgâhın üzerinde dengede tutarak karşılaştırdığını gördü.

"Uzun olanları kırpabilirim ama daha kısa olanlar olmaz," diye endişelendi. "Bakın, çok özür dilerim ama mezuranız var mı? Benimkini evde unuttum."

Dükkân sahibi bir şeyler mırıldandı ve tezgâhın arkasını karıştırmaya başladı. Moira elindeki mumları takırdayarak yere bıraktı ve bir iç çekti.

Bir süre sırada bekleyeceğini hissediyordu.

Moira, kasiyerin mumları poşetlemesine izin vermeden önce adamın her bir mumu ölçmesini sessizce izledi. Gecikmeyi kabul ettiğinde kızgınlığı yerini meraka bıraktı. Bu yabancıнын güzel, uzun parmaklı elleri vardı ama tırnakları kömür ya da külle kirlenmişti. Yüzü köşeli ve kısaydı, belirgin elmacık kemiklerine ve gözlerinin altındaki koyu halkalara rağmen ona çocuksu bir nitelik veriyordu. Uzun zamandır iyi uyumamış gibi görünüyordu ve dirseğinde beyaz bir tebeşir lekesi vardı.

Daha önce hiç görmediği bir büyücüydü.

Nefes aldı ve mümkün olan son ana kadar kendini sorgulayarak şöyle dedi,

"Başiboş bir santimetrenin kayda değer bir töreni mahvedeceğinden şüpheliyim."

Adam dönüp siyah gözleriyle yüzünü taradı. Bakışları vicdansızcaydı ama Moira platform sandaletlerinin içinde dimdik durdu ve ona baktı. O bakışa sahipti; yüzeyin hemen altında kadife yumuşaklığında bir şeyle birlikte dikkat çekici ve keskin.

Annesi buna hep büyücü gözü derdi.

Sonunda Rhys ondan uzaklaştı ve şöyle dedi: "Ayrıntılar önemlidir. Tanrı ve şeytan ve tüm bunlar."

"Umarım onlardan biri ortaya çıkar," diye karşılık verdi Moira.

Moira'nın ağzında kısa bir gülümseme belirdi ama sonra kayboldu. Onun gülümsemesini sağlamanın tarif edilemez derecede tatmin edici bir yanı vardı. Onun sert yüzünün daha önce yumuşadığını hiç hatırlamıyordu.

"İşte fikir bu," dedi Rhys. Ayaklarının dibindeki mumlara doğru başını salladı. "Bunlar Litha için mi?"

Sırıttı, onların küçük tahmin oyunundan memnun olmuştu. Litha bir cadı sabbatıydı, özellikle Wiccanlar ve dünya merkezli spiritüalistler tarafından kutlanan altı mevsimlik bayramdan biriydi. Moira Wiccan değildi: iyi bir günde ancak Baptist olabilirdi ve herhangi bir dini geleneğe gönülden bağlı değildi. Ailesi bu bayrama sadece yaz gündönümü diyordu ama Moira ona tahmininde kısmen hak veriyordu.

"Gündönümü hazırlığı kimseyi beklemez. Siz Wiccan mısınız?" diye sordu.

Rhys kasiyerin onları izlediğini fark etti ve ustalıkla kredi kartını geçirdi, çantalarını topladı ve gitmek için döndü.

"Ah, hayır. Ben biraz daha gelenekçi biriyim."

"Oh." Bir an için tulumunun kancasını çekiştirirdi, nasıl devam edeceğinden emin değildi. "Şey. Tanıştığımıza memnun oldum."

Rhys içtenlikle gülümseyerek yanından geçip gitti ve Moira bunun onu son görüşü olacağını düşündü. Ama sonra yanından geçerken bileğine hafifçe dokundu ve eğilip, "Gündönümünün tadını çıkar," dedi.

Moira biberiye ve güve otu kokusu aldı ve birden yüzü ısındı. Başka bir şey söyleyemeden adam gitmiş, kapının zili arkasından çalmıştı. Adam caddeye park etmiş, hırpalanmış tunç rengi bir Lincoln'un sürücü kapısının kilidini açarken Moira vitrinlerin arasından onu izledi. Arka camda bir Williams Koleji çıkartması gururla sergileniyordu ve dikiz aynasında bir tespah asılıydı.

Kasiyer boğazını temizledi.

Moira gözlerini arabadan ayırdı ve utangaç bir gülümseme verdi.

"Fiş lütfen," dedi.

Günler ilerledikçe ağlayan tablolar ve arızalanan su tesisatı devam etti. Rhys işe gittiğinde Moira sık sık evde yalnız olmadığı hissine kapılıyordu. Sonbaharın başlamasıyla endişesi daha da artmıştı, bu da onun vintage mağazasındaki saatlerinin azalacağı ve Rhys'in üniversitedeki özel koleksiyon kütüphanecisi olarak programının dolu olacağı anlamına geliyordu. Kocası birinci sınıf öğrencilerine doğru araştırma teknikleri üzerine seminerler verirken ve hafta sonundan önce tezhipli el yazmalarını incelemek *zorunda* olan fakülte öğrencilerine arka arkaya inceleme seansları düzenlerken, Rhys evde giderek artan huzursuzluk hissini peşinden gidiyordu. Bazen bu duyguya, yüzünü onlara döndüğü anda kaybolan hafif ayak sesleri eşlik ediyordu.

Moira kendini evden uzak tutmak için arkadaşlarıyla uzun öğle yemeği randevuları düzenlemeye başladı ve müşterilerini tarot okumaları için mutfak masası yerine yerel kafelerde buluşmaya teşvik etti. RISD'deki eski kız grubu evlilik hayatı hakkında her şeyi bilmek istiyordu ve o da gülümseyerek ve basmakalıp sözlerle onların sorularını geçiştiriyordu. Onlara delicesine mutlu olduğunu söylüyor, başka bir seçenek olmadığını içten içe biliyordu.

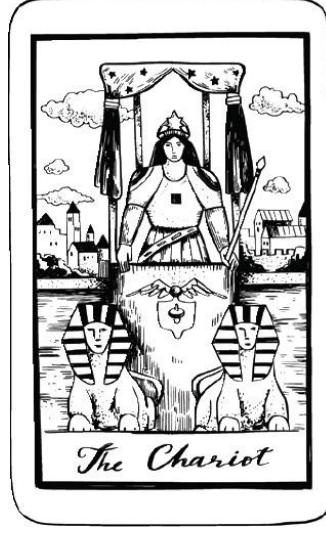
Bazen, henüz yirmi dört yaşındayken, evliliğe çok erken adım atmış olabileceğini düşünmesi önemli değildi. Pek çok tekstil sanatçısı ve bağımsız

Üniversitede birlikte olduğu moda tasarımcılarının renkli seks hayatları vardı ve her türden ilginç insanla, bazen aynı anda birden fazla ilginç insanla çıkıyorlardı. Ginger ve erkek arkadaşı birlikte tantrik seksi keşfediyorlardı. Amari, çeyrek asırlık lezbiyenliğine adım atmıştı ve kendisine taparcasına tapan yaşlı bir kadınla flört ediyordu, üstelik her şey için para ödüyordu. Ve Chava, bir yıl boyunca biriyle çıkmamaya yemin ettikten sonra, onu solo poliamoriyle tanıştıran gönüllü biriyle tanışmıştı ve şimdi birden fazla romantik ilişkide başarılı oluyordu.

Farklı bir yol seçseydi Moira'nın hayatı böyle olabilir miydi?

Akşamları arka kapıdan içeri girdiğinde (ön kapı son zamanlarda onu dışarıda bırakmaya meyilliydi) ya da gece yoga seanslarında nefes almaya çalıştığında bu soru üzerinde durmamaya çalıştı. Tarot kartlarıyla sorunlarının cevabını bulmaya çalıştığında ters ve anlamsız sonuçlar çıktığında ya da evin dört köşesine serpiştirdiği koruyucu bitkiler de benzer şekilde etkisiz kaldığında hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Kendisi ne kadar yorgun ve ürkek olursa Rhys'in de o kadar kendini çalışmalarına verdiğini fark etmemeye çalışıyordu. Kocasının, İncil'deki İbranice ve Ortaçağ Almancası'nda uzmanlık gerektiren, modası geçmiş türden törensel büyü çalışmalarına her gün saatlerini ayırması alışılmadık bir durum değildi. Ancak kitap alemleri ve araştırma saplantıları, davetsiz misafirlerinin ardından daha da artmıştı ve bazen yatmak için buluşana kadar onu göremiyordu. Kendini savunmasız bırakırsa, ona kollarını açıp acısını çektiği teselliyi isterse işleri yoluna koyabileceğinin farkındaydı. Ama kırılganlık korkutucuydu ve açılmak zordu, bu yüzden onun yerine müşteri işleri ve hobileriyle meşgul oldu. Rhys eninde sonunda kendine gelecek ve evindeki ruhani hareketlilik zamanla azalacaktı. Öyle de olmalıydı.

Yine de Rhys'le yavaş ama emin adımlarla birbirlerinden uzaklaştıklarını fark etmemek imkânsızdı, tıpkı evinin tamamen misafirperver olmayan bir yer haline gelmesi gibi yavaş ve emin adımlarla.

CH APTER DÖRT RHYS

Rhys kalemini bıraktı ve burnunun kenarını sıktı. Masasının üzerindeki çağırma mühürleri kitabını karıştırdı, sayısız ruhu çağırarak ve bağlamak için kullanılan ayrıntılı tasarımlara göz gezdirdi: sevimli, kötü ya da başka türlü. İşe yarar bir şey bulamayınca kaşlarını çatarak kitaba baktı.

Sorunlar başlayalı haftalar olmuştu. Rhys bu sürenin çoğunu, evinde tam olarak ne tür bir ruhun tahribat yarattığını anlamak için bir dizi karmaşık ritüeli deneyerek geçirmişti.

Hazırlanmak için oruç tutmuş ve seksten uzak durmuştu, sonra aletlerini çördük otuyla kutsamış, yerdeki mühürleri saplantılı ayrıntılarla çizmiş, Latince'yi mükemmel bir şekilde telaffuz etmişti... ama hiçbir şey olmamıştı. Bağlaması için hiçbir işgüzar ruh ortaya çıkmadı ve musallatlar devam etti. Cevabı bulmak için raflarındaki tüm büyü kitaplarını karıştırmış ve Batı dünyasının sunduğu tüm törensel büyü geleneklerini tüketmiş gibi hissetmişti. Son bir çaba olarak Aziz Michael'a dua bile etmişti.

Hâlâ bir şey çıkmamıştı.

Hararetli çalışmasının kendisini karısından daha da uzaklaştırdığının farkındaydı ama ne zaman ona ulaşmaya çalışsa, karısının dikkati dağılmış ve ilgisiz görünüyordu. Moira'nın kötücül ruhtan ya da kendisinden uzaklaşmak için evden giderek daha fazla zaman ayırdığından emin değildi ve her ne kadar bunu içselleştirmemeye çalışsa da, bu ona sivri bir mesaj gibi gelmeye başlamıştı. Sanki görevini yerine getirmezse Moira ona saygı duymayacakmış gibi hissetmeye başladı (*adam*

) ve *evlerini* güvende tutmaları gerektiğini düşünüyordu.

Rhys muhtemelen yansıtıyordu ama bu şansı kullanmak istemiyordu. Moira'yla arasını düzeltmek istiyordu ve bunun ilk adımı da evi düzeltmekti.

Rhys ellerinin topuklarını yanan gözlerine bastırdı ve kısıp bir inilti çıkardı. Uzakta, büyükbabasının saati ona saatin geç olduğunu hatırlatarak sadakatle tik tak ediyordu. Moira muhtemelen çoktan uyumuştı. Belki de gidip yatağına tırmanmalı ve kollarını ona dolamalı, uykulu bir öpücük için onu kendine çekmeliydi. Ya da belki daha önce birçok gece yaptığı gibi sessizce soyunup yatağı kendi tarafına çekilecek ve onu rüyalarıyla baş başa bırakacaktı.

Çok yakında, hayal edilemeyecek kadar yakında, Rhys bir kahkaha sesi duydu.

Sandalyesinden fırlayıp kapıya doğru koşmaya başladı ve kalbi durana kadar merdivenleri yaralamıştı. Rhys ensesinin hâlâ soğuktan yandığını fark etti.

Güldüğünde onun buz gibi nefesini hissetmişti. Ona *o kadar* yakındı.

Koridorun sonundaki kapı onu çağırırken, merdivenlerin başında durakladı ve tedirginliğini atmak için yatağına gidip gitmemeyi düşündü. Sonunda, Moira'nın meditasyon odasına açılan kapının altındaki ışığın parıltısını takip etti.

Meditasyon Rhys'e, tıpkı tespah çekmek gibi, edinmek için yeterince disiplinli olmadığı çok onurlu ve sağlıklı bir alışkanlık gibi gelmişti. Her iki uygulama da hareketsiz oturmasını ve hayatın tamamen kendi kontrolünde olmadığı fikrine teslim olmasını gerektiriyordu ve bunlar her ne pahasına olursa olsun kaçındığı iki şeydi. Yine de Moira'nın ayaklarının yere basmasına ve zihninin açık olmasına yardımcı oluyordu, yani bir anlamı olmalıydı.

Önce kapıdan hiçbir şey duymadı ama sonra Moira'nın şehirli cadiya benzeyen berrak sesi ona doğru yöneldi.

"Yirmi ve kırk beş dakikalık enerji uyumlama seansları yapıyorum, daha derin şifaya ihtiyacı olanlar için bir saatlik seanslar da mevcut. İsterseniz yirmi dakika ile başlayabiliriz, reikin kederinizle başa çıkmanıza yardımcı olup olamayacağını görmek için."

Rhys sessizce odaya girdi. Moira tığ işi bir pufun üzerine oturmuş, ayak tırnaklarını menekşe rengine boyarken telefonunu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmıştı.

"Medyumluk mu? Hayır, bunu yapmıyorum... İyi niyetle tavsiye edemem, ama eğer bir aile üyesiyle iletişime geçmek istiyorsanız

Geçin, size ne yaptığını bilen bir medyumun adını verebilirim... Evet, ister inanın ister inanmayın, erkek medyumlar da var."

Moira'nın meditasyon odası başka herhangi bir kullanım için pratik olmayacak kadar küçüktü. Evden dışarı doğru çıkıntı yapan ve iki yanında büyük pencereler olan bir noktaya gelen küçük bir alandan ibaretti. Sadece yere serilmiş birkaç minder ve ham ametist, gül kuvarısı ve kristal tabaklara yerleştirilmiş mumlarla kaplı alçak bir masa için yeterli büyüklükteydi.

"Hazır mısın?" Moira müşterisine sordu. Yakındaki bir adres defterini karıştırdı. "Adı David ve numarası... Ah, soyadı?"

Moira gözleriyle kocasını yokladı.

"Aristarkhov," dedi kalçasını kapının pervazına yaslayarak.

"Aristarkhov," Moira tekrarladı, biraz biraz daha az uyguladı

Telaffuz. Sonra numarayı saydı. "Elbette, o zevk bana ait. Nasıl gittiğini bana bildirirsin ve herhangi bir sorunla karşılaşırsan ulaşmaktan çekinme. Sana da şekerim. İyi günler."

Moira cep telefonunu yakındaki bir yastığın üzerine fırlattı ve yanındaki kâsedan ağzına bir yabanmersini attı. Saçlarını büyük bir fiyonkla bağladığı ipek bir şalın içine toplamıştı ve yüzü pencereden içeri süzülen ay ışığıyla aydınlanmıştı. Saksıdaki ficusun yanındaki pencere pervazında tutsüler dalgalanıyordu ve koku, tenine sinen ıslak güllerin sonsuz kokusuna karışıyordu.

"Hey," dedi usulca. Bu yumuşaklıkta bir umut vardı. Rhys kabul ederse, bir açık kapı.

Rhys Moira'ya çalışma odasındaki korkusunu anlatmayı düşündü, sonra bu dürtüyü yuttu. Utanç vericiydi ve üstelik bu onun sorunuydu. Elinde bir çözüm olana kadar onu endişeleriyle rahatsız etmek istemiyordu.

Rhys kendini bir minderin üzerine bıraktı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, sanırım," dedi kadın, o ezbere konuşmalarından anladığı kadarıyla, fazla derine inmeden günlerini birbirlerine anlatıyorlardı. "İş için sakın bir hafta."

"Ev ziyaretleriyle meşgulsündür diye düşünmüştüm." Cesaretini toplayarak tekrar yutkundu. "Son birkaç gündür seni pek görmedim."

Moira ojesinin kapağını yerine takarken başını salladı. "Geçen hafta evi kutsadım ve hepsi bu kadar. Müşteriler kaymaya devam ediyor

parmaklarımın arasından geçip gidiyor. Yılın bu zamanında medyum arayan o kadar çok insan var ki."

"Tatiller yaklaşıyor. Sevdiği birini kaybeden herkes için zor bir mevsim."

"Sadece hoşuma gitmiyor. Bunu

biliyorsun." "Biliyorum."

"İnsanları bu şekilde geçmişe sürüklemek hiç iyi bir şey değilmiş gibi geliyor. Pek çok medyumun üçkâğıtçı olduğundan bahsetmiyorum bile."

Rhys omuz silkti. Dişleriyle küçük tırnağını yokladı. "Bazıları çok iyi şeyler yapıyor."

"Mm," dedi Moira, ikna olmamıştı. Sonra, "Tırnaklarını mahvediyorsun. Endişeli misin?"

Moira'ya ne kadar korktuğunu, kendini ne kadar çaresiz hissetmeye başladığını söyleme düşüncesi bir kez daha Rhys'in aklından geçti. Bir kez daha aklından uzaklaşmasını izledi.

"Hayal kırıklığına uğradım. Haşere sorunumuzla ilgili hiçbir yere varamıyorum."

Moira derin bir iç çekti. Çok yorgun görünüyordu, ki bu şaşırtıcı değildi. Rhys onun geceleri dönüp durduğunu, karmakarışık rüyalar gördüğünü hissedebiliyordu. "Bebeğim, bu evi baştan aşağı dezenfekte ettim, mumlar yaktım,

Florida suyuyla zemin yıkaması yaptım, o ruhu göndermek için aklıma gelen her şeyi yaptım," dedi Moira. "Kaptan köşkümüzün dışına çıktığımızı mı düşünüyorsun?"

Kocası hiçbir şey söylemedi, sadece hasarlı tırnak etlerini kemirmeye devam etti.

"Bir dua ekibi getirmeme izin vermelisiniz," diye devam etti Moira. "Asla bilemezsin, belki yardımı dokunur."

"Belki," dedi Rhys ama sesi kuşkuluydu.

Moira, Rhys'in içten içe kışkırdığı bir rahatlıkla dini mekânlara girip ç ı k ı y o r d u . Kendini asla mirasyedi bir kız gibi ya da ayinlere katılma zorunluluğu varmış gibi hissetmiyordu. Moira, Rhys'i bir kez kiliseye götürmüştü, çıkmaya başladıkları ilk zamanlarda. Rhys Boston'da koyu

Katolik bir mahallede büyümüştü ve daha önce hiç Baptist kilisesine gitmemişti, hele de papaz doğaçlama vaaz verirken cemaatin koridorlarda birbirleri için dua ettiği bir kiliseye. Herkes onu hoş karşılamıştı ama Rhys bu rahat ortamda bir türlü rahatlayamamıştı. Cemaatin çoğunluğunun siyah olması ve azınlıkta kalmaya alışık olmayan Rhys'in kendini dışlanmış hissetmesi de işe yaramamıştı. Bu rahatsızlığın kendisiyle oturup özel olarak düşünmesi gereken bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Moira ona kendi hayatından bahsetmişti.

Beyazların çoğunlukta olduğu yerlerde göz ardı edilme ya da saygısızlığa uğrama konusunda sayısız deneyime sahipti ve kendi beceriksizliğinin onun kilisede bulunduğu topluluğu lekelemesini istemiyordu. Moira'nın yanındaki düşünceli varlığının onun ışıltısını azalttığından, onu herkese tanıtmaya endişesi olmadan kendisi olmasını zorlaştırdığından endişe ediyordu. Bu yüzden Moira onu kendisiyle birlikte geri dönmeye davet ettiğinde, kibarca Katolik hayatına geri dönmek istediğine dair bir bahane uydurmuştu. Bu bir yıl önceydi. O zamandan beri toplam altı kez ayine gitmişti.

"Her zaman Peder Mulligan vardır," diye önerdi Rhys. "Otuz yıldır ailemin cemaatini yönetiyor; her şeyi gördü. Elinde bazı numaralar olabilir."

"Belki," dedi Moira kuşkuyla.

Moira bir Şükran Günü ziyaretinde Rhys'in kilisesine gitmişti ve anlattığına göre ayinin dumanlı ciddiyetini itici bulmuştu. Elbette güzeldi, ama on altıncı yüzyıl tabloları gibi güzeldi: gösterişli ve dokunulmaması gerektiğini açıkça ifade eden bir şekilde. Rhys'i komünyon sırasına kadar takip ettiğinde rahip ona gülümsemiş olsa da, daha sonra onunla birlikte ayin yapmasına izin verilmediği için kızgın olduğunu söylemişti. Küçük, koyu İrlandalı cemaatte kendisine benzeyen pek kimseyi görmemiş olması kesinlikle yardımcı olmamıştı. Rhys bunların hiçbirini ona karşı kullanmıyordu ama bir daha asla onunla geri dönmemişti ve örgütlü din, aralarındaki bir başka çıkmaz haline gelmişti.

"Her zaman bir cemiyet vardır," dedi Rhys, konuşmayı kiliseden uzaklaştırarak. Onları hiçbir zaman iyi bir yere götürmüyor gibiydi.

Moira gözlerini devirdi. "Yapma Rhys, onlarla iyi geçinemediğimi biliyorsun."

"Bu doğru değil," dedi nazikçe. "Nathan daha geçen ay bizi teknesine davet etti ve iyi vakit geçirdiniz, değil mi?"

"Nathan'dan hoşlanıyorum. Karısı Kitty'yi daha çok seviyorum."

"Cameron da geçen yıl Noel'de bize o zanaatkâr cinini verdi. Peki ya Antoni? O iyi bir adam ve arkadaşılığınızdan gerçekten keyif alıyordu."

"Onların kötü adamlar olduğunu söylemedim," dedi omzunu silkerek.

"Sadece... Dernek senin olayın ve buna saygı duyuyorum ama benim değil."

Moira ağzına bir yabanmersini attı, sonra Rhys'in oturduğu yere diz çöktü ve elini ağzından çekti.

"Buraya gel, endişeli çocuk. Tırnaklarını ben yaparım."

Rhys konuşmaya devam etmek istedi ama Moira elindeki işe odaklanmıştı. Tırnaklarını metal bir törpüyle ustalıkla düzeltmeye başladı, çalışırken ağır kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Rhys'in gözleri karısının yüzünün kavisini, boğazının eğimini ve göğüslerinin kıvrımını takip etti. Sonra kaşlarını çatı.

"Kolyen nerede aşkım?"

Moira'nın eli boğazına gitti. Narin bir zincir üzerindeki altın üçlü düğüm, parası ancak yetmesine rağmen ona aldığı gerçekten pahalı ilk hediye idi. Onu neredeyse hiç çıkarmazdı.

"Bir yere koymuş olmalıyım," dedi Moira kayıtsızca, onun gözleriyle hiç karşılaşmadan. "Eminim ortaya çıkacaktır."

"Kaybetmedin, değil mi? Aramana yardım edebilirim."

"Hmm? Hayır, tabii ki hayır."

Kadın sol eline geçtiğinde Rhys biraz gerildi. Her zaman kötü bir yalancı olmuştu.

"Eğer beğenmediysen bana söyleyebilirdin. Alınmazdım."

"Hoşuma gidiyor," diye ısrar etti, biraz daha kuvvetle eğilerek. "Sadece her gün giymek istemiyorum, bazen kıyafetime uymuyor."

Rhys ona her şeyi anlatmadığını hissetti ama kadın işini bitirene kadar sessiz kaldı. Sonra dosyayı bir kenara fırlattı ve nihayet başını kaldırıp ona baktı.

"Şu telefon görüşmelerini bitirmeliyim," dedi.

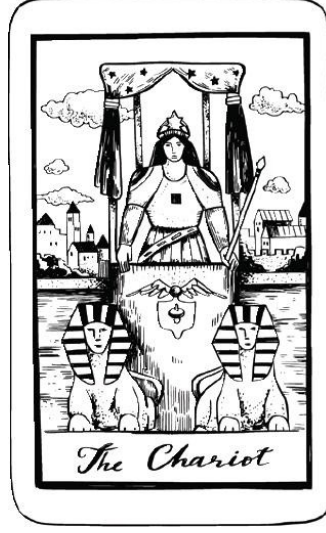
"Yatmıyor musun?" dedi adam, sesini hafif tutarak.

"Henüz değil. Yapacak çok iş var. Peki ya sen?"

"Çalışma odama dönmeliyim," dedi Rhys, başparmağını yüzük parmağının düzleştirilmiş tırnağında gezdirerek.

Rhys'in bir yanı onun biraz zorlamasını ve en azından sorunun ne olduğunu sormasını umuyordu. Bazen en yakınlarına karşı bile soğuk olabildiğini biliyordu. Annesi ona küçük bir yılan, birine açılmadan önce nezaketin ışıyla ısınması gereken soğukkanlı bir şey derdi. Rhys her zaman birlikte yaşaması kolay bir adam olmadığını farkındaydı ama karısı isterse onun için tüm savunmasını kaldırabileceğini de biliyordu.

Ama Moira'nın bakışları telefonuna dönerken kapandı ve konuşmayı şimdilik sonlandırdı.

C BEŞİNCİ BÖLÜM

RHYS

Rhys, Moira'yla tanıştıktan sonraki iki haftayı gezegen hizalanması için yaptığı hazırlıkları kontrol ederek ve tekrar tekrar kontrol ederek geçirdi, çoğunlukla da onu aklından çıkarmaya çalıştı. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti ve tamamen yabancı birinin ardından özlem duymaya değmezdi ama sadece bakılmak ve bilinmek, tüm tuhaflığıyla algılanmak bile heyecan vericiydi. Hayatının çoğunu okült merakını ailesinden, arkadaşlarından, profesörlerinden saklayarak geçirmiş ve bu konuda iyi olduğuna kendini ikna etmişti. Ama bu kadın onu tek bir bakışıyla çözmüş ve kalbinin en karanlık köşelerine bir sırtışıla karşılık **v e r m i ş t i**.

Kadının kendisiyle flört edip etmediği konusunda takıntı yapmamaya çalıştı. Adını öğrenemediği için kendini hırpalamamaya çalıştı.

Her iki konuda da başarısız oldu.

Hizalama günü nihayet geldiğinde, Rhys arabasını kasaba sınırlarının ötesindeki çiftlik arazisine sürdü ve arabasını sıradan bir yere park etti. Sonra ormanın içinde yarım mil kadar yürüdü ve bir açıklığın ortasında birbiriyle kesişen, cırcır böcekleriyle uğuldayan ve akşamın erken saatlerinde gökyüzüne açılan iki patikaya geldi.

Rhys hızlı ve ustaca çalışarak kavşağın ortasında dokuz metre çapında mükemmel bir daire hazırladı. Çevresini athame'inin bıçağıyla toprağa oydu. Bu çizgi kötü niyetli ya da beklenmedik her şeyi çemberin dışında tutarak onu koruyordu ve o da tedbiri elden bırakmıyordu.

Sırt çantasını çemberin ortasına bıraktı ve hermetik ritüellerin yazılı olduğu kulağı delik bir cildi çıkardı. Bir telefon rehberi kalınlığındaydı ve on altı yaşındayken bir kütüphanenin kitap satışından alınmıştı. Kasiylerden gazeteye sarmasını istemiş, sonra da annesi fazla soru sormadan merdivenlerden yatak odasına kaçırmıştı. Kapağını saygıyla açarken parmakları titriyordu. Babası akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemek için yatak odasının kapısını tıklattığında Rhys kitabı dolabının üst rafındaki ayakkabı kutusuna tikiştirmiş, orada da bir paket mentollü Camel ve eskimiş Hellblazer çizgi romanlarını saklamıştı. Akşam yemeği tatsız tuzsuz geçmişti ve aklı odasında onu bekleyen kaçak mala kaydığı için konuşmayı unutup duruyordu. Rhys, şarabı nasıl kana dönüştüreceğini öğretmesi için kilise rahibine yalvardığında duyduğu heyecanın iki katını duymuştu bu sırları çözerken. Ailesi bunu öğrenirse başının iki kat daha fazla belaya gireceğinden de emindi.

Rhys kavşakta, akşam için işaretlediği sayfayı hızla buldu ve gezegen sembollerini kendi dairesine aktarmaya başladı, onları uygun yerlerine sabit bir elle oydu.

Bu işe o kadar dalmıştı ki, uzaktan rock müziği duyana kadar toprak yolda ilerleyen kamyonu fark etmedi.

Rhys hançerini yere bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü, sinirli olduğu kadar şaşkındı da. Bu ıssız yerde kim olabilirdi ki?

Bir kamyonet tozu dumana katarak ona doğru hızla ilerledi ve sonra yoldan saparak kavşaktan birkaç düzine metre ötede ters bir açıyla park etti. Siyah saçlarını bandana ile bağlamış bir kadın kapıyı tekmeleyerek açtı ve Rhys'e baktı. Kaplumbağa kabuğu güneş gözlüklerini çıkarıp yüz hatlarını seçebilmek için gözlerini kısmadan önce bile onu tanıyan Rhys'in kalbi tekledi.

Mum dükkanındaki cadı.

"Hey!" diye bağırdı, ellerini ağzının etrafında kavuşturarak. "Burası benim kavşağım!"

Rhys gözlerini kırptırırken böceklerin şarkısı kulaklarında çınlıyordu. Zaman onun etrafında yavaşladı. Bu mümkün değildi. Üstelik hazırlıklı da değildi. Hiç kimseyi beklemezken, bırakın genç ve güzel bir kadını, herhangi biriyle nasıl normal bir insan sohbeti yapabilirdi ki? Bu tür şeylerden önce uyarılmaya ihtiyacı vardı. Belki bir ya da iki anksiyete hapi.

Sonunda Rhys ayağa kalktı ve "Burası kamu malı," dedi.

"Ormanın geri kalanı da öyle. İki yıldır işimi burada yapıyorum; başka bir yer bulabilirsin."

Kadın hâlâ bağıırıyordu. Kamyonun hoparlörlerinden yükselen elektro gitar ve Karayip davulunun sesi bunu gerektiriyordu.

Rhys ellerini kalçalarına bastırarak içini çekti. "Dinle, şunu kapatabilir misin?"

Bağırmaktan nefret ettiği için sordu ama aynı zamanda Moira'nın daha önce fark etmediği ve daha fazlasını duymak istediği Güneyli aksanına sahip olduğu için de sordu.

Moira Santana albümünün sesini kısıtı ama kapatmadı. Kamyonetinden inerken ayak bileklerinin etrafında bir toz bulutu yükseldi. Açıklık alanda kararlı bir şekilde yürüdü ve onun çemberinin hemen dışında durdu, sonra alçak bir ısıklık çaldı ve kaba olmayan bir şekilde, "Vay canına, gerçekten törensel şeylerle ilgileniyorsun, değil mi? Nesin sen, Altın Şafak'ın elçisi mi? A.E. Waite falan mı geldi yine?" Elinde hala açık duran kitaba baktı ve kaşlarını takdirle kaldırdı. "Kaynak materyali bile kullanıyorsun. Latince mi o? Ben yerel dilde çalışmayı tercih ederim ama bu etkileyici."

Rhys, yüksek belli şortu ve kirli beyaz ayakkabısı içindeki bu genç kadının açık sözlülüğü karşısında şaşkına dönmüştü. Son derece kibar doğası onu düzgün bir tanışma için elini uzatmaya itiyordu ama bu içgüdüyü bastırdı. Hoşbeş için zaman yoktu.

"Dinle, eğer senin için bir sakıncası yoksa -" Kol saatine baktı, "- Jüpiter Satürn'le aynı hizaya gelmeden önce bu ritüeli hazırlamayı bitirmek için sekiz dakikam var. Sonrasında sohbet etmekten başka bir şey istemezdim ama şu anda zamanım kısıtlı."

Moira'nın kaşları havaya kalktı. "Sekiz dakika mı demiştiniz?" "Doğru."

Acıma ve neşe karışımı küçük bir gülümseme yaydı. "Ah, tatlım."

Kadın kamyonetine doğru dönüp bagaj kapağını bir çingirtıyla indirirken Rhys şaşkınlıkla ona baktı. Kamyonetin kasasındaki karton kutulardan birinden mum lekeli keten ve mantarlaşmış bir şişe altın rengi sıvı çıkardı, sonra da bir kompozisyon defteri çıkardı. Defteri çevirerek açtı ve gökyüzünü incelemek için yüzünü yukarı kaldırdı. Sonra, kendisini tatmin eden bir sonuca varmış gibi, açık kompozisyon defterini Rhys'e çevirdi.

"Rakamların yanlış," dedi.

Rhys, sivrisinekler ayak bileklerini kemirirken, büyümüş k a v ş a k t a öylece durdu ve kelimeleri güçlükle bir araya getirebildiğini fark etti.

"Ne?"

Moira, "Hizalama bir buçuk saat sonra," dedi, aritmetik kadar basit, gün ışığı kadar sade.

Rhys kararlı bir şekilde nefesini içine çekti ve çimlerin üzerinden Moira'ya doğru yürümeye başladı. Ya Haziran sıcağından ya da buruşuk Oxford gömleği ve çamurda diz çökmekten lekelenmiş pantolonuyla hazırlıksız yakalanmanın verdiği utançtan ensesi yanıyordu. Onun için hazır olmayı diledi. Keşke saçlarını tarayabilseydi, daha fazla deodorant sürebilseydi, üt l  bir gömlek giyebilseydi, *ne olursa*.

Kadın ona defteri uzattı ve adamın gözleri defterdeki hesaplamalara kayd . O yılın önemli gezegen hareketlerinin tarih ve saatlerini mavi tükenmez kalemle birbiri ardına, karalanmış bir guacamole tarifi ve yıldız karalamalarıyla aynı sayfaya özenle el yazısıyla yazmıştı.

"Bunların hepsini tek başına mı hesapladın?" Rhys sordu.

Moira'nın gözleri sertleşti. Onu gücendirdiğini midesinde bir kasılmayla fark etti.

"İster inanın ister inanmayın, astrolog olmak için klasik bir diplomaya ihtiyacınız yok," dedi savunması yükselirken.

Göğsü sıkıştı. Nasıl oluyordu da en önemli anda söylediği her şey hep yanlış çıkıyordu?

"Hayır, hayır, ima etmek istememiştim... Sadece etkilendim!" Defteri sanki paha biçilmez bir şeymiş gibi iki eliyle ona geri uzattı. "Benimkini yapması için birine para veriyorum. Nasıl yapılacağını asla öğrenemem."

"Peki," dedi Moira, defterini göğsüne bastırırken yüz hatları yumuşadı. İri kahverengi gözleri, sanki tercüme etmeye çalıştığı zor bir parçacıkmiş gibi adamın yüzünde gezindi. "Belki de astrologunu kovmalısın."

"Belki de kovmalıyım."

Bir an birbirlerine baktılar, Moira'nın ağızında gergin bir gül msemi oynatıyor, Rhys'in kulaklarının ucunda pembe bir renk yükseliyordu. Sonra Rhys bir kahkaha atarak gerginliği bozdu.

"Şimdi sana gitmeni söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Özür dilerim." Terk edilmiş çemberine doğru döndü ve elini utangaç bir şekilde saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım bu bana başka bir kavşak bulmak için bir buçuk saat veriyor."

"Zahmet etme," dedi Moira, kamyonetin arkasından cam şişeyi alırken. Gömleğinin kuyruğunu mantarın etrafına doladı ve hava geçirmez bir tıslamayla vidaladı. "Bir buçuk saat öldürmek için daha iyi bir yol biliyorum."

Moira demlediği içkiden bir yudum yere döktü ve yaz kuraklığındaki toprak açgözlülükle içkiyi kana kana içti. Rhys, Moira'nın şişeyi ağzına götürüp bir yudum aldıktan sonra ona uzatmasını şaşkınlıkla izledi.

Kendisini şaşırtan bir cesaretle şişeyi onun elinden aldı ve bir yudum aldı, bir damlasını bile kaçırmadığından emin olmak için dilini şişenin kenarında gezdirdi. Ağzında güneş ışığı ve yonca çiçekleri açtı, keskin ve bal gibi tatlıydı.

Mead.

Moira'nın dudakları etli bir gülümsemeye dönüştü. Hızlıca sürülmüş bir dudak boyası dışında boyanmamışlardı ve bu da bir şekilde onu daha mükemmel ve daha öpülebilir gösteriyordu. Rhys bunu fark etmemiş gibi davrandı, tıpkı Moira'nın yanında dururken kıyafetlerine sinen parfümü fark etmemiş gibi davrandığı gibi. Yağmurla ıslanmış yeşillik, boğucu tütsü ve gülün kadınsı çiçeği gibi kokuyordu.

Rhys kamyonetin arkasına atılan kutulara başını salladı ve kibirli görünmek için elinden geleni yaptı. Eğer burada birlikte sıkışıp kalmışlarsa, bundan en iyi şekilde yararlanabilirlerdi.

Biraz olsun umursadığından değil.

"Bu kamyonun arkasında başka ne var?"

C ALTINCI BÖLÜM MOIRA

Moira şelale duşa girdiğinde buhar etrafını sardı. Tarihi evlerindeki tek yenilenmiş alet buydu ama Moira bundan zevk alıyordu. Su cildinin üzerinde kayarak kaslarındaki ağırları giderirken derin bir iç çekti.

Moira bütün gün kot pantolon katlamış ve vintage dükkânında müşteri saymış, sonra da eve gelip mutfakta sipariş üzerine büyü yapmak için saatler harcamıştı. Öğün atlayan biri değildi ama akşam yemeği yemeyi bile unutmuştu ve kendini kontrolden çıkmış bir topaç gibi gergin ve gergin hissediyordu.

Moira yatıştırıcı bir somatik ritimle köprücük kemiklerine dokunarak nefes alış verişinin yavaşlamasını istedi.

Haftalardır gölgelere ya da soruna nasıl yaklaştığına bağlı olarak belki de ruhlara atlıyordu. Evlerindeki ruhani hareketlilik azalıp çoğalıyordu ama hiçbir zaman gerçekten yok olmamıştı. Ürkütmek ne kadar zor o l s a da, sinirleri durmak bilmeyen saldırılar altında parçalanmaya başlamıştı.

Sen iyisin, diye düşündü. *Her şey yolunda.*

Duşun kapısına hafifçe iki kez vuruldu ve Moira irkildi. Ama sonra çakıl taşlı camdan görünenin Rhys olduğunu fark etti.

"Yine fırını açık bırakmadım, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Rhys kıkırdayarak. "Arkadaş isteyip istemediğini merak ediyordum."

Moira'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve elini duş kapısına bastırdı.
"Gel buraya."

Puslu camın arkasından Rhys'in gömleğini **ç ı k a r ı p** pantolonunu tekmelediğini gördü. Duşun kapısı açıldı ve ıslak tenine bir ürperti yayıldı ama sonra Rhys arkasından içeri girdi ve kendini uzun zamandır olmadığı kadar sıcak hissetti. Elleri kalçalarına yerleşti ve Moira derin bir memnuniyet sesi çıkararak sırtını bir kedi gibi kamburlaştırdı.

"Merhaba küçük tanrıça," dedi ve Moira'nın ensesini öptü. Moira, Rhys'in alnını öpebilmesi için başını geriye eğdi ve Rhys çıplak bedenini onunkine bastırıp sıkıca sarılırken kıkırdadı. Bu, Rhys'in uyurken ona sarılışının aynadaki görüntüsüydü, göğsünü sırtına dayamıştı ama daha da iyiydi çünkü ikisi de muhteşem bir şekilde uyanık ve ten tene idiler.

"Beni özlemedin, değil mi?" diye alay etti.

"Hem de çok," dedi Rhys, ellerini Moira'nın belinde gezdirip göğüslerini okşayarak. Mutluluk Moira'nın başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar yayıldı ve ellerini onunkilerin üzerine koyup biraz sıktı.

"Ruhunun titreşimini yükseltmek için bedensel zevklerden uzak durduğunu falan sanıyordum," dedi.

"Seni özledim," diye iç geçirdi, sesi aniden çok yaşlı çıkmıştı. "Ve bu ruh sorununu çözmeye çalışmak söz konusu olduğunda ne yaptığımı bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Haftalardır bunu yapıyorsun," dedi, dikkatli adımlar atmaya özen göstererek. Bu Rhys'in bir tür açılış teklifiydi, meselenin özüne inmek istiyorsa nazikçe davranması gereken yavaş bir savunma açılımıydı. Şikâyet edebileceği onlarca şey vardı: Rhys'in mesafesi, aralarındaki kopuk iletişim, sabahları birbirlerini hırpalamalarına neden olan kâbus dolu geceler. Ama o nezaketle devam etmeye karar verdi. "Alt kattaki salon yaktığın tütsüler yüzünden leş gibi kokuyor. Bir molayı hak ediyorsun."

"Sorunu henüz çözmedim," diye mırıldandı Moira'nın tenine doğru ve Moira onun yine aynı şeyi yapmasından, bir tür kurbanlık koyun gibi tüm sorumluluğu kendi üzerine almak için onu dışlamasından korktu. Ama sonra içini çekti ve Moira onun omzuna gülümsediğini hissetti. "Yani, hazırlanacak bir büyük yoksa iffet konusunda kendime işkence etmenin bir anlamı yok."

Moira sırtarak ona döndü ve kollarını boynuna doladı. Su üzerlerine vuruyordu ve Moira onun boynundaki gerginliği hissetti.

Omuzları ellerinin altında eriyip gitti.

"Duşunu kaçırmamın sakıncası yok, değil mi?" diye sordu, giderek artan bir aciliyetle ağzının köşesini öperek.

"Hiç de değil," diye cevap verdi Moira ve Rhys elini kalçasında gezdirip parmaklarını bacaklarının arasından geçirdiğinde neredeyse mırıldandı.

Belki de işler tersine dönüyordu. Belki de her şey yoluna girecekti.

Sonra aniden, kırılan camın korkunç sesi duyuldu ve Rhys bir anda duştan çıkıp gitti.

Moira şoktan ve ani soğuktan titreyerek sıırılsıklam ve sersemlemiş bir halde durdu. Görebileceklerinden korkarak duştan dışarı baktı.

Rhys, bir şekilde duvardan kopmuş ve lavabonun üzerinde binlerce parçaya ayrılmış olan banyo aynasının üzerinde duruyordu. Odadaki buhar dağılınca Moira banyo duvar kâğıdının büyük bir şeridinin bu sırada alçıpandan kopmuş olduğunu gördü.

"Kahretsin," dedi Rhys, yıkımı incelerken ne yapacağını şaşırılmış görünüyordu. "İnanamıyorum... Kahretsin."

Moira duşu kesti ve havlusunu kaptı. "Bebeğim, dikkatli ol, lütfen. İşte-"

Duştan çıkmak için bir adım attı ama Rhys onu geri çekti.

"Yapma, ortalık dağınık, kesilmeni istemiyorum. Ben sadece... Süpürgeyi getireyim, lütfen. Kımıldama."

Beline bir havlu bağladı ve kırık parçalardan oluşan potada ilerlemek için elinden geleni yaptı, sonra küçük bir parça topuğunu deldiğinde tısladı. Moira onun camı ayağından çekip çıkarmasını ve kanlı nesneyi lavaboya atmasını çaresizce izledi.

Adam yara bandı ve süpürge bulmak için odadan çıkarken Moira duşun zeminine çöktü ve başka bir nefes egzersiziyle kendini yatıştırmaya çalıştı.

Havayı ciğerlerine ne kadar derin çekerse çeksin, gözlerindeki sızı geçmiyordu.

Tarot kartı keskin bir *çıtırtıyla* kamyonun kasasına çarptı ve Moira dişlerini emdi.

"Kılıçların yedilisi. İstedğini elde etmek için rol yapmakta çok iyisin, değil mi?"

Ailesinin lise mezuniyet hediyesi olan, o zamanlar çok eski, şimdi ise neredeyse yaşayan bir ölü olan pikabının arkasında oturuyorlardı. Yine de tekerlekleri düşene kadar ondan ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Ailesiyle, Güney'le ve kendi özgürlük duygusuyla en sevdiği bağlantısıydı bu.

Bunaltıcı alacakaranlık etraflarını karartmıştı. Rhys'in elleri terden ve bal likörü şişesinin buğusundan kayganlaşmıştı, şişeyi ona geri uzatırken.

"Kendimi dürüst biri olarak görmüyorum," dedi. Bir politikacı kadar kibar ve kaçamaktı.

"Öyle mi?"

"Sadece... Sanırım imaj bilincim var. Doğru izlenimler bırakmak isterim."

Moira bir yudum aldı. Yolcu koltuğunun altından çıkardığı battaniyenin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorlardı, Moira'nın tarot kartlarıyla dolu siyah kadife çantası aralarında idi. Rhys kendi destesini hırpalanmış postacı çantasından çıkarmış, kartları elleri arasında dolaştırıyordu.

"İnsanların yanlış bir izlenim edinmesinden korktuğun şey nedir?" Moira sordu.

"Herkesin bu tür şeyleri vardır. Sırlar."

Moira ona sıırttı. "Ben hayatımda hiç sır saklamadım."

Rhys desteyi parçalara ayırdı ve bir sahne illüzyonistinin maharetiyle kartları parmaklarının arasında döndürdü.

"Belki bir gün seni sırlarımla tanıştıtırırım," dedi. Gözleri bir Meryem ikonu gibi mütevazı bir şekilde kısılmıştı ama dudaklarında şeytani bir gülümseme vardı. Kesinlikle onunla flört ediyordu.

"Böyle ayaklarını sürüyerek yürümeyi nereden öğrendin?" diye sordu. "Eski sevgilimden."

"Eski bir erkek mi yoksa eski bir kız mı?"

Rhys şimdi ona bakıyordu, gözlerinde saf bir dehşet vardı. "Fark eder mi?"

Moira hesaplı bir rahatlıkla tek omzunu silkti. Onu korkutmak istememişti. Normalde cevabı hiç umursamazdı ama Rhys'in kadınlara ilgi duyması giderek daha çok ilgisini çekiyordu.

"Pek sayılmaz. Sadece dostça sohbet ediyorum."

Rhys kendini sakinleştirmek istercesine birkaç kez başını salladı.

"Üniversitedeki erkek arkadaşım. Biraz gösteriş meraklısı." Gözleri bir an için onunkilerle buluştu. "Gerçi ben de kızlardan hoşlanıyorum."

"Bu da sırlarından biri mi?" dedi, içini kaplayan rahatlama dalgasını gizlemek için şakacı bir tavırla.

"Sana söylersem sır olmaktan çıkar, değil mi?" Rhys kartları bir elden diğerine savurduktan sonra Kılıç İkisi'ni bir çırpıda çevirdi. "Belli bir toplulukta kendimi sansürleyebilirim ama görünüşe göre sen karar veremiyorsun. Ee, ne oldu? Masada iki iş teklifi mi var? Kalbin için savaşıyor iki yakışıklı yabancı mı?"

Moira omuzlarını yuvarladı ve ellerinin üzerine yaslanarak boğazını gökyüzüne doğru kaldırdı. Bir süre aya baktı ve sonra şöyle dedi: "Sanırım... Benim için sırada ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Eve dönsem mi dönmesem mi?"

"Evin nerede?"

"Georgia. Küçük bir hobi çiftliği. Sadece annemle babam, altı tavuk, birkaç vahşi kedi ve bir keçi. Annem şu minyatür midillilerden almaktan bahsedip duruyor, huysuz olanlardan. Bence çok eğlenceli olurdu."

Rhys elindeki desteyi onunkinin yanına koydu. "Orayı seviyorsun, ha?" "Çok fazla. Yaz fırtınaları, sonbahar renkleri, bal Hasat. Ailem mezun olduktan sonra eve dönebileceğimi hep söyledi. Sadece isteyip istemediğimi bilmiyorum. New England'ı seviyorum ama kışın soğuk, insanları kaba ve dürüst olmak gerekirse en az güneydekiler kadar ırkçılar. En azından eve dönersem beni seven insanlarla çevrili olurum... Ama hiçbir zaman geriye dönmeyi seven biri olmadım."

"Bölümün ne?"

"Moda. Tasarımcı olmak istediğimi sanıyordum. Ama moda öğrencilerinin çoğunun zevksiz bebekler olduğu ortaya çıktı. Tüm kariyerimi onların etrafında geçirmeyi hayal bile edemezdim. Peki ya sen?"

"Yeni mezun oldum. Klasik ve tarih bölümlerinde çift anadal yaptım. Kütüphaneci olmak istiyorum. Aklında bir iş var mı?"

Moira bir an için bunu düşündü ve ona karşı ne kadar dürüst olmak istediğini tarttı. Ama kendi maskesini çıkarmaya istekli değilken, maske taktığı için onu iğnelemek adil değildi.

"İnsanlara yardım etmek," dedi sonunda. "Onlara iyi öğütler vermek ve yaşadıkları sorunlarla ilgili ne yapmaları gerektiğini düşünürken dinlenebilecekleri güvenli bir yer sağlamak."

sorunlar. Bu ister falcılık, ister kök çalışması ya da pozitif psikoloji yoluyla olsun, pek umurumda değil."

"Peki ya para?" diye sordu merakla.

"Para ihtiyacım olduğunda beni buluyor gibi görünüyor. Zaten ufak tefek işler yapmayı seviyorum. Beni bağlamıyor."

Rhys kartlarına bakarak başını salladı. "Onlara dokunabilir miyim?"

"Keyfine bak," dedi Moira, Rhys'in bunu soracak kadar kibar olmasına sevinerek. Bazı tarot okuyucularının destelerine dokunulmasına karşı batıl inançları vardı, bu yüzden izin istemek her zaman nazik bir davranıştı.

Rhys parmaklarını Moira'nın destesinin kenarında gezdirdi, kartları yıllardır aynı yönde karıştırmasından kaynaklanan hafif eğimi hissetti. Moira hafifçe ürperdi, sanki parmaklarını gezdirdiği şey onun omurgasıydı.

"Madem okul senin işin değil, seni burada tutan ne?" diye sordu. Moira şişeyi geri iterken bileğinden bir damla bal likörü aktı, ve dilinin bir hareketiyle onu yalayıp yuttu.

"Burada da sevilecek çok şey var," dedi.

"Tecrübelerime göre, hiçbir yer hatırladığın gibi değildir," dedi Rhys sessizce, ifadesi kararlıydı. "Bıraktığınız gibi bulsanız bile. Değişen şey sensin."

Moira boğazının arkasından küçük bir mırıldanma sesi çıkardı. "Akıllıca sözler. Bunun için sana ücretsiz bir okuma daha vereceğim. Sadece bir kart, özel bir anlaşma."

Moira destesini kesti, sonra da Savaş Arabası'nı çıkardı.

Moira'nın destesi Rhys'inkinden farklıydı: Rhys'in illüstrasyonları sessiz ve doğrudan klasik Batı metafiziğinden alınmışken, Moira'nınkiler canlıydı, renk kıvrımları bir araya gelerek izlenimci sahneler oluşturuyordu. Çoğu okuyucunun beklediği tanıdık semboller, teraziler, kadehler ve taşlar tamamen yoktu. Moira'nın güvertesinde Savaş Arabası yağmurlu bir gecede hızla ilerleyen, farları yanan ve tepesinde beyaz bir güvercinin çırpındığı uzun ve lüks bir arabaydı.

"Oh, sen de o tiplerden birisin," diye mırıldandı. "Chariot'takiler çok azimlidir, doğuştan liderdirler, başarılı olmaya ve bunu yaparken iyi görünmeye kararlıdır. Meteliksiz olmaktan da nefret ederler. En önemlisi de *isterler*. Chariot insanları arzularından oluşur ve bu arzuları gerçekleştirecek irade gücüne sahiptirler. O halde. Bir adam gündönümünü bir tarlanın ortasında ruh çağırarak geçirecek kadar neyi çok ister?"

Rhys umursamaz ve altın gibi parlıyordu. "Başlangıç olarak dünyayı." Moira homurdandı ve başını salladı.

"Yani bana," diye ısrar etti Rhys, "medyumluk, astroloji, zamanın geçişi, bir insanın ruhunun ölçüsü gibi konularda bilgi sahibi olan kadim, güçlü varlıklarla bir şekilde bağlantı k u r a b i l s e y d i n ... Bundan faydalanmaz mıydınız? Bilmek istemez miydin?"

Moira gülümsemesindeki düşkünlüğü engelleyemedi. "Sende de biraz şairane bir yan var, değil mi?" Sonra yüzü biraz düştü. "Hiçbir şey ruhuna değmez, Rhys. Yoksa şeytan ve keman hakkındaki o şarkıyı hiç duymadın mı?"

"Bu şeytan değil. En azından senin hayal ettiğin şekilde değil. Bu şeyler, bu ruhlar, spektrumun her yerindeler. Bazıları iyiliksever, hilekar, bilge ya da sadece kafası karışık. Ve evet, bazıları kötü niyetli olabilir, bazıları vermek istediklerinden daha fazlasını almak istiyor olabilir, ancak tanımlanmaları yeterince kolaydır. Korintliler'de ruhların ayırt edilmesiyle ilgili bölüm gibi; eğer varsa, bu geliştirilecek bir beceridir." Rhys ellerini yüzünde gezdirdi, sanki dünyası dönüyordu. "Özür dilerim, kendimi kaptırdım... Katolik misin?"

"Güneyliyim." "Bu ne demek oluyor?"

"Benim geldiğim yerde Katolikler bile Baptisttir."

"Pekala, kendimi süper dindar falan saymıyorum ama... Dünyanın temelini atan güçlerden, her şeyin devam etmesini sağlayan enerjilerden bahsediyoruz; Tanrı'ya, Kaynak'a, Evren'e, sonunda her ne olacaksa ona doğrudan erişimi olan varlıklar."

Moira onu dikkatle izliyordu, Chariot kartı parmaklarının altında güneşte yıkanmış bir taş kadar sıcaktı. Sonunda gardını indiriyordu ve bu Moira'nın çok hoşuna gitti.

"Büyü bir teknolojidir," diye devam etti, sesi biraz daha yumuşaktı ama daha az yoğun değildi. "Ne iyi ne de kötüdür, sadece yetkin bir uygulayıcı tarafından kullanılacak tarafsız bir beceridir. Gördüğüm kadarıyla Tanrı okumayı ya da tuğla yapmayı öğrenmeyi yasaklamamış, peki bu neden?"

Moira bal likörü şişesini nazikçe önünden çekti, öne doğru eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı ve öpücük kondurmaya birkaç santimetre kala durdu.

"Sakıncası yok, değil mi?" diye sordu, reddedilmenin uçurumunda duruyordu ama yine de atlayacak kadar cesurdu.

Rhys ona hayretle baktı, koyu renk gözleri kısa, dolgun kirpiklerle gölgelenmişti.

"Bu kamyonu bindiğimden beri beni öpmeni bekliyordum," dedi.
dedi

Böylece Moira onu öptü, içine çekti ve acele etmedi.

Moira uzaklaştıktan sonra da yakın durdu ve adam uzanıp Moira'nın elini çenesinin altına soktu. Konuştuğunda sesi sessizdi.

"Kendime büyü öğretmeye başlamamı sağlayacak kadar çok istediğim şeyi gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı, bu anın elektriğini, kırılganlığını ve vaadini içine çekerek.

"Williams'a gitmek istiyordum. O kadar çok istiyordum ki başka bir şey düşünemiyordum. Ortalamam B'ydi, işçi sınıfından bir ailem vardı ve hiçbir profesyonel bağlantım yoktu. Her şeyi yapmaya hazırdım."

Rhys'in gözleri parlatılmış turmalin gibi parlaktı. Siyah turmalin şeytanı uzak tutardı, diye hatırladı Moira dalgınca ve bunun onun yanında kendini güvende hissetmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

"Bu sadece bir okul, değil mi?" Moira nazıkçe söyledi. "Günün sonunda."

"O zamanlar öyle hissetmiyordum. Sanki bilinmezlikten tek çıkış biletimmiş gibi geliyordu; statüye, nüfuza ve önemli insanlara giden hızlı bir yol. Aptaldım."

"Yani büyülerin işe yaramadı mı?"

"Oh, gayet iyi çalıştılar. Ve olabilecek en kötü şeyi elde ettim. Tam olarak istediğim şeyi, gidecek hiçbir yerim olmadan ve her şeyi kanıtlamam gerekirken. Orada olmaya hakkım yokmuş gibi, hile yapmışım gibi hissederek dört yıl geçirdim. Bana göre, gerçek sihir her zaman bizden bir fedakârlık ister ve Williams'a girmek için vazgeçtiğim şey de buydu: neşem."

Elini Rhys'in kolunda gezdirdi ve avucunu kalbine bastırarak durdu. Rhys dudaklarının onun için ayrılıp ayrılmayacağını görmek için ağzının köşesine nazik bir öpücük kondurdu ve ayrıldıklarında sıırttı.

Sonra aniden geri çekildi. "Kahretsin. Hizalama: Saat kaç?" Moira saatine baktı. "Tatlım, bilmek istemezsin."

Rhys ayağa kalktı ve kartlarından yavaşça geri çekildi, aniden çok utangaç görünüyordu. "Çok özür dilerim, seni ritüelinden alıkoymak istememiştım."

"Ritüel mi?" Moira kaşlarını kaldırarak sordu. "Buraya herhangi bir ayin yapmak için gelmedim; sadece biraz toprak toplamaya geldim. Kavşak toprağı her türlü şeye iyi gelir."

Kadın avuçlarını beline bastırıp gerinmek için ayağa kalkarken Rhys şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, yıldızları incelerken karnı neredeyse onunkine değiyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu gülerек. "Bir pislik için beni kavşaktan mı atacaktın?"

"Her şeyin belli bir prosedürü var ve ben bunun bozulmasından hoşlanmıyorum. Ve büyüün güçlü olması için karmaşık olması gerekmez. Bana biraz kavşak toprağı, biraz kırmızı iplik ve birkaç çivi verin, hayatınızı oldukça tatsız hale getirebilirim. Yine de ayinini yapamaman çok kötü oldu. Bunun için üzgünüm."

"Ah," dedi Rhys, topraktaki terk edilmiş çemberine bakarak. "Sorun değil. Ölüm kalım meselesi değildi."

"Yaratığı çemberin içine aldıktan sonra ne isteyecektin? Dur tahmin edeyim: muhteşem bir zenginlik mi? Hayır, düşmanlarınızın yok edilmesi!" Rhys boğazını temizledi. "Ben de tam bir isim soracaktım."

"Bana söylemeyecek misin?" Moira kıkırdadı. "Gerçek aşkının adı olabilir mi?"

"Yine de," dedi Rhys çabucak. "Kirin için özür dilerim."

"Bunu telafî etmene izin vereceğim."

"Öyle mi?"

"Beni dışarı çıkarabilirsin." Moira onun çenesini bir kez öptü, tüy kadar hafif ve nazlı. Sonra gitti, kamyonetin kasasına çömeldi, tarot kartlarını işlemeli çantasına geri koydu. "Sadece bir kereye mahsus özel teklif."

Rhys kamyondan atladı ve ellerini arka ceplerine sokarak onun toparlanmasını izledi. Kolileri ve şişeleri kutularına geri yerleştirirken karanlıkta heyecanlı gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

"Zaman ayırdığına değmesini sağlayabilirim," dedi Rhys, şimdi biraz daha cesur, biraz daha kendinden emin.

Moira başını kaldırıp ona baktı ve sırtıttı. "Büyülü bir akşamdan daha azını beklemiyorum."

CHAPTER YEDİ

RHYS

"Bütün Cemiyet'in evimizde dolaşmasına izin verdiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Moira. Rhys çaydanlığı kaynamaya bırakırken Moira mutfak tezgâhındaki kavanozda duran spreylü gül ve krizantem buketini suluyordu.

"Bütün toplum bu değil Moira," diye iç geçirdi. Moira'nın herhangi bir konuda onaylamadığını belirtmek için son dakikaya kadar beklemek gibi kötü bir huyu vardı, tıpkı tiyatroya giderken arabadayken operadan hoşlanmadığını itiraf ettiği zamanki gibi. Ya da şimdi olduğu gibi, yardım etmeyi nezaketle kabul eden kardeşler on dakikadan fazla uzakta değilken Dernek hakkında tartışmaya başladığı zaman.

"Öyle de olabilir," diye mırıldandı.

"Cemiyet üyeliğim benim için önemli," dedi Rhys, aynı tartışmayı tekrar tekrar yapmaya alışmış birinin bıkkın yumuşaklığıyla. "Bildiklerimin yarısını onlardan öğrendim. Onların uzmanlığına güveniyorum. Ayrıca, başka seçeneğimiz yok. Bu evde uyuyamıyorum, hiçbir işimi yapamıyorum, çalışma odasını bile kullanamıyorum artık... Elimizdeki tek şans bu."

Moira çiçeklerinin çürüyen saplarına dokunurken kaşları birbirine çarptı. Rhys ona sık sık krem rengi kurdelelerle bağlanmış mevsim çiçeklerinden oluşan demetlerle sürpriz yapardı. Bu hediyeler genellikle bir süre dayanırdı ama bu buket eve getirildikten birkaç saat sonra kül rengi bir solgunluk almıştı. Rhys, ruhların daha fazla karıştığını düşündü. Ya da belki de sadece

yanlış çiçekleri seçti. Şüpheye düştüğünde, kendini suçlama eğilimindeydi.

"Bu onların oturma odamda dükkân açmalarını istediğim anlamına gelmiyor," dedi.

Rhys, Fransız presinde kahve telvesinin üzerine buharlı su döktü.

"Benden başka ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum Moira. Yardıma ihtiyacımız var. Ve bu tüm Cemiyet değil; sadece David ve bazı genç adamlar. Dün gece plana katıldığını söylemiştin."

Moira tezgâhtaki birkaç ölü yaprağı süpürüp çöp kutusuna attı. "Ne dediğimi biliyorum," diye homurdandı.

"Mumları yakar mısın lütfen?"

Rhys ona bir kutu kibrit çöpü uzattı ve Moira mutfağı fitil dumanı ve limon mine çiçeğı kokusuyla doldurmaya başladı. Rhys sabahtan beri evin içinde koşuşturup durmuş, ön holü süpürmüş, başıboş paltoları ve atılmış ayakkabıları dolaba tıktırmıştı. Dernekten yardım istemek zorunda kaldığı için aşağılanmakla, ellerinden gelen her türlü yardımı yapmayı bu kadar çabuk teklif ettikleri için heyecanlanmak arasında bir yerdeydi. Hâlâ genç bir inisiyeydi ve hâlâ kanıtlaması gereken çok şey vardı.

Moira'yla bir saat boyunca bu fikri konuşmuş, onun korkularını ve tereddütlerini dinlemiş ve olası alternatif çözümler önermişti. Moira en azından o anda bu fikre tamamen katılmıştı. Şimdi, soğuk ayaklarını her ikisinin de sorunu haline getirmeye niyetliydi.

Kapı zili çaldı.

"Ben bakarım," dedi Rhys, koridoru yarılarmıştı bile.

"İkimiz de bakacağız," diye cevap verdi Moira.

Rhys nefes aldı ve kapıyı açarken gülümsemeyi ihmal etmedi.

Cemiyet'in üç üyesi ön verandada durmuş, iPhone'larında e-postalarını karıştırıyor ya da kapının camında manşetlerini düzeltiyorlardı. Dernek üyelerinin çoğı yaşlıydı, çocukları ve ipotekleri vardı ama bu adamlar Rhys'in yaşına daha yakındı ve zamanlarının çoğunu üç mimozalı brunchlarda yaşlılar hakkında dedikodu yaparak geçiriyorlardı.

İçlerinden biri, yirmili yaşlarının sonlarında, bronz saçları kasten taranmış bir adam, Moira'ya bir şey satmaya çalışıyormuş gibi gülümsedi. Rhys, David Aristarkhov'u bunun onun samimiyetine yaklaşımı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama bazen, kadar David kadar

söz konusu olduğunda, kibarlık gösterileri doğal eğilimi olan nahoşluktan daha kötüydü. Özellikle de Moira söz konusu olduğunda.

"Bayan McGowan," dedi David. "Sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

"McGowan kocamın adı," Moira buz gibi cevap verdi.

"Ben bir

Delacroix. Ama evet David, seni görmek de güzel." "İçeri gel," dedi Rhys, çok hızlı bir şekilde.

Moira kapısının önünde toplanan adamlarla daha önce birkaç kez, Noel partilerinde ya da hanımlarla tanışma yemeklerinde karşılaşmıştı ve en çok David'le etkileşime girmişti ama bu onları birbirlerine sevdirmemişti. Belki de David ve Moira aynı odadayken her zaman soğuk hissedecekti. Rhys öyle olmamasını umuyordu.

David elini Rhys'in omzuna koydu ve yanağının yanındaki havayı öptü. Capri'de yaz geçirirken öğrendiği Avrupalı duruşunun bir parçasıydı bu.

"Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun," dedi. David için tipik bir selamlama.

"Kahve?" Rhys bir nebze olsun normallik arayışıyla sordu. David ve Moira doğanın en güvenli şekilde ayrı tutulan iki gücüydü ve Rhys kendini fırtına bulutları tepesinde toplanırken çalkantılı bir denizde sürüklenen küçük bir tekne gibi hissediyordu.

"Her zaman," dedi David.

Erkekler ocağın etrafında toplanırken Moira mutfığa daldı, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. Rhys kahveyi hazırlarken David mermer kaplı mutfak adasına yaslanmış gevezelik ediyordu. David her zamanki gibi kusursuz giyinmişti; en açık maviden ince çizgili bir gömlek ve üzerine o kadar iyi oturan bir chino pantolon giymişti ki terzi elinden çıkmış olmalıydı.

"Dün gece ikiye kadar bu kadının ölmüş kocasına ulaşmaya çalıştım," diyordu David. "Bir saat boyunca mutfak masasında oturmuş olmalıyız, ellerimi kemikleri kıracak kadar sert sıkıyordu. Sonunda kocası ortaya çıktığında da bir saat daha kocasının mali durumlarını ne hale getirdiği konusunda başının etini yedi. Böyle bir eşle kırk dokuz yaşında kalbinin durmasına şaşmamalı."

Kıkırdamalar mutfakta dalgalandı ve David kendi şakasına güldü, beyaz dişleri kayıtsızlığıyla parladı. Moira kendini tezgâhın üzerine itti ve mümkün olduğunca uzağa oturdu. Rhys ona bir bakış attı, onu konuşmaya çekmenin bir yolunu arıyordu ama Moira kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, bu da sohbet edecek havada olmadığının açık bir göstergesiydi.

"Hâlâ müşterilerle görüşüyorsun demek?" Rhys David'e sordu. Açık konuşmak gerekirse, bu adamlar onun arkadaşlarıydı ama aynı zamanda Cemiyet'te tanınmak ve ilerlemek için rakibiydiler. Rhys sözlerini onların yanında dikkatle tarttı. "Savcı olduktan sonra zamanın olmayacağını düşünmüştüm."

"Zaman bulmaya çalışıyorum. Medyumlukta her zaman para vardır." David boynunu bükerek Rhys'in omzunun üzerinden Moira'ya baktı. "Bu arada tavsiyelerin için minnettarım. Müşterilerin senden çok övgüyle bahsediyor. Görünüşe göre mucizeler yaratıyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Moira, kelimeler ağzında prova edilmişti. İlk karşılaşmalarında David'den hoşlanmadığına karar vermişti ve David'in ara sıra yaptığı tatlılık girişimlerine rağmen, Moira'nın ilk izlenimlerini telafi etmek herkes için zordu. "Çoğu zaman müşterinin kendi kendini iyileştirmesine yardımcı oluyorum. Bu bir ayrıcalık."

"Eminim öyledir. Yine de ruh işine girmelisin. Çağırma, kanallık, bu tür şeyler. Büyü pratiğini gerçekten bir üst seviyeye taşıyabilir ve bunlar en çok talep gören becerilerdir."

"Teşekkürler David," dedi Moira düz bir sesle.

Rhys burnundan derin bir nefes aldı ve sakin kalmaya çalıştı. Bazen David'in "çaba göstermesi" hiç çaba göstermemesinden daha kötüydü.

"Sen de psişik misin?" Topluluğun diğer üyelerinden biri olan Nathan sordu. Birkaç ay önce Topluluğa katılmıştı ve Rhys onun hakkında, yedi ruhun yardımıyla kurduğu şirket için 250.000 dolarlık risk sermayesi fonu bulması dışında pek bir şey bilmiyordu. Rhys yeni kanlara karşı düpedüz agresif olabilirdi, ne kadar rekabetçi olsa da Nathan okültizme her şeyden çok bir sosyal kulüp olarak ilgi duyan, insanları memnun eden biri olduğunu kısa sürede kanıtlamıştı. Rhys daha önce geçinmesi bu kadar kolay biriyle tanışmamıştı ve kısa sürede arkadaş olmuşlardı. "O kadar da değil," dedi Moira hafifçe gevşeyerek. Güzel, bu iyiydi. Belki Rhys David'i idare edebilir ve Moira'nın zamanının çoğunu daha çok sevdiği Nathan'la geçirmesi için konuşmayı yönlendirebilirdi. Onun kendini olabildiğince rahat hissetmesini istiyordu. Ne kadar misafirperver olmayan bir yer haline gelmiş olsa da burası onun eviydi. "Çok geniş bir yelpazede kişiye özel Müşterilerin ihtiyaçlarına bağlı olarak hizmetler."

Rhys, "Moira'nın uygulamaları inanılmaz derecede çok yönlü," diye önerdi. Onun başarılarıyla övmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. "Tarot okuyor,

Doğum haritalarını hesaplıyor, hatta kendi büyülerini bile yazıyor."

"Ah, bu çok modern," dedi David ve işte sesindeki o küstahlık ipliği oradaydı. Bir zamanlar Rhys ipi kendisi kesmezse boğulacakmış gibi hissettiren aynı ip.

Rhys kararlı bir şekilde, "Onun uygulamaları 21. yüzyıla çok iyi uyum sağlamış," dedi. "Keşke aynı şeyi Cemiyet için de söyleyebilseydim."

"Bence bu harika! Şimdiden bir hayran kitleniz oluşmuş gibi görünüyor," dedi Nathan. Sanki onu dışarı çıkıp kendisiyle top oynamaya teşvik ediyormuş gibi yumuşak bir sesle alay etti. "Dikkatli olsak iyi olur, yoksa kendi gizli topluluğunu kurabilirsin."

Moira sonunda gülümsedi. Rhys de onun güneşi arayan bir çiçek gibi yavaşça açılmasını izlerken gülümsedi.

"Sonunda Aleister Crowley gibi beş parasız bir deli olmadığım sürece, sanırım bana bir şey olmaz," dedi Moira, sırf okuduğunu göstermek için geçen yüzyılın en büyük okültistlerinden birine gönderme yaparak. Rhys onunla gurur duyuyordu. Nathan'ın ona attığı topu yakalamış ve ustalıkla geri fırlatmıştı.

Moira, Nathan ve Rhys birlikte güldüler.

"Çok şanslı olmalısın," dedi David yumuşak bir sesle. Onu alt etmeye mi çalışıyordu, yoksa konuşmaya geri dönmeye mi çalışıyordu, spot ışıkları altında olmadığı zaman ne kadar rahatsız olsa da bunu söylemek zordu. "Crowley bir vizyonerdi. Ona boşuna modern okültizmin babası demiyorlar."

Moira'nın göğüs kafesindeki çiçek kendi üzerine katlandı ve kıkırdamaları kurudu.

"Pekâlâ," dedi Rhys, David'e hançerler fırlatarak. Rhys onu öldürebilirdi. Gerçekten öldürebilirdi. "Çok fazla eroin kullanmış."

Yakındaki bir ilahiyat fakültesinde yardımcı profesör olan Cameron Casillas kahvesini hafifçe çınlatarak bıraktı. Cameron sessiz ve çoğu zaman mizahtan yoksun biriydi ama mükemmel bir arabulucuydu.

"Bizi bilgilendir Rhys. Burada tam olarak neler oluyor? Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Rhys hafızasından kahve siparişlerini hazırlamaya devam ederken derin bir nefes aldı. David için bir damla krema ve başka bir şey yok, Cameron için sade, Nathan için krema ve iki şeker. Ayrıntılarla arası iyiydi. İnsanlarla arası daha az iyiydi.

"Moira ve ben kendi evimizde tacize uğruyoruz. Ne tür bir varlık olabileceğini ya da ne isteyebileceğini belirleme şansımız olmadı. David, umarım bu konuda yardımcı olabilirsin."

"Bir hayalet olabilir mi?" David sordu. "Hayır. Bununla başa çıkabiliriz."

"İblisler mi?" David böyle dramatik bir dönüşten hoşlanacakmış gibi kaşlarını kaldırarak önerdi.

Moira, "Bazı kötü niyetli faaliyetler oldu ama ders kitabı niteliğinde bir şey yok," diye ekledi.

"Çok sıra dışı," dedi Cameron gözlüklerini düzelterek.

"Yaklaşık bir ay önce başladı-" Rhys söze başladı ama daha sözünü bitiremeden başının üzerindeki dolaplar şiddetle sallanmaya başladı.

David hazırolda duruyordu, her santimi canlıydı. Tıkırtılar başladığı gibi aniden durdu ve Nathan bir çığlık attı,

"Kahretsın."

David birkaç parmağını ona doğru kaldırarak onu susturdu. Medyum başını eğmiş, dikkatle dinliyordu.

Tıkırtılar yeniden başladı, bu kez odanın karşı tarafındaki bir dolaptan geliyordu ve Rhys ani sesle irkildi. David yanından hızla geçti ve ele geçirilmiş dolabın en yakınındaki duvara yaklaştı. David gözlerini kapadı ve avucunu duvara dayadı. Dolap öfkeyle çarptı, menteşeler zorlamayla gıcırdadı ve sonra her şey bir kez daha sessizleşti.

David'in gözleri şak diye açıldı.

"Bana evin geri kalanını göster."

Adamlar yeni bir acelecilikle, David'in önderliğinde mutfaktan çıktılar. Ön salonda oyalanıyor, bir yandan aile resimlerini ve tozlu köşeleri inceliyor, bir yandan da taktığı labradorit yüzüğü kahve fincanına vuruyordu. Rhys onu yüzüksüz hiç görmemişti ve labradoritin takan kişiye güç verdiğini ve psişik yeteneklerini artırdığını biliyordu. Büyü uygulamaları ile kişisel sunumları arasında keskin bir sınır çizen Cemiyet'in diğer üyelerinin aksine David, ne aradığını bilenlere küçük ipuçları **v e r m e y i** severdi. Muhtemelen Rhys'in David'e çekilmesinin nedeni de buydu, üniversitede David onu Cemiyet'le tanıştırdığında. Rhys ve David birbirlerinin tüm iyi niyetini tüketmeden önce hızla birbirlerine karışmışlardı. Sihirbazlar arası ilişkiler ne kadar değişken olsa da Rhys sihirli insanları her zaman sevmişti.

"Evde belirgin bir ağırlık var," diye anlattı David. "Bir varlık hissi." Elini önce antika duvar kâğıdında, sonra da merdiven tırabzanında gezdirdi. "Ama enerji... Bilmiyorum, dağınık. Tanımlaması zor."

Parmakları tırabzanın ucundaki süs ampulünün etrafına yerleşti ve etrafına gelişigüzel sarılmış ince bir zincir buldu.

"Bu birine mi ait?" diye sordu Moira'nın sonsuzluk düğümü kolyesini tutarak.

Rhys, sanki David'in dokunuşu Moira için kutsal olan bir şeyi kirletebilirmiş gibi kolyeyi ondan hızla aldı ve Moira'nın eline sıkıştırdı. David evin enerji matrisi hakkında monologa devam ederken Rhys karısına alçak sesle, "Bunu gerçekten kaybetmedin, değil mi? Bir şey aldı onu."

"Bir gece mücevher kutumda unuttum ve ertesi sabah gitmişti," diye fısıldadı, biraz hasta görünüyor. "Sana söylemedim çünkü seni üzmem istemedim. Nasıl oldu bilmiyorum-"

Vahyin uçuşunda sallanıyorlardı, gerçeği birlikte çözmenin tam kıyısında duruyorlardı ama sonra David'in sesi o anı paramparça etti.

"Elektromanyetik bir şey var mı?" David merdivenleri koşarak çıkarken seslendi. "Titreşen ışıklar," dedi Rhys, David'in ardından merdivenleri çıkarken.

"Kapı kollarında statik elektrik var."

"Diğer odalardan gelen sesler?"

"Ara sıra. Her zaman belirsiz."

Bu tanıdıktı, rahatlatıcıydı. David'le büyü teorilerini ileri geri tartışmak, dünyayı düzenli kategorilere ayırmak. Kaostan düzen çıkarmak.

David sahanlıkta durup boynunu koridora doğru uzattı. "Hangi oda bu?"

"Moira'nın odası."

David gözleriyle Rhys'e bir soru yöneltti ve Moira araya girdi.

"Meditasyon odam," dedi. "Ana yatak odasını paylaşıyoruz, Belli ki."

"Belli ki," diye onayladı David onu ama bu bir yatıştırma gibiydi. Rhys, David'le neden Cemiyet toplantıları ve grup sosyal etkinlikleri dışında pek konuşmadıklarını hatırladı, en azından artık konuşmuyorlardı. Belki de David'i davet etmek bir hataydı ama artık geri dönmek için çok geçti. "İçeri bir göz atmamın sakıncası var mı?"

"Keyfine bak," dedi Moira.

David kapı koluna hafifçe dokunduğunda kapı açıldı ve David sanki bir parfüm dalgası çarpmış gibi sendeleyerek geri çekildi. Yüzünü odadan yana çevirdi ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Sorun nedir?" Rhys, kendisine rağmen David'in yanına çekilerek sordu. Bu eski bir içgüdüydü, kemiklerine işlemişti: David'in fırtınalı kişiliği bir şeyleri kırdıktan sonra ortalığı toparlamak, özellikle de kırılan şey David'in kendisi olduğunda.

"Bir sorun yok," dedi David. Ellerini sanki havadaki dumanı temizlermiş gibi yüzünün etrafında akıcı bir hareketle döndürdü. "Sadece şu oda."

"Benim odamın nesi var?" Moira sordu.

David kapıyı kapatırken, "Hiçbir şey," diye tekrarladı. "Ama odayı gül kuvarıyla doldurmuşsun. Daha önce bir yerde hiç bu kadar çok görmemiştim. Orada nasıl çalışıyorsun? Mekânı çok uyumlu hale getiriyor olmalı! Bebek odasında gül kuvarı olur, tamam, ama büyülü çalışmalar için bir oda? Ben olsam başka bir taş seçerdim."

"Gül kuvarı sadece bebekler için değildir," dedi Moira, her kelimeyi lanet olası bir netlikle telaffuz ederek. Kesinlikle kızgındı. Bu onun ve Moira'nın çözmesi gereken bir sorundu ve onları birbirine bağlayan bağları kırılğan hale getirmişti. Moira'nın bu fikre sıcak baktığını söylemesine inanmamalıydı; emin olmak için daha fazla bastırmalıydı. "Koşulsuz sevgiyi çeker, travmaları iyileştirir, ilişkileri onarır... Elindeki labradorit kadar güçlü ama daha sağlam."

David, kocasıyla paylaştığı yatak odasına girerken ona gülümsedi. "Herkesin zevki kendine."

Ebeveyn yatak odası, karamsar turkuazlar ve deniz köpüğü yeşilleri renginde perdeler ve yastıklardan oluşan gelişigüzel bir koleksiyondur ve bir araya getirildiklerinde bir şekilde anlam kazanıyordu. Pencere kenarındaki yıpranmış adaçayı koltuğunda Rhys'in hermetik metinlerinden biri hâlâ açık duruyordu ve oda hafifçe Moira'nın çarşaflarına sıktığı palo santo suyunun kokusunu taşıyordu.

David odada hızlı adımlarla ilerledi, bulduğu şeyle ilgilenmiyordu, ta ki gözü komodinin üzerindeki gümüş çerçeveli küçük bir fotoğrafa takılana kadar. Sırıttı ve sevgiyle eline aldı.

"Oh, Tanrım."

"Nedir bu?" Rhys yatağın altına atılmış bir kot pantolonu tekmelerken sordu.

"Üniversitede Bailey's'de beraberdik. Hatırlarsın, perşembe geceleri dört dolarlık içkiler vardı. Hiç fotoğraf olduğunu sanmıyordum."

Rhys'in kanı kulaklarında uğuldadı.

Diğer adamların arasından geçerek David'in elindeki resmi kaptı.

"Hayır, bu doğru değil, bu Moira ve benim balayımızda çekilmiş bir fotoğrafımız..." Gözleri David'le kalabalık bir gece kulübünde çekilmiş, David'in kolunu boynuna doladığı, Rhys'in gözlerinin çakırkeyif bir neşeyle kapandığı, aşırı pozlanmış bir fotoğrafa takılınca sesi kesildi. Rhys bu geceyi zar zor da olsa hatırlıyordu. Tamamen siyah bir kıyafet seçmek ve göz kalemi sürmek için bir saat harcamış, gecenin çoğunu her zamanki gibi çok fazla oyun oynamış olan David'e bakıcılık yaparak geçirmişti.

Moira fotoğrafı Rhys'ten aldı. Fotoğrafta on dokuz yaşındaydı, yüzü ter içindeydi ve votkadan kızarmıştı. Fotoğraf onunla tanışmadan yıllar önce çekilmişti ama bu, midesini kurcalayan garip hastalığı uyuşturmamıştı.

"Dansa gitmekten nefret ettiğini söylemiştin," dedi dudaklarını sıkıca büzerek. "Benimle hiç gitmiyorsun."

"Bundan nefret ediyorum," diye yalvardı Rhys. Onu kollarının arasına almak istedi ama odadaki herkes ona bakıyordu ve nefes almak birden zorlaştı. "Gece kulüpleri beni endişelendiriyor."

Moira fotoğrafı yatağın üzerine fırlattı, gözleri yere sabitlenmişti.

David o anda Rhys'in evlilik mutluluğunun bir kısmını bozmuş olabileceğini fark etmiş gibiydi ve hakkını vermek gerekirse bu konuda biraz mahcup görünüyordu.

David Moira'ya, "O zamanlar kulüp ortamına çok düşkündüm; o da beni mutlu etmek için gitti," dedi. "Her seferinde dış çekmek gibiydi, sana söyleyeyim. Ve ben de pek ucuz bir randevu sayılmazdım. İçki ve ben artık iyi bir nedenden ötürü bir araya gelmiyoruz."

Bu belki de David'in Moira'ya söylediği en savunmasız şeydi, ama Moira onun gözlerine bakmayı reddetti. Sonuçta yanlış hesaplanmıştı, çünkü Rhys kocasının David'i mutlu etmek için kendi konfor alanından bu kadar uzaklaştığı düşüncesinin Moira'yı daha iyi hissettireceğini sanmıyordu.

"Aşkım, o resim oraya nasıl geldi bilmiyorum, yemin ederim," dedi Rhys hemen. "Depodaki eski bir üniversite hatırası kutusunda olmalıydı."

Bu itiraz David'in fotoğrafa olan ilgisini yeniden canlandırdı ve yataktan alıp elinde evirip çevirmeye başladı.

"David?" Rhys sordu. Kelimede çok az yumuşaklık vardı.

David incelemesinden başını kaldırıp bakmadı bile. "Burası senin evin, Rhys. Bunu buraya ben koymadım."

"Ben de koymadım."

"Devam edelim," dedi Moira, sesi boğuklaşarak. "Bu işi bitirmek istiyorum."

"Moira-" Rhys teşebbüs edildi, ama David oldu
zaten Konuşuyorum, bir kez daha odanın komutasında.

"Son zamanlarda ikinizden biri garip rüyalar gördü mü? Şiddet ya da cinsellik içeren rüyalar, bu tür şeyler?"

"Hayır, ikimiz de görmedik," dedi

Rhys. David'in gözleri Moira'ya
sabitlenmişti. "Bayan Delacroix?"

"Herkes kötü rüyalar görür," dedi Moira, Rhys'in onu hiç görmediği kadar savunmacı bir tavırla. Gözleri nehir taşları gibi sert parlıyordu. "Stresliydim."

"Peki, hangisi o zaman?" Rhys hastalıklı bir merakla sordu. "Şiddet mi, cinsellik mi?"

Bir an için ağlayacak gibi oldu ama konuştuğunda sesi düz ve tınısızdı.

"İnsanlarla takıldığım rüyalar görüp duruyorum. Çoğunlukla yabancılarla. Arabalarda ya da asansörlerde. Bazen de burada, yatak odasında."

Rhys biraz midesinin bulandığını hissetti ve sonra koruyucu çeliğe batırılmış narin bir güve gibi her tarafı sertleşti.

"Pekâlâ o zaman," dedi sessizce.

David Rhys'e doğru yarım adım attı ama durdu ve savaşılan çiftten oldukça uzakta durduğu yerde oyalandı. Nathan havadaki gerginlikten kaçınmaya çalışarak ayak ayak üstüne atıyordu ve Cameron odaya girme zahmetine katlanmamıştı. Dışarıdaki tırbazana yaslanmış, pastoral bir endişeyle aile içi tartışmayı izliyordu.

David konuştuğunda sesi bir medyumdan çok bir sosyal hizmet uzmanına benziyordu. "Bayan Delacroix, bu tür rüyalar sizin için normal mi?"

"Pek değil," dedi kadın sessizce.

David bir kez başını salladı. "Eve doğru devam edelim."

Moira odadan çıktı ve başka bir şey söylemeden gözden kayboldu.

Rhys koridora döndü ve uzun Farsça yollukta sinsice ilerledi. Biri uzanıp koluna dokunmaya çalışmış olabilirdi ya da bu bir örümcek ağının gıdıklaması da olabilirdi. Her halükârda, bunu başından savdı ve merdivenlerden inmeye başladı.

Moira zemin kata ulaşıp Cameron ve Nathan'ı çalışma odasına doğru yönlendirir yönlendirmez David merdivenlerde Rhys'e yetişti ve sesini alçalttı. Artık sadece Rhys'in iyiliği için konuşuyordu ve ses tonu her zamanki kabadayılığından sıyrılmıştı.

"Son zamanlarda hiç yüksek riskli çağrışımına karıştın mı? Dinle, hepimiz indiremeyeceğimiz şeyler çağırdık, eğer yardıma ihtiyacın olursa-"

Rhys sesini alçaltarak, "Bu her neyse, onu ben çağırmadım," diye cevap verdi. Bunda tanıdık bir şey vardı, eskiden Dernek toplantılarında birbirlerine fısıldayarak yaptıkları şakaların bir parodisi, midesini bulandırıyordu. "Eminim."

"Peki ya o?" David başını Moira'ya doğru sallayarak sordu. "Bu Moira'nın da suçu değil," dedi Rhys buz gibi bir sesle.

"Onu hiçbir şeyle suçlamıyorum ama her olasılığı değerlendirmeliyiz. Son zamanlarda aranızın bozuk olduğunu ve onu sevdiğini biliyorum-"

"Eğer senin için her şey aynıysa, ilişki tavsiyesi almak isteyeceğim son kişi sensin."

"-Ama aşk kör edebilir, Rhys. Sadece sana soruyorum-"

"Bunu biz yapmıyoruz; Moira'nın bir suçu yok," diye homurdandı Rhys. "Tanrı aşkına, medeni ol."

David'in yeşil gözleri kısıldı ama itiraz etmedi. Rhys'in yanından hızla geçip Moira'nın yanına geldi.

Moira yüzünde sabitlenmiş sert bir ifadeyle çalışma odasının ağır kapısında duruyordu. Moira kocasını birkaç dakika onun bakışlarına maruz bıraktı ve sonra tüm topluluğa hitap etti.

"Çalışma odasını günler önce kilitledik. İçerideki eşyaların durumu hakkında söz veremem."

"Öylece... kapıyı kapattınız ve odayı unuttunuz mu?" Nathan siyah saçlarını alnından uzaklaştırarak sordu.

"Onunla uğraşmaktan çok yorulmuştuk." Rhys içini çekti. Uzanıp uzun bir süre uyumak istiyordu.

David kaşlarını kaldırarak Moira'ya baktı. "Lütfen, Bayan Delacroix."

Moira ellerini kapıya dayadı ve iterek açtı. "Yüce İsa," diye mırıldandı.

CHAPTER SEKIZ

MOIRA

Kitaplardan koparılmış sayfalar - bazıları sıradan, bazıları paha biçilmez - bir düğündeki çiçek yaprakları gibi yere saçılmıştı. Tablolar yamuk duruyordu, vazolar devrilmişti ve duvar kâğıtlarında sulu koyu lekeler oluşmuştu. En rahatsız edici olanı, Rhys'in acıyla gurur duyduğu bir emlak satışı ürünü olan Edward dönemi kristal avizenin ürkütücü bir ışıkla düzensiz bir şekilde titreşmesiydi. Avizenin elektrik öncesi tasarıma sahip olması ve hiçbir zaman herhangi bir şebekeye bağlanmamış olması dışında, bu durum belki de hatalı kablo tesisatına bağlanabilirdi.

David odanın ortasına doğru adım attı, kol düğmelerini çözdü ve kollarını sıvadı. Kollarını kaldırıp parmaklarını açtığı anda sağ ön kolundaki monas hiyeroglifi dövmesi ışığı yakaladı.

"Herkesin bir daire oluşturmasını istiyorum," dedi.

Moira, Rhys'in yanı yerine Nathan ve Cameron'ın arasına yerleşmeyi tercih etti. Şu anda kocasına pek yakın hissetmiyordu, özellikle de yatak odalarındaki o fotoğrafın tuhaf görüntüsünden ve rüyalarını itiraf etmenin utancından sonra ve kesinlikle David'in yanında durmayacaktı. Bu da Rhys'le birbirlerinin gözlerine takılmamaya çalışarak çemberde tam karşı karşıya durdukları anlamına geliyordu.

"Herkesin sessiz olmasını ve odaklanmasını istiyorum," dedi David. "Eğer sizin için uygunsa gözlerinizi kapatın, gerçekten umurumda değil ama herkesin psişik olarak hazır olmasını istiyorum. Sizden el ele tutuşmanızı isteyeceğim ve bunu bozmamanız şart."

bağlantı kurmalıyız. Eğer ruhu içine çekebileceğimiz bir çemberimiz yoksa, onu güvenli bir şekilde sorgulayamaz, bağlayamaz ya da kovamam."

"Nedir bu, seans mı?" Moira söyledi. Cameron onun eline uzandı ama o geri çekti. Kendini biraz paniklemiş hissetmeye başlamıştı. Bunu asla kabul etmemeliydi. "Bu evde herhangi bir ruh çağırma seansı yapılmasını istemiyorum. Git bunu başka bir yerde yap."

"Ruh çağırma seansı genellikle ölümlerle iletişim kurmak için kullanılır," dedi David yumuşak bir sesle ve gözlerini kapattı. "Ve eğer endişelendiğin şey ölümlerle iletişim kurmaksa, endişelenme. Bu şey her neyse, fazlasıyla canlı. Ona ulaşmaya çalışacağım."

"Ne yapacaksın, zihnini mi okumaya çalışacaksın?"

David bir gözünü açtı. "Zihin okuma bir salon numarasıdır. Kanallık bir sanattır. İşbirliği yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Odadaki sıcaklık aşağı doğru kaydı ve Moira kollarında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"David, az önce sana bu konuda kendini iyi hissetmediğini söyledi," dedi Rhys ve karısının yüzüne bakamasa da konuştuğu için ona minnettardı. En anlaşmaz oldukları zamanlarda bile, birbirlerinden başka kimsenin zarar vermesine izin vermiyorlardı. "Dışarı çıkamaz mı?"

"Herkesin hazır ve nazır olmasını istiyorum," dedi David. "Bir teoriyi test ediyorum. Nathan, perdeleri getir."

Risk sermayedarı odadaki tüm perdeleri çekiştirerek kapattı, sonra da çemberdeki yerine döndü.

"Bu işi on beş yıldır yapıyorum," diye devam etti David. "Hepinizden bana güvenmenizi istiyorum."

Moira'nın göğsündeki öfke, bir yılan kadar keskin dişliydi.

"Pekâlâ, çivit çocuk," diye çıkıştı. "Bize saati yüz dolarlık becerilerini göster."

David Moira'ya bakarken gözleri hafifçe açıldı, ona gerçekten baktı, sanki sonunda onun tam olarak ne olduğunu görüyordu. Kendi başına güçlü bir büyü uygulayıcısı ve oda üzerindeki demir gibi sağlam kontrolü için bir tehdit.

"Özür dilerim, danışmanlık yapma şeklimle ilgili bir sorunun mu var?" dedi, sesi profesyonelden huysuza doğru kayıyordu. Kadın onu etkilemeye başlamıştı. Moira da ona zehirli pasta kadar tatlı bir şekilde gülümsedi. David Aristarkhov'u terletmenin son derece tatmin edici bir yanı vardı.

"Sıradan bir insanın erişemeyeceği bir şeye danışmanlık diyemezsin."

David ellerini iki yanına indirdi. "Bu şekilde çalışmam."

"Burası benim evim," diye tersledi Moira.

Avize daha da düzensizleşmişti ve karanlık odada yüzlerine ürkütücü bir parıltı yayıyordu.

"Bu kötü tavrın bizi tehlikeye atacaktır," diye cevap verdi David ve Moira artık onun kazandığını biliyordu, çünkü sesi her şeyden çok öfke nöbeti geçiren bir ergene benziyordu.

"David, bu kadar yeter," dedi Rhys. "Karımla nasıl konuştuğuna dikkat et, yoksa bu işi iptal ederim."

"Rhys-" David itiraz etti.

"Moira'yla yer değiştirin," dedi Rhys, tartışmaya yer bırakmadan.

David ve Moira çemberi birbirlerinin yanından geçtiler, aralarındaki sertlik havayı statik elektrikle çatırdatmaya yetti. Rhys karısının elini yakaladı ve sıkıca tuttu.

David yeniden yerini aldıktan sonra ellerini uzattı, gözlerini kapattı ve "Başlayalım" dedi.

Moira'nın duyabildiği tek şey öfkeli kalp atışlarının sesi ve etrafındaki insanların yavaşlayan nefes alışlarıydı. Rhys'in parmaklarını sıkmasına aldırmadan gözlerini daha sıkı kapattı. Öfkesi serbest kalmıştı ve şu anda onun dokunuşunu ya da kendisini savunmak için ayağa kalkmasını istemiyordu. David'e saldırmak ve onu tek başına birkaç basamak aşağı indirmek istiyordu.

Uzun bir an boyunca tam bir sessizlik oldu. Bir morgun sessizliği.

Sonra Moira tam da uzun süre hareketsiz durmaktan kaşınmaya başlamışken, tenini bir cereyan kapladı. Topuzundan dökülen saçlar yüzünün etrafında kıpırdandı ve Rhys'in kolunda bir ürperti hissetti.

David, Moira'nın mahkeme salonunda da kullandığından şüphelendiği yumuşak ve otoriter ses tonuyla, "Bu evin ruhuyla temas kurmaya geldik," diye söze başladı. "Eğer bizimle birlikteysen, bize bir işaret ver."

Birkaç dakika daha sessizlik içinde geçti. Moira odanın giderek soğuduğundan emindi ama bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu, çünkü sonbaharın ilk günlerinde hava ılımandı.

"Bize bir işaret ver," diye tekrarladı David. "Herhangi bir işaret. Bekleyeceğiz."

Gerçekten de beklediler, bir dakika ya da daha fazla bekledikten sonra antika dolabından yumuşak bir tıkırtı duyuldu. Narin koleksiyon parçaları birbirine çarptı.

"Çekingen davranma," dedi David, sesinde bir gülümsemeyle.

Tıkırtı antika dolabından avizeye sıçradı.

Binlerce kesme cam parçası dönmeye ve birbirlerine çarpmaya başladı, ta ki tüm çalışma odası donuk kristal bir kükremeyle dolana kadar. Ses etrafını sararken Moira titredi ama yanındaki adamlara sıkı sıkıya tutundu.

"Sen çok güçlüsün," diye devam etti David. "Konuş bizimle, ruh. Bu evi seviyor musun? Hayır için bir kez, evet için iki kez kapıyı çal."

Moira arkasındaki raftan bir çift kitap düşüp iki ağır ve belirgin *gümbürtüyle* yere çarpınca irkildi.

"Burada mı öldün?"

Bir *gümbürtü* daha, biraz daha uzakta.

David burnundan nefes aldı ve yavaşça vererek sakinleşti. Moira bu noktaya kadar olan her şeyin bir ısınma turu olduğu izlenimine kapıldı.

"Bu eve ev sakinlerinden biri tarafından mı çağrıldın?" David sordu, soru havada asılı kalmıştı.

Rhys gözlerini tekrar kapatmadan önce karısının bakışlarını bir anlığına yakaladı.

Bu kez masanın üzerindeki bozuk para tabağı devrildi ve bozuk paralar zıplayarak yerde yuvarlandı.

Nathan biraz solgun görünüyordu.

"Bu bir mi sayılır iki mi?" diye fısıldadı Moira'ya. Moira nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak başını salladı.

David'in gözleri odanın içinde rastgele dolaşıyordu, ama sonra bir şeye takıldı.

Moira içini ürperten bir dehşet duygusuyla onun göremediği bir hedefi izlediğini fark etti.

"David," dedi, sesi yüksek ve inceydi.

David gözlerini Nathan'ın yanından yavaşça geçip Moira'ya yaklaşan şeye sabitledi. David'in gözleri Moira'nın başının üzerinden geçtiğinde, Moira kollarının arkasında kâğıt gibi yumuşak bir şeyin sürtündüğünü hissetti.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Bana bir şey dokundu! Rhys bir şey-" "Açık konuş," diye sözünü kesti David, gözleri Moira'dan Rhys'in başının arkasındaki hava. "Yoksa ben seni yaparım."

Rhys titrek bir nefes alırken onun yanında kaskatı kesildi.

"David-" "Rhys, kendini toparla," diye yanıtladı David.

"Nefes aldığımı hissedebiliyorum," dedi Rhys dişlerini sıkarak.
"Boynumun arkasında."

"Üzerinde çalışıyorum."

Rhys ürperdi ve yüzünü tavana doğru eğerek gözlerini sıktı.

Kap

a "Tanrım - bu-"

çene "Omzuna dokunuyorum, biliyorum." David'in sesi daha da
ni.

otoriter kenar. "Neden onların arkasına saklanıyorsun? Buraya gel ve sana bakmama izin ver. İstedğin bu, değil mi, görülmek? Fark edilmek? Çemberin içine gel."

Moira'nın kalbi bir an durdu, vücudunda yoğun bir hüznün bulutu d o l a ş t ı ve Rhys bilincini kaybedecekmiş gibi yanında sallanmaya başladı. Parmaklarında karıncalanmalar ve iğnelenmelerle ve herhangi bir kapı kadar kolay geçildiğini hissettiği o korkunç duyguyla kalakaldı.

David aralarında durduğu iki adamın ellerini birleştirdi, onlara katıldı ve çemberi bozmadan içine girdi. Bedenlerden oluşan halka sıkılaşıp hepsini birbirine yaklaştırdı.

"Baş rahip sana bunu yapmamamı söylemişti," diye iç geçirdi Cameron. Moira, David'in kuralları anında çiğnemesiyle tanındığı izlenimini edinmişti.

"Başrahip burada değil," dedi David. "Rotayı sen belirle."

David çemberin ortasında onu bekleyen şeye yavaş ve temkinli adımlarla yaklaştı. Başının üzerindeki avize tehlikeli bir şekilde uğulduyor, hayali bir parıltıyla titreşiyordu.

Moira loş ışığa rağmen, olmaması gereken bir yerde, David'den sadece birkaç adım ötede duran bir gölgeyi seçebiliyordu. Gözleri yanıyordu ve kafatasının dibinde bir baş ağrısı oluşuyordu ama bunu açıkça görebiliyordu.

"Bunu görüyor musun?" Moira Rhys'e fısıldadı.

Kocasını salladı, sonra David'e döndü, gözleriyle neredeyse David'in kafatasında bir delik açacaktı.

Rhys ağzını acımasız bir çizgiye oturtarak, "Bu çok pervasızca," dedi. David ona cevap vermedi. Birkaç metre ötede asılı duran siyah kütle onu büyülemişti. Alçak ışıkta bunu söylemek zordu ama Moira onun bir şekilde insansı bir şekil aldığını düşündü.

"Haydi," diye seslendi David tezahüre, "utanmana gerek yok. Seni görmeme izin ver."

"Doğru önlemleri almamız gerekiyor," dedi Rhys, bu kez daha yüksek sesle. "İnsanlar bir çembere hazırlıksız girdikleri için öldüler."

David yayvan parmaklarıyla yaratığa doğru uzanıyor, gittikçe dumanlı bir algılanabilirliğe doğru kayıyordu.

"Buraya gel. Benim aracılığım ile konuş; seni savunmama izin ver. Bize ne istediğini söyle."

Moira'nın kafa derisi karıncalanıyor, kollarındaki tüyler diken diken oluyordu.

David şimdi ondan birkaç santim uzaktaydı, vücudundaki her kas beklentiyle gerilmişti. Moira'nın sık sık dünyadan ve sunduklarından sıkılmış görüldüğünü gördüğü David, gençliğinden beri psişik danışman olarak çalışan ve kitaptaki her şeyi görmüş olan David. Doğaüstü olayların en tuhafı ve en tehlikelisi dışında hiçbir şeyden heyecan duymayan David.

Yüzü perçinlenmişti. Durmaya hiç niyeti yoktu.

Rhys, "Bu Topluluğun kuralları olmasının bir nedeni var," dedi. "Onlara uymak zorundasın."

Bu söz David'in içini sızlattı ve dikkatini ruhtan Rhys'e pis bir bakış atacak kadar ayırdı.

"Kusura bakma ama Rhys, bu tavrın yüzünden ayrıldık."

Moira'nın kalbi, siyah kütlenin ileriye doğru titreyerek korkunç derecede karanlık, korkunç derecede gerçek bir el filizini David'in bileğine doladığı anda midesine düştü.

"Siktir git," dedi kocası, Moira'nın duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde ve ellerini çemberden kurtardı. Moira, çemberlerinin tezahürü dengeleyen tek şey olduğunun farkındaydı ama bu bilgi bile onu takip eden kaosa hazırlayamazdı.

Soğuk bir rüzgâr pencerelerden içeri girdi. Gölge figürü çılgınca dalgalandı, David'in yüzünü pençelemek için koluna doğru koşarken köpürdü ve şişti. David sendeleyerek birkaç adım geri gitti ve yardım için soluk soluğa kaldı ama Cameron ona yardım etmek için çembere girdiğinde medyum neredeyse tamamen gölgeler tarafından yutulmuştu.

"Işıklar!" Moira bağırdı. Nathan perdeleri yırtarak açmak için a c e l e ederken Moira duvarda düğmeyi aradı.

Moira ışıkları açıp arkasını döndüğünde David'i çalışma odasının zeminine yayılmış, bembeyaz bir halde buldu. Ön kolları, kötü bir düşüşten sonra derisini yüzmüş gibi sıyrılmıştı. Çentiklenen çenesinden ince bir kan damlası akıyordu.

Bir elini boynuna götürdü ve parmaklarındaki yapışkan kırmızı lekeyi incelemek için çekti, sonra Rhys'e baktı. Sanki bir şekilde bu tamamen Rhys'in suçuymuş gibi.

"Her şey kontrolüm altındaydı," dedi David.

Rhys masasının çekmecesini çarparak açtı ve bir kutu yara bandını sertçe David'in ayaklarının dibine fırlattı.

"Senden özellikle sadece-" Rhys derin bir nefes aldı, sanki kendisine nefes almasını hatırlatmak soğukkanlılığını tamamen kaybetmesini engelleyen tek şey olabilirdi. "- Etrafına bak."

"Benden yardım istedin ve şimdi sana yardım ettiğim için kızgınsın. Cumartesi gününü hayır işi yaparak geçiren birine böyle mi teşekkür ediyorsun?" David kutuyu karıştırdı ve boynuna bir yara bandı yapıştırdı, ardından lezyonları kapatmak için kollarını sıvadı. Kendini ayağa kaldırdı, oflaya puflaya yakasını düzeltti ve sonra yine kendisi oldu. "Bunu gelecekte hatırlayacağım."

"Dramatik olma," dedi Rhys. Moira'ya bir bakış fırlattı ve onun gözlerini tehlikeli bir belirsizlikle karşıladı. Onun içinde bir şeyler arıyor gibiydi, tam olarak bulamadığı bir rahatlama ya da ferahlama. "Bize hiç yardımcı olmadın David."

"Öyle değil mi?" David sordu. "O zaman neden bir şüpheyi doğrulamıyoruz?" Rhys'in masasından hırpalanmış tarot kutusunu kaptı ve altın-

folyolu kartları eline aldı. Onları, Rhys'in partilerde yeni arkadaşlar edinmeye çalışırken kullandığı yöntemlerden biri olan değiştirilmiş bir sybil kesimiyle karıştırdı.

Kartları ellerinin arasında gezdirdi, her karttan eşit bir parçayı arkaya doğru uzattı ve hâlâ elektrik düğmesinin yanında soluklanmaya çalışan Moira'ya uzattı.

"Bayan Delacroix?" dedi.

"Ben mi?" Moira sordu. Az önce tanık olduğu şey yüzünden kafası allak bullak olmuştu. Bir şifacı olarak insanların yıkıldığını, gözyaşlarına boğulduğunu ya da travmalarını dayanılmaz ayrıntılarla anlattığını görmüştü. Bir cadı olarak rüyalar, trans meditasyonu ve bitkisel karışımlar yoluyla kolektif bilinçaltının derinliklerine inmişti. İnsanların hayatlarını mahveden lanetleri bozmuş ve kendi uyanık gerçekliğini değiştiren büyüler yapmıştı. Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Evet, sen," dedi David, duruşunun resmiydi.

"Onu dinlemek zorunda değilsin," dedi Rhys, avucunu yatıştırıcı bir hareketle yukarı kaldırarak. Sanki kaçabilecek vahşi bir geyikmiş gibi. "Hepimiz uzun bir gün geçirdik. Belli ki bu berbat bir fikirdi ve bunun için özür dilerim. Bence burada bırakmalıyız."

"O haklı, dinlemek zorunda değilsin," dedi David omuz silkerek. "Ve sana saldıranın ne olduğunu öğrenmek zorunda da değilsin. Bu senin cenazen."

Moira'nın annesi her zaman merakının bir gün onu öldüreceğini söylerdi. Ne korku ne de sevgi, Moira'nın aklına bir şey takıldığında, içindeki o yakıcı *bilme* arzusu alevlendiğinde onu durdurma şansına sahipti. Moira'nın bitmek bilmeyen soruları, sürekli sınırları zorlaması küçük bir kızken annesini çok yormuştu ama büyükannesi her zaman bunun onun en büyük özelliklerinden biri olduğunu söylerdi. Mutlu bir cehalet ile en acı gerçekler arasında bir seçim yapması istendiğinde Moira her zaman bilmeyi seçerdi.

"Lütfen," dedi David, Moira hâlâ ileri doğru bir adım atmamışken. Sesinde garip bir şekilde yalvaran bir şey vardı, sanki bu bir noktada oyun olmaktan çıkıp daha vahim bir şeye dönüşmüştü ve bu onun transını bozmaya yetti.

Çalışma odasını boydan boya geçti ve iki adamın önünde durdu; David solunda, Rhys sağındaydı. Konuştuğunda sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Burada neler oluyor böyle?"

"Rhys haklıydı," dedi David ve hakkını vermek gerekirse nazıkçe konuştu. Deniz camı gibi yeşil gözleriyle onu olduğu yerde sabitlerken dünyanın geri kalanı yok olmuştu. Birinin bu gözlerde kendini nasıl kaybedebileceğini görebiliyordu, özellikle de onu çok iyi tanımıyorlarsa. "Bu bir musallat değil. Ve ikinizin de bir ayinde çağırdığı bir şey değil. Sadece biraz daha açıklığa kavuşturmak için yardımınıza ihtiyacım var."

Moira kocasına döndü. Rhys'in dudakları aralanmış, gözleri parlıyordu, Moira'dan David'e ve sonra tekrar kocasına baktı. Evli çift uzun bir süre birbirlerinin bakışlarını tuttu, anın ağırlığını paylaştılar ve sonra Rhys başını salladı.

Moira uzandı ve bir kart seçti.

Siyah üzerine altın yaldızlı tasarım göze çarpıyordu: Arka planda kilise çanları çalarken üç kılıç bir kalbe saplanıyordu. Kılıçların Üçü, kalp kırıklığı ve ihanetin kartı - geri dönülmez bir şekilde kaybedilen aşkın.

Moira sanki delinmiş gibi haykırdı.

Rhys Moira'ya doğru uzandı ama David dokunamadan aralarına girerek kartı Moira'nın parmaklarından aldı ve masanın üzerine fırlattı. Sonra çiftten uzaklaşıp ceketini giymeye başladı.

"David, açıkla," dedi Rhys sıkıca. Ne eski sevgilisine ne de karısına bakabiliyordu. Sadece masanın üzerindeki karta bakmaya devam etti. "Şimdi."

"Bu bir tulpa," diye iç geçirdi David, sanki gökyüzünün mavisi kadar açılmış gibi. "Bir düşünce formu. Üniversitede yaptıklarımızdan yaklaşık on kat daha güçlü ama yine de bir düşünce formu."

Moira ağır çekimde Alice gibi tavşan deliğinden aşağı kayıyordu. Kartın olası yorumları zihninde titreşiyordu: aldatma, boşanma, sadakatsizlik ve keder, giderek artan kâbuslar halinde ortaya çıkıyordu.

Moira, "Gerçek dünyada başarılı bir şekilde kart yaratan birini hiç duymadım," diye tükürdü. "Bu Reddit forumunun koltuk sihirbazı psikobazlığı. Nasıl çalıştıklarını bile bilmiyorum. Öyleyse nasıl bir tane yapmış olabilirim?"

"Tulpa, bir büyücünün iradesiyle astral düzlemde yaratılan bir varlıktır," dedi Rhys, duygularını ifade edemediği zamanlarda bile tanımlar ona kolayca geliyordu. Parmak uçlarını beyazlaşana kadar masasının **t a h t a s ı n a** bastırdı. "İster ritüel ister görselleştirme yoluyla olsun, tekrar ve niyet onları canlı tutar. David'le üniversitede yaptığımız tulpa sadece bir cesaret işiydi, zaman geçirmek için yaptığımız bir şeydi. Ortak bir halüsinasyondan çok daha fazlası değildi. Ama bazı tulpalar kendi başlarına hareket edecek ve maddi dünyayı etkileyecek kadar güçlenirler." Sonunda David'e döndü, yüzünün üzerinden bir fırtına bulutu geçiyordu. "Bana düşündüğüm şeyi ima etmediğini söyle."

David, "Kanıtlar oybirliğiyle kabul edildi," dedi. "Bahse girerim bu evde ne zaman bir şeyler ters gitse, ikiniz kavga ettikten hemen sonra olmuştur. Bana yanıldığımı söyle."

Moira'nın yüzünde küçümseme ifadesi vardı. Hiçbir zaman oyun parkında kavga çıkaran biri olmamıştı ama David'i okul kabadayısı gibi yere devirip nemiştirilmiş yanakları yanana kadar yüzünü halıya sürme dürtüsü karşı konulmazdı.

"Rhys'i incitecek bir şey *asla* yapmam," dedi dişlerini sıkarak. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

"Elbette bilerek değil," diye devam etti David. Ondan biraz korkmuş muydu, yoksa biraz etkilenmiş miydi, ya da her ikisi birden miydi, anlayamadı. "Ama dolaplar, fotoğraf ve avize konusunda seni üçe üç yakaladım. Bunların her biri sen üzgünken oldu. O şey senin dürtülerini harekete geçiriyordu."

"Bu delilik," dedi Rhys. "Bunu geri almadan önce sana bir şans vereceğim-"

"Neyden önce? Ona dokundum Rhys," diye tersledi David. Rhys onu çembere girdiği için azarladığında gözlerinde parlayan öfke parıltısı geri gelmişti. "Bütün o utancı ve öfkeyi hissettim. Bu bir tulpa. Dava kapanmıştır."

"*Karım* bir aydır bize eziyet eden bir şeyi yaratmak için neden bu kadar zahmete girsin ki?" Rhys sesini yükseltmenin sınırında bir ses tonuyla talep etti. Moira, David'in de onun ses tonuna uymasını bekliyordu ama o sessiz ve sakin kaldı.

"Bunu kasıtlı olarak yaptığını söylemiyorum. Ve bunu tek başına yaptığını da söylemiyorum. Sana ne anlatmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

"Defol, David. Gitmeni istiyorum."

David yerinde durdu ve tekrar konuşmadan önce Moira'ya garip bir yeşil bakış daha fırlattı.

"Evin en kötü etkilenen kısmı çalışma odası Rhys, *senin* çalışma odan. Seni çok iyi tanıyorum, muhtemelen buraya kapanıp kara kara düşünüyordun ve hiç şüphesiz bunca zamandır hayal kırıklığını buradan besliyordun. Bence ikinizin astral düzleme taşan bazı ciddi sorunları var." Pilatus'un İsa'nın dökülen kanından kendini aklaması gibi parmaklarını açtı. "Bu sadece benim fikrim, ama bunu sizin istediğinizi hatırlatırım."

Ortaya çıkan sessizlikte bir iğne düşse duyulurdu. Rhys ayakkabılarına, Moira da David'e kaşlarını çatarak baktı ve David birkaç dakika kibarca durakladı, yüzü sakindi, ta ki saatine bakana kadar.

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Moira söyledi. Medyum küçük bir omuz silkti.

"İkinizi de utandırmaya çalışmıyordum. Ama gerçekler her zaman hoş değildir Bayan Delacroix ve kesinlikle çoğu zaman da hoş değildir. Bunun için özür dilemeyeceğim."

O anda ondan o kadar güçlü bir şekilde nefret etti ki, önceki nefretini bir tebrik kartının içi gibi hissetti.

"Evimden defol," dedi Rhys, sesi sessiz olduğu için daha da şiddetliydi.

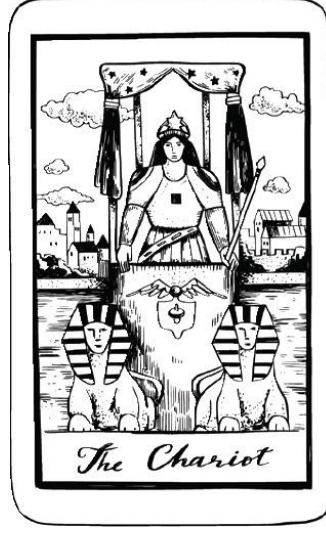
"Peki," dedi David keskin bir sesle. Moira'nın anlamadığı ve anlamak da istemediği eski bir burukluk, dile getirilmemiş bir elektrik çatırdadı aralarında. "Ben evlilik danışmanı değilim. Bunu kendiniz çözün."

Diğer adamlara doğru ilerledi, onlar da arkasından kapıdan çıkarken bir şeyler mırıldandı. Nathan oyalanmak ister gibi göründü ama Rhys başını sallayarak ona devam etmesini işaret etti.

David eşikte durakladı, sesi geldiği zamanki gibi hafif ve rahattı.

"Dernek toplantısında görüşürüz, Rhys."

Sonunda kapı arkasından kapandığında, bir mezarın kapatılması gibi bir ses duyuldu.

C DOKUZUNCU BÖLÜM RHYS

Moira ön kapının kapandığını duyar duymaz Rhys'in üzerine yürüdü. Rhys karısının öfkelenmesi zor bir insan olduğunu çok iyi biliyordu ama bir kez öfke sınırını aştığında, ateş tüm vücudunu sarana kadar onu sakinleştirmek mümkün değildi.

"Beni böyle aşağılamasına izin verdiğine inanamıyorum!"

Rhys son bir saattir yaşadığı fiyaskodan dolayı sersemlemiş, ayaklarının üzerinde duramıyordu. Her nasılsa, hayal edebileceğinden de kötü gitmişti. Avucundaki bir kas seğiriyordu ve ağzında ekşi, metalik bir tat vardı.

Belki de korku. Ya da öfke.

"Aşağılandın mı?" diye karşılık verdi, düşünmeden, nefes almadan. "Peki ya ben? Onlar benim meslektaşlarım, senin değil. Her hafta onlarla yüzleşmek zorunda değilsin."

Moira acı bir kahkaha attı. Bu, Rhys'i bir evin destek kirişlerindeki çürükler gibi kemirdi.

"Elbette Rhys," dedi. "Devam et ve her şeyi kendinle ilgili hale getir."

Rhys daha nazik davranmalıydı, bunun farkındaydı ama çalışma odasının soğuk havasına maruz kalan tüm sınırları yıpranmıştı.

"Nasıl yapamam? Arkadaşlarımın önünde yabancılarla takılmak istediğini söyledin!"

Köşeye sıkıştığında acımasız olabiliyordu ve Moira'nın sözlerinden geri çekildiğini gördü ama kanı çoktan damarlarında buz kesmişti.

"Ben öyle demedim!" Moira bir eşek arısı kadar huysuz bir şekilde tersledi.

Üst katta, tavandaki pervazda kılcal bir çatlak açılmıştı.

"Onlar sadece rüya," diye devam etti Moira. "Ve senin yerinde olsaydım, benimle girdiğin kavgalara dikkat ederdim. Bu noktaya kadar sana karşı inanılmaz derecede sabırlı davrandım."

"Neye karşı sabırlı? Ben sana ne yaptım ki?"

Adamın nefesi ağzının etrafında buz gibi bir sisle birleşmişti ve karısının içine gömülüşünü izlemeseydi bunu daha fazla düşünebilirdi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş titriyor ve kaşlarını çatıyordu ve onun yüzüne bakmayı reddediyordu.

"Bana aptalı oynama; dayanabileceğin hiçbir zemin yok." "Bir şey mi ima ediyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi, sorusunun bir suçlama gibi havada asılı kalmasına izin verdi.

Bu, her nasılsa, onu akla hayale gelmeyecek şeylerle suçlamaktan daha kötüydü.

Rhys avuçlarını masasının eskimiş tahtasına bastırdı ve ağır bir şekilde masaya yaslandı. Öfke ve endişe göğsünün içinde hâkimiyet için savaşıyor, kalp atışlarını hızlandırıyordu.

"İlk buluşmamızdan bu yana sana kesinlikle, *titizlikle* sadık kaldım," dedi, her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek. Sesleri şekillendirmeye odaklanmazsa ağlayacak ya da bağıracaktı, her iki sonuç da geri dönülmez bir şekilde felaketti. "Nasıl düşünebilirsin ki..." Boğazı kapanıyor gibi hissediyordu ve duvarların, içindeki yaşamı bastırmak için ileri doğru gerildiğinden emindi. Parmaklarının ucunu bile zor hissediyordu, o kadar soğuklardı ki.

Moira sanki yargılanan kendisiymiş gibi derin bir iç çekti. "Sadakatsiz olduğumu söylemedim - Tanrım, bunu bana yapma, kendini bir duruma sokacaksın."

"O zaman ne diyorsun?"

"Sana burada, yanımda ihtiyacım var Rhys!" Sanki içinde bir baraj yıkılmıştı ve şimdi tüm su dışarı dökülüyordu. "Sana burada ihtiyacım var, stresle başa çıkamıyorum, yapamam..."

Rhys kendini nefes almaya zorlayarak durumun kontrolünü elinde tutmaya çalıştı. Moira daha da sinirlenmeye başlamıştı. Onu sakinleştirmesi gerekiyordu, bunu düzeltmesi gerekiyordu, *nefes alması* gerekiyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Rhys sordu.

Moira başını salladı, boynundaki tendonlar gerilmişti. Sonra döndü ve kapıya yöneldi.

"Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece yatmak istiyorum."

Masasının etrafından dolanarak, kaybolmadan önce onu yakalamak için harekete geçti. Eğer şimdi odadan çıkmasına izin verirse, bir daha asla geri gelmeyeceğine dair içinde korkunç bir korku belirdi.

"Moira, lütfen yapma-"

Çalışma odasının kapısı Moira'nın yüzüne birkaç santim kala büyük bir gürültüyle kapandı. Moira geriye doğru sendeledi ve Rhys onu düşmeden yakaladı. Moira dengesini bulduğu anda kendini onun elinden kurtardı.

Rhys öfkeliydi, uzun zamandır olmadığı kadar öfkeliydi ve derisinin altındaki ateşle ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden kendini aptal ve işe yaramaz hissederek öylece durdu.

Sonunda "David'le yatmıyorum," diyebildi. Ne kadar gülünç gelse de, mesele bu olmalıydı. Ne de olsa Moira tüm eski sevgilileriyle, lisede ve üniversitede çıktığı erkeklerle bağlarını koparmıştı. Köprüleri atıp yoluna devam etmekte bir sakınca görmüyordu. Ama Moira'dan önce Rhys sadece David'le çıkmıştı. David ne kadar kibirli ve kendine zarar veren biri olsa da Rhys'in Boston okült çevresiyle en güçlü bağıydı ve Rhys onu haftada en az bir kez Cemiyet toplantılarında görmek zorundaydı. En azından medeni olmak kaçınılmaz bir sonuçtu.

"Öyle olduğunu söylemedim! Bu sadece David'le ilgili değil. Cemiyet'teki herkesi etkilemek için o kadar çok zaman harcıyorsun ki, onlar etraftayken beni görmezden geliyorsun."

Bu Rhys'in duraklamasına neden oldu ve eğer daha net düşünebilseydi, bu küçük kırılma bir köprü kurmak için bir fırsat olarak değerlendirebilirdi. Ama o kadar uzun zamandır birbirlerinin arkasından konuşuyorlardı ki, kızgınlık ve hayal kırıklığı biriktirmişlerdi ve şimdi ileriye doğru bir yol bulamıyordu.

"Senin gibi markette sıradaki kişiyle arkadaş olamam," diye devam etti Rhys, sesinde çaresizlik yükseliyordu. "Bu konuda hiç kolay bir zaman geçirmedim. İnsanlar sana bakıyor ve sana aşık oluyorlar. Tüm dünya sana yaklaşmak için kendini parçalıyor ve ben insanların beni ciddiye almasını zor sağlayabiliyorum. Dernek benim için bir can simidi, bunu bilmelisin. David pisliğin teki ama benim *arkadaşım*."

"*Hayallerim* var diye bana patlarken nasıl olur da beni şımarık, zengin bir çocuğu kıskanmakla suçlarsın? Hayal görüyorsun Rhys."

Moira sesini yükseltiyordu ve hayatında ilk kez Rhys -bağırmaktan nefret eden ve bunu içeren her konuşmayı terk eden- onun sesine ayak uydurdu.

"İşte tam da bu yüzden bunların hiçbirini hakkında konuşamıyoruz! Sen sinirleniyorsun, ben susuyorum ve dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz!"

Tavana yayılan çatlaklardan ikisinin de üzerine sıva dökülürken duvarlarda uzaktan gelen bir tıkırtı vardı.

"Bunu yapmayacağız," dedi ve sesi bitkin ve kuru çıktı. Ellerini kapıya dayadı ve meydan okurcasına itti.

Kapı yerinden oynamadı.

"Kilitli," diye mırıldandı. Tavandan yuvarlanan bir sıva ve kartonpiyer parçası Moira'nın ayaklarına öyle yakın bir yere düştü ki ayak parmakları beyaz bir tozla kaplandı. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık attı. "Bu evden nefret ediyorum! Bir hafta boyunca bizi bulacak kimse olmadan bu lanet çalışma odasında öleceğiz!"

Tıkırtılar giderek artıyor, raflardaki kitapları karıştırıyor ve tavandaki köşelerden aşağıya örümcek ağları sarkıyordu.

"Neden bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söylemiyorsun? Aylardır bunun etrafında dans edip duruyoruz, bari sen söyle," dedi. Rhys bu mücadeleden vazgeçip iyi olduğu işi yapması gerektiğini biliyordu: çalışma odasını temizlemek, sorunlarını araştırmak, başka bir büyü denemek. Ama kalbinin içindeki çatlak geri kalanına da yayılıyor, ulaşamayacağı kadar derinlere yetersizlik ve keder filizleri ekiyordu.

"Şimdi çift terapisi mi yapmak istiyorsun? Hemen şimdi mi?" "Söyle bana."

Rhys'in Moira'nın kendisinden ne sakladığını bildiğine dair güçlü bir şüphesi vardı ve içinde zalim, mazoşist bir yan Moira'nın bunu söylediğini duymanın tatminini yaşamak istiyordu.

"Ben..." Moira sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi burnundan hava çekti. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı ve bu bir şekilde çok daha kötüydü. "Bunu yapabilir miyiz bilmiyorum Rhys. Biz sadece farklı insanlarız ve ne kadar uğraşırsak uğraşalım birbirimize karşı gerçek bir güven oluşturamıyoruz. Belki de bir adım geri atıp yeniden değerlendirmeliyiz. Ben sadece... Bilmiyorum. İşte bu kadar."

Rhys kalbi sıkışırken elini göğsüne bastırdı. Yemin ettiklerinden beri korktuğu, onu geceleri uykusuz bırakan şey buydu

Moira yanında uyuklarken, o kadar korkuyordu ki bunu kendi kendine bile yüksek sesle söyleyemiyordu.

Ölümçül bir uyumsuzluk, geçemeyecekleri bir uçurum.

Rhys'in kulakları durmaksızın çınıyor, onu asla geri alamayacağı bir şey söylemenin eşiğine doğru itiyordu.

Ağzını açtı ve bir nefes aldı, ama sonra bir şey fark etti.

Duvarlardaki tıkırtılar kesilmişti. Ve oda hâlâ dayanılmaz derecede soğuk olsa da artık parmaklarını sızlatacak kadar soğuk değildi.

"Bazen bu kadar genç yaşta evlenmeseydik hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum," diye devam etti Moira, umursamaz bir tavırla. İçindeki yara bandı söküldüğüne göre kelimeler dökülmeye başlamıştı. "Bunun beni kötü biri yaptığını biliyorum ve keşke daha iyi bir eş olabilseydim. Ama içimde yanlış giden bir şeyler var. Sana söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Rhys doğruldu ve zihni hızla çalışarak odayı incelemeye başladı.

"Moira..."

"Seninle tanıştığımda, işte o, beklediğim kişi diye düşündüm. Ama seni Cemiyet'teki diğer çocuklarla birlikte gördüğümde sanki bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki seni hiç tanımıyorum ve günün sonunda senin de beni ne kadar tanıdığını merak ediyorum. İç dünyanda erişemediğim kısımlar var ve benim hakkımda asla anlayamayacağın şeyler var. Aşk bunu telafi etmeye yeter mi bilmiyorum. Gerçekten öyle olmasını umuyorum, Rhys. Bunun için her gün dua ediyorum. Ama bilmiyorum."

Bir raftan diğerine giderek artan bir hızla ilerleyen Rhys, ellerini kütüphanesindeki kitapların üzerinde kaydırdı. Yere atılmış kitapları karıştırmak için eğildi, içindekiler sayfasını çevirerek açtı, sonra kapatıp tekrar yere bıraktı. Sonra aceleyle Moira'ya doğru koştu, aradığı kitap kollarında dengede duruyordu ve onu masasına doğru çekmek için elinden tuttu. Moira o kadar şaşırmıştı ki, mecburen onun peşinden sendeledi. Teni onun dokunuşu altında sıcacıktı, yumuşak ve canlıydı.

Rhys kitapları masasının üzerine bıraktı. Parmakları metin satırlarını tararken kulağı aşınmış sayfalar açıldı.

"Lütfen bunu okuyun,"

dedi. "Neyi?"

Rhys derin bir nefes aldı, karısına döndü ve omuzlarını elleriyle kavradı.

Onun gözlerine, o dipsiz kahverengiye baktı ve doğru kelimeleri bulmak için elinden geleni yaptı. Hayatında bir kez olsun, doğru kelimeleri bulabilmeyi umuyordu.

söylenecak en doğru şey.

"Bir süredir ona iyi bakamıyor olsak da aşk gerçek. Ve umarım her gün de yeterli olur. Ama şu anda senden bana güvenmeni istiyorum. Sadece bir kez daha."

Doksanlı yılların ortalarından kalma ve neredeyse ölesiye sevilmiş bir ciltsiz kitabı aldı; üzerinde çizikler, notlar ve kahve lekeleri vardı. Kitabı kızın eline tutuşturduğunda, araştırmasını ona daha önce hiç yakından göstermediğini fark etti. Her zaman onu sıkacağından ya da büyüleri hassasiyetlerini bir şekilde rahatsız edeceğinden çok korkmuştu. Moira'nın çalışması o kadar dinamik ve çevikti ki, onunki tam tersine tozlu ve ezberci geliyordu. İyi planlanmış büyülerinden biri aksarsa, ortaya çıkan sorunları gidermek için otlar, mumlar veya kavşak tozuyla doğaçlama yapabiliirdi. Rhys'in büyülerinden biri bozulduğunda o da bozuldu. Rhys'in kitaplarına bağlı olduğunu, dualarıyla bağlandığını ve giderek karmaşılaşan her ritüelin esiri olduğunu fark ettiğinde ona olan tüm saygısını yitireceğinden korkmuştu.

Şimdi, kitabı ellerinin arasında dengede tutup parmak uçlarını buruşuk sayfalarda gezdirirken Rhys savunmasız bir umut kırıntısı hissetti.

"Mavili bölüm," dedi nazikçe.

"Nadiren de olsa," diye yüksek sesle okudu Moira, "belirli koşullar altında, özellikle psişik trafiğin yoğun olduğu bölgelerde, bir düşünce formunun pasif olarak yaratılması mümkündür. Bu tür düşünce formları bir ya da daha fazla kişinin istemeden verdiği enerjiden yaratılabilir ve genellikle niyetle yaratılanlardan daha az öngörülebilir. Canlandırıcı enerjilerini utanç, öfke, korku veya kızgınlık gibi düşük titreşimli rezonansa sahip yüksek yüklü duygulardan alırlar."

Moira ona baktı, yüzü yumuşamıştı.

"Yani sana her kızdığımında bana bunu mu söylüyorsun?" dedi. "Ya da benden her sır sakladığında-"

"Onu besliyorduk, evet. İstemeden programlıyorduk."

Tüm durum bir araya gelmeye başladığında gözleri sayfadan sayfaya, daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde geçti. Her zaman zeki olan oydu, adamın donup kaldığı anlarda duyarlı davranırdı ve şimdi, tüm parçalar önüne serildiğinde, yapboz düzgünce bir araya geliyordu.

"Yatak odasındaki o resim, kayıp kolyem, kâbuslar..." Rhys hızla başını salladı, göğsündeki umut kanatlanmıştı.

"Evet, evet, kesinlikle. Bizi düşmanca bir ortamla sabote ediyordu. Eğer olumsuzluklardan besleniyorsa, bu olumsuzlukları daha da arttırmak için teşvik edilir.

olumsuzluk."

Moira burnunu kırıştırarak, "Kendine mükemmel bir nefret ekosistemi yaratıyor," diye mırıldandı. Kitabı masaya geri koydu, kapağını yavaşça kapattı ve derin bir nefes aldı. Kendini merkezliyor, bedeninde topraklanıyor ve bir sonraki söyleyeceklerine karar veriyordu.

Rhys sessizliğin her acı verici saniyesinde nefesini tuttu. Sonra Moira burnundan nefes verdi ve başını salladı.

"Demek iki büyücüyü bir evde bir araya getirince böyle oluyor, ha?" dedi. "Evlilik öncesi danışmanlıkta bunu anlatmadılar."

"Hayır," dedi Rhys. "Rahip bizi fellatio günahını işleyip işlemediğimiz konusunda çapraz sorguya çekmekle meşguldü."

Sinirleri şakayı düzgünce yapmasını engelledi ama Moira yine de homurdandı. Belki de evlilikleri o kadar da kötü gitmiyordu. Belki Moira ona içten içe kızmıyordu. Belki de sürekli mağdur olan o değildi ve belki de içinde bulundukları çıkmazda oynadığı rolün sorumluluğunu almak için hâlâ zamanı vardı.

Sertçe yutkundu ve kalbini inatçı bir midye gibi açarak içindeki küçük gerçek incisini ortaya çıkarmak için elinden geleni yaptı.

"Söylediğin her şey doğruydu," dedi. Parmakları titriyordu, bu yüzden onları önünde sıkıca kavradı. Cesur olmalıydı, endişeye lanet olsun. "Eskiden birbirimize her şeyi anlatırdık ama artık birbirimize karşı dürüst olamıyoruz. Bana elini uzattığında geri çekiliyorum çünkü sana ne hissettiğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Seni dışlıyorum ve tüm bu stresi ve endişeyi kendim üstlenmeye çalışıyorum çünkü ben böyle yetiştirildim, ama bu bir bahane değil ve bu sana karşı adil değil. Kendi yetersizliğimin beni yönetmesine izin verdim ve bunun için her zaman üzgün olacağım. Ama bu neden David'i hedef aldığını ama diğerlerini hedef almadığını açıklıyor. O olumsuz duygular için bir katalizör."

Moira büyümlü çemberdeki felaketi hatırlayınca biraz ürperdi.

"Ona çok kızmıştım. Ona kötülük diledim. Ve belki de dolapları ve avizeyi ben yaptım. Ama çemberin içinde ona saldıran şey her neyse, ona bunu yapmasını ben söylemedim."

"Biliyorum. O bendim."

Moira şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Rhys ensesini ovuşturdu.

"En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bana attığı o pot beni gerçekten kızdırdı ve bir şeylerin ona haddini bildirmesini umuyordum. David'in

Kendini daha iyi göstermek istediğinde geçmişi birinin aleyhine kullanması beni ıldırıyor."

"Zevkler ve renkler tartışılmaz," diye cevap verdi Moira, sesi biraz daha hafiflemışti ve Rhys gerçekten de güldü.

"Dinle Moira, ben-"

Cümlesini tamamlayamadan yere düştü. Halı altından sökülmüştü ve zonklayan sırtının altında dalgalı bir yığın halinde yatıyordu. Moira onun üzerine inerek diyaframına bir darbe indirdi ve şimdi o hırıltılı bir şekilde hava almaya çalışırken tavan bir görünüp bir kayboluyordu.

Kendini ayağa kaldıran Moira kollarını açtı ve odaya doğru bağırdı,

"Bu *gerçekten eskimeye* başladı!"

Sesi garip bir şekilde kırışlardan sekti ve kırık dökük, kahkaha gibi bir sesle ona geri döndü. Rhys alışma odasında kendini her zaman güvende hissetmişti; burası onun dünyadan saklandığı yerdı. Ama şimdi mağara gibi ve alaycı geliyordu.

Rhys ayağa kalktı ve bir elini tavana doğru kaldırarak, her neredeyse, düşünce formuna doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Ona bağırmanın faydası yok. Kendi başına hareket edebilecek kadar güçlendi; artık ikimize de itaat etmek zorunda değil."

"Hayır," dedi Moira, tolerans barometresi kritik kütleyi çoktan geçmişti. "Bunu kabul etmiyorum. Eğer bu şeyi hayata dndrdyse, onu ldrebiliriz."

"Nasıl?"

"Sihirle tabii ki."

"Nereden başlayacağımı bilemem," dedi. "Araştırma yapmak ve odayı temizlemek için zamana ihtiyacım var-"

"Bazen spontanlık bir cadının en güçlü avantajıdır," dedi Moira, kahvaltı köşesindeki tuzluk ve biberliği kaldırırken. Aralarındaki hava soğuyup gerginleşmeden önce Rhys'le sık sık orada oturup cumartesi kahvesi eşliğinde sohbet ederlerdi. "Sen de az önce beni dışlamaktan bıktığını söylemiyor muydun? Bir kez olsun yardım etmeme izin ver."

Panjurlar alışma odasının pencerelerine çılgınca çarpmaya başladı ve odayı sağır edici bir gürültüyle doldurdu. Moira alkalayıcıların tıplarını dışleriyle çekip çıkardı ve kocasının durduğu yerin etrafına ince bir çizgi halinde tuz döktü.

"Annem bu ikisine Tanrı'nın sağ ve sol eli der," d i y e r e k ona mantığı konusunda rehberlik etti. "Tuz içindekini korur, biber ise dışındakini geri iter. Güneşin altında daha güçlü bir çift yoktur."

Moira, Rhys'in tipik olarak en iyi törensel büyücülerle ilişkilendirdiği bir hassasiyetle çalıştı, tuzu kıvrımı mükemmel bir şekilde saran kesintisiz bir biber çizgisiyle eşleştirdi. Gürültüye rağmen eli hiç titremiyordu ve Rhys odanın yükselip onları yutacağından emin olsa da etkilenmekten kendini alamadı.

"Az önce bu odada beş büyücümüz vardı ve şimdi sadece iki büyücümüz var," dedi. "Onu çemberin içine nasıl sokacağız ve kendi başımıza nasıl bağlayacağız?"

"Benim geleneğimde çemberleri bir şeyleri dışarıda tutmak için çizeriz, onları çağırmak için değil içeri."

Rhys onun akıl yürütme tarzına ayak uydurabilmek için zihinsel olarak koşmak zorunda kaldı.

Kitaba uygun olmayan herhangi bir şey yapmaktan duyduğu paniği bastırmak için. Mantıklı konuşuyordu, mantığı sağlamdı ama endişe Rhys'in omurgasında bir örümcek gibi geziniyordu. Çalışma odası kaynağı belli olmayan sesler, tıkırtılar, gıcırtilar ve iniltilerle doluydu. Sanki bütün oda bir köpek gibi daire çizerek volta atıyor, yarı yarıya ikisinin de üzerine çökmeye hazırlanıyordu.

"İşleri eski yöntemlerle yapmanın seni güvende hissettirdiğini biliyorum," dedi Moira, bakışlarını ona dikecek kadar uzun süre çalışmasına ara vererek. Bu bakışı tanıyordu, ağır, sıcak ve umut dolu. Ona yaptığı ilk büyü buydu; derisinin altına işleyen ve onu asla kurtulmak istemeyeceği bir aşkla büyüleyen büyü. "Ama bütün bu karmaşa alışılmışın dışında başladı. Birkaç dakika önce benden sana güvenmemi istedin ve şimdi ben de senden bana güvenmeni istiyorum."

Rhys'in gözleri Moira ile odanın en karanlık köşeleri arasında gidip geldi. Sertçe yutkundu. "Planın nedir?"

Moira tekrar ayağa kalkmış, kararlı adımlarla masasına doğru ilerliyordu. Halılar ayaklarının altından kayıyor ve kenarlarını yılan gibi ona doğru kıvrıyordu ama Moira aralarındaki inleyen ahşabın üzerinde emin adımlarla ilerledi.

"Dee'yi hatırlıyor musun?"

"Kraliçe Elizabeth'in saray sihirbazı mı?"

"Asistanı Kelley bir kristali karıştırırken Dee'nin nasıl büyülü işlemler yaptığını anlatırdın bana. Dee ortaya çıkan ruhları duyamaz ya da göremezdi ama Kelley duyardı ve Dee onların Kelley'e verdiği mesajları kaydedirdi."

"İyi bir plan ama işe yaraması için bir kahine ihtiyacımız var."

Aradığı şeyi bulana kadar masasını karıştırıyor, kâğıtları ters çeviriyor ve çekmeceleri çekiştirerek açıyordu. Son derece net bir

Kadife kaplı bir kutunun içine saklanmış, beyzbol topu büyüklüğünde kristal bir küre. Rhys'in topluluğunun Baş Rahibi tarafından topluluğa kabul edildikten sonra ona hoş geldin hediyesi olarak verilmişti ve Rhys büyük bir utanç içinde onu kimsenin göremeyeceği bir yere saklamıştı. Kristal bir küre, bir kehanet aynası ya da büyücülerin perdenin ötesini görmelerine yardımcı olmak için ayarlanmış başka herhangi bir aletle hiçbir işe yaramazdı. Sahip olduğu tüm güç, doğal yetenekten değil, irade, ter ve tekrardan geliyordu.

Moira, "Kendime medyum demiyor olabilirim ama işime geldiğinde yeterince iyi görebiliyorum," dedi. "Sadece sık sık kullanmak zorunda hissettiğim bir yetenek değil."

Rhys onun arkasına uzandı ve mektuplarının yanında kınında duran hançerini aldı. Alev dilli, opal ve meşe saplı bu hançer, kısa süren Wiccan döneminden kalma gösterişli bir şeydi ama Rhys onu ölesiye seviyordu. Rhys onu parmaklarının arasında dengeledi, kaşları yoğun bir düşünceyle çatılmıştı.

"Eğer bunu yaparsak, benim gözüm ve kulağım olmalısın," dedi utancını yutkunarak. Utancın burada yeri yoktu. Ne sihirde ne de aşta. "Orada kör olacağım, bana rehberlik edecek senden başka hiçbir şey olmadan operasyonu yürüteceğim. Birlikte çalışmamız gerekecek."

"Elimden geleni yaparım. Buna söz verebilirim."

Rhys karısına baktı, dudakları **b i r** özür dilemek ya da bağlılığını bildirmek için aralanmıştı. Bir şey. Herhangi bir şey.

Sonra, tepedeki ampuller son bir kez daha cesurca vızıldadı, sonra hayaletten vazgeçip çalışma odasını karanlığa gömdü.

"Mumlara ihtiyacımız olacak," dedi Rhys. "Bir sürü mum."

C ONUNCU BÖLÜM MOIRA

Doğruyu söylemek gerekirse, Moira hayatında bir gün bile sried yapmamıştı.

Bir kez denemişti, dördüncü sınıftaki bir pijama partisinde diğer kızlar banyo aynasından gelecekteki erkek arkadaşlarının isimlerini çıkarması için onu zorlamışlardı. Küçük odaya dolmuşlar, tüm ışıkları söndürmüşler ve annesi bir cadı olduğuna göre Moira'nın da aynı numaraları yapabileceği konusunda ısrar ederek ona yalvarmışlardı.

Moira isimleri söyleyememişti ama söyleyemediği için değil. Aynaya sadece birkaç saniye baktıktan sonra bir şeyin ona baktığı hissine kapılmıştı. Ertesi sabah bu hissi annesine anlattığında, annesi Buick'lerinin direksiyonunu biraz daha sıkı kavramış ve "Eğer sen onları görebiliyorsan, şekerim, onlar da seni görebilir. Bir daha böyle bir şey denemeni istemiyorum."

Moira hiç denememişti.

Şimdi, etrafında mumlar yanan siyah beyaz çemberin ortasında bağdaş kurmuş otururken, annesinin onu yeteneklerini geliştirmekten caydırmakta haklı olup olmadığını merak ediyordu. Moira, iş başa düştüğünde o şeye gözlerini dikebileceğinden bile emin değildi. Her zaman güçlü bir sezgi duygusuna sahip olmuştu. Çoğu zaman Rhys onu aramadan milisaniyeler önce onu aramak için telefonu eline alırdı. Hatta birkaç kez, diğer insanların göremediği şeyleri görebilmişti: auralar, siyah kütleler ve ışıktan yapılmış bütün insanlar.

Yine de yeterli gelmiyordu.

Rhys, elinde kınından çıkarılmış hançeri, dik bir omurgayla onun üzerinde durdu.

"Deneyeceğim kovma ritüeli eski bir yöntem. Ama etkinliği konusunda söz v e r e m e m . Daha önce bu şey üzerinde kendi başıma denedim ve yüzde 100 başarısızlıkla sonuçlandı. Senin enerjinin büyüünün etkisini artıracağını umuyorum. Tanrı biliyor ya, sen buradayken kendimi daha iyi hissediyorum, bu da bir başlangıç."

Rhys ayaklarının dibindeki tuz çemberine bir parmağını dokundurdu.

"Bunun onu dışarıda tutacağından emin misin?" diye sordu. "Herhangi bir tılsıma ya da büyüye ihtiyacımız yok mu?"

"Annem beni evde böyle bir çemberin içinde doğurdu ve ben iyi oldum. Kötü bir şeyi değerli bir şeyden uzak tutmak istiyorsan, tuz ve biber işini görür."

"Benim için yeterince iyi."

Bıçağı başının üzerine kaldırıp tavana doğrulttuğunda kaygan ışıık bıçağı yaladı. Moira izledi, hassas atmosferi çok fazla karıştırmamak için sığ nefes alıyordu. Onu daha önce çalışırken hiç bu kadar yakından görmemişti. Mum ışığında teni içten içe parlıyor gibiydi ve kollarındaki damar çıkıntıları nehir yatağı gibi göze çarpıyordu.

O an ondan biraz korkmuştu, tıpkı kilisede başının üzerinde asılı duran İsa'nın parçalanmış bedeninin içine öyle sessiz ve geniş bir korku saldığı gibi. Onu sevdiğini söylemek istedi ama bu tür ayinlerde bu kelimeye izin verilip verilmediğinden emin değildi. Onun yerine şöyle dedi: "Ben hazırım."

Rhys kılıcını dairenin ortasına doğru çekerken Moira kristali bir dürbün gibi gözüne yaklaştırdı ve çağırdığı doğaüstü güç her neyse onu aşağı çekti. Kılıcı önce alnına, sonra karnına dokundurdu ve Moira'nın anlayamadığı alçak bir sesle, ona karşı hiç kullanma fırsatı bulamadığı kelimeler mırıldandı. Krallığa, çelik kadar sert gümüşe benziyordu.

Etraflarındaki gölgeler yer değiştirdi. Moira'nın, karanlığın karanlığın yanından kayışını, uyanırken biraz ürperişini a n l a t a c a k başka bir kelimesi yoktu. Önceden meditasyon yapacak zamanı olmasını, bir fincan pelin otu çayı içmeyi ya da kendisini bu tür işlere uygun bir trans haline sokacak başka bir şey yapmayı çok isterdi.

"Henüz net bir şey yok," dedi. "Ama bir şeyler oluyor. Devam et."

Rhys ritüelini sorunsuzca tamamlayarak çemberin doğu tarafındaki havayı bir pentagram şeklinde kesti. Koruyucu halkanın dışında karanlık

titredi ve hançerini güneye doğru sürüklerken, tuz sınırından birkaç metre ötede mürekkepli bir şekil oluşmaya başladı.

Moira dizlerinin üzerinde dönerek kristali aracılığıyla hareketi takip etti. Görüşü yavaşlamış ve bulanıklaşmıştı ve her şeyi uyduruyor olma korkusu onu çenesinden yakalayıp işe yaramaz hale getirmekle tehdit ediyordu. Ama düzenli bir şekilde nefes aldı ve tereddütsüz bir bakışla kütleyi takip etti.

"Onu görüyorum," dedi.

Rhys noktaları birleştiren çizgileri bozmamaya dikkat ederek batı ve kuzeydeki pentagramlarını tamamladı ve o bunu yaparken yaratık daha da yaklaştı. Şimdi korkunç bir şekilde insan şeklinde görünüyordu, her ne kadar kenarları çözülüp tekrar oluşan ve odadaki tüm ışığı yiyen bir insan gibi olsa da.

Sonra yüzünü ona çevirdi, kesinlikle hiçbir şeyden oluşmayan korkunç boş bir yüzdü bu ve Moira aniden yeniden dokuz yaşındaydı, bir arkadaşının iki katlı karavanının banyosunda korkudan ödü patlıyordu.

Bir an için kristal küreyi bırakıp Rhys'e kapıyı kırmasına yardım etmesi için yalvarmayı düşündü, böylece bir motelde güzel bir uyku çekebileceklerdi. Ama sonra aynadaki o şeyden kaçtıktan sonra kendini ne kadar küçük ve utanmış hissettiğini hatırladı. Babasının ona nasıl yumruk atması gerektiğini öğrettiğini, erkeklerin ya da oğlanların ona saldırması ihtimaline karşı nasıl yumruk atması gerektiğini öğrettiğini ve her zaman omzunu iğne saplı terzi eliyle tutup doğru olanı savunmaktan geri durmadığı için onu nasıl övdüğünü hatırladı.

Moira korkuya karşı dişlerini sıktı ve devam etti. "Saat üç Rhys ve giderek yaklaşıyor. Bizi izliyor. Ne yapacaksan çabuk yap."

Rhys bir avucu yukarıda, diğeri hançeri sallayarak döndü.

"Biraz sola," dedi Moira. "Evet, orada! Görüş alanındaki ölü."

Rhys derin bir nefes aldı ve düşünce formu üzerindeki sihirli uzmanlığını serbest bıraktı. Ona Latince hitap etti ve emretme gücüne sahip olduğu tüm ruhların gazabıyla tehdit etti. Moira sadece birkaç kelime Latince biliyordu ama başmelekler adına, muhtemelen gitmesi ve bir daha dönmemesi için onu zorladığını anlayabiliyordu.

Çemberin dışında, tulpa sadece başını eğdi ve Rhys'e merakla baktı.

"O..." Moira'nın kalbi, ölmekte olan bir güve kadar acınası bir şekilde kaburgalarına doğru hafifçe çarptı. "İşe yaramıyor."

Rhys'in omuzları düştü. Tulpa hiç beklenmedik bir şekilde çemberin etrafında tembel bir döngü çizerek sürüklenmeye başladı ve evin gölgelerine karışarak yavaş yavaş kayboldu. Moira'nın kristalinde karanlık hâlâ hain ve hayat doluydu ama artık belirgin şekiller seçemiyordu.

"Onu kaybettim," dedi, sesi kırılmanın eşiğindeydi. "Gitti."

Rhys sendeleyerek bir adım geri gitti. Moira kristali indirdiğinde kocasının gördüğü şeyi gördü.

Karmakarışık, loş, sessiz bir çalışma odası. Başka bir şey yoktu.

Hançer Rhys'in ayaklarının dibinde yere çarptı ve Rhys döşeme tahtalarının üzerine yığıldı. Dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırarak gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Moira.

Rhys ellerini yüzünde gezdirdi ve titrek bir nefes alarak başını salladı. Uzun bir süre konuşmadı, o kadar uzun bir süre ki Moira onun kendisiyle bir daha hiç konuşmayacağından korktu. Büyükbabasının saati, Moira'nın konuşmasına gerek kalmasın diye sessizliği dolduran tik taklarını çaldı.

"Sen kötü biri değilsin," dedi sonunda. "Ne?"

"Daha önce kendin hakkında söylediğin şey. Değilsin."

Rhys'in karakteri hakkında ona yönelttiği şikâyetler bir anda aklına geldi ve yüzü utançtan yandı.

"Özür dilerim," dedi. "Sana o şeyleri söylememeliydim. Bu konuyu hiç açmamalıydim."

Rhys elini gözlerine götürdü ve eli ıslak bir şekilde geri geldi.

"Hayır, sorun da bu zaten. Anlamıyor musun? Birbirimize hiçbir şeyden bahsetmiyoruz. İyi bir şeyi mahvetmekten çok korkuyoruz. Ama bu konuyu a ç m a m a k bizi her halükarda mahvediyor."

Moira bacaklarını kendi altına çekti. Nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalıştı, belirsizlik ve acı içinde havayı ciğerlerine çekmeye çalıştı.

"Bu kadar mı yani? Mahvolduk mu?"

"Mahvolmamızı istemiyorum," dedi adam, sesinin içi boştu. "Ama birbirimizden bir şeyler saklamaya devam edersek, belki."

"Peki benden sakladığın şey neydi Rhys McGowan?"

Rhys hançerini eline aldı ve inceledi. Gözyaşları kurumuştı ama hâlâ perişan görünüyordu. Konuştuğunda sesi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı.

"Bazen... kıskanıyorum. Çiçekçi sana cara mia diyor ve bedava buketler veriyor. Yoga hocan sana hep yaltaklanıyor. İnsanlar sana içki ısmarlamadan bir bara gidemiyorsun. Sen böylesin... dünyanın gözlerini alamadığı bir ışıık."

"Peki bunun nesi yanlış?" dedi hafif bir kahkaha atarak.

Rhys biraz yüzünü buruşturdu ve Moira, her ne kadar öfkelenmeye hakkı olsa da, Rhys'in onurlu davranması gereken bir acı noktasını açığa vurduğunu fark etti. Bu onu haklı yapmıyordu, kendisini de haksız yapmıyordu ama en azından bu kadarını ona borçluydu.

"Kötü bir şey yaptığını söylemiyorum," dedi Rhys. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorum ve bu gerçekten harika bir şey; sende sevdiğim şeylerden biri de bu. Ama bu bana sanki... sanki benden daha iyisini hak ediyormuşsun gibi hissettiriyor. Ben sadece... Bazen kendimi kara delik gibi hissediyorum. Bir odaya giriyorum ve sohbet bitiyor. Ağzımı açıyorum ve tek konuşabildiğim ölü diller ve iblisler oluyor. Fark etmediysen söyleyeyim, ben biraz oyunbozanım."

Moira çemberin içinde ona biraz daha yaklaştı. "Bunu ne zamandır kendine saklıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Rhys bıçağıyla tırnaklarını karıştırırken Moira'nın gözlerine bakmamaya özen gösterdi. "Bir gün kadar oldu."

"Rhys," diye iç geçirdi Moira.

"Sadece utanıyorum," diye devam etti, kelimeleri köklerinden çekip çıkarır gibi içinden çekip çıkararak. "Eğlenceli birini hak ediyorsun. Heyecan verici birini. Normal insan duygularına erişimi olan birini."

Elini onun dizine yerleştirdi. Onu son derece rahatlatacak şekilde, adam elini çekmedi.

"Bana bakar mısın lütfen?" dedi.

Rhys onun gözleriyle buluştu. Her zamanki gibi karanlık, fırtınalı bir deniz gibi sıkıntılıydılar ama acı çekerken bile bir şekilde güzeldi. Yıldızsız, soğuk ve berrak bir gece gibi.

Onu her zamanki gibi şiddetle seviyordu. "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Kontrolcü bir pislik olduğumu düşünmenden korktum."

"Ben de benim şımarık bir velet olduğumu düşünmenden korktum. İşte buradayız."

Bir süre sessizce oturdular, mumların sıcaklığı odanın buz gibi havasını dağıtıyordu. Sonra Moira dedi ki,

"Daha önce bahsettiğim, bazen tek başıma gün batımına doğru kaçmak istememle ilgili şey... Bu seninle ilgili değil. Sen benim istediğimden daha fazlası olamazdın ve seni seçmemin bir nedeni vardı. Sadece bazen düşünüyorum... Şey, bazen endişeleniyorum..." Sesi kesildi ve Rhys sabırla bekledi, konuşmaya hazır olana kadar onu zorlamadı. "İçimde herhangi bir insanın tatmin edemeyeceği kadar büyük bir his, aşk ve macera acısı olduğundan endişeleniyorum. Ve senin gibi kendini adanmış birini benim gibi uçarı biriyle evliliğe hapsettiğim için kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Eğer bu bir tuzaksa, bileklerime kelepçeleri ve boynuma tasmayı takmana seve seve izin veririm," dedi Rhys. "Seninle evlendim çünkü seni olduğun gibi seviyorum, beni daha iyi biri yaptığın için ve başına gelen en iyi şey olmak istediğim için. Seni bir kafese koyup bir Stepford karısına dönüştürmek istediğim için değil."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Moira.

"Ama Dernek benim için farklı bir açıdan da önemli," diye dikkatle devam etti. "Ben hırslı bir insanım ve bunun için özür dilemeyeceğim. Rütbelerimde ilerlemek istiyorum, bir gün Baş Rahiplik için bir şans istiyorum. Bundan vazgeçmem. Şu anda bulunduğum yer burası. Dürüst olmak için elimden geleni yapıyorum."

"Biliyorum bebeğim. Ve senden bundan vazgeçmeni istemeyeceğim. Ama seni daha rahat hissettirmek için parıltımı da azaltmayacağım. Seni ne kadar sevsem de, ölmeyi tercih ederim."

Parmakları onun yanağını okşamak için belli belirsiz yukarı doğru ilerledi.

"Bu kadar mı yani?" diye sordu, avucuna bir öpücük kondurmak için yüzünü çevirerek. "Bitti mi?"

Rhys başparmağını Moira'nın yanağında gezdirdi, düşüncelere dalmıştı. Moira bu tatlılığın tadını çıkardı, bunun tadını çıkarabileceği son anlardan biri olabileceğinin farkındaydı. Gözlerinde yaşlar birikti ama onları kırıştırtarak uzaklaştırdı. Eğer bu şekilde bitecekse, ağlayarak dışarı çıkmayacaktı.

Sonunda Rhys konuştu.

"Belki ortada buluşabiliriz. Belki kendimizi feda etmeden birbirimize karşı iyi olabiliriz. Bunun mümkün olup olmadığından emin değilim. Ama denemek istiyorum."

Moira'nın yüzünde bir gülümseme belirdi ve işte o zaman gözyaşları Rhys'in parmak eklemlerine döküldü.

Birdenbire sırtı ve omuzları sıcak bir battaniyeyle örtüldü. Moira buzları çözülen vücuduna kan dolaşımını sağlamak için parmaklarını kıvrıp açıyordu.

parmak uçları.

"Rhys, bunu hissediyor musun?"

Kristal küreyi kaptı ve gözüne tutarak dairenin ötesindeki karanlığa baktı. Orada hâlâ kendi isteğiyle hareket eden bir karanlık vardı, ama şimdi daha inceydi, daha az yaygındı.

"Nedir o?" Rhys sanki bir işe yarayacakmış gibi eğilip camdan içeriyi gözetleyerek sordu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım, sanırım çözdüm!" Kristali bir kenara bıraktı ve kocasının omuzlarını ellerinin arasına aldı. "Onu kovamadık çünkü hala onu burada isteyen parçalarımız var, beslendiği sırları saklayan parçalarımız. Şimdi küçülüyor ve-"

"Oda daha da ısındı," diye nefes aldı Rhys. Büyük bir yorgunlukla yüzünü ellerinin arasına aldı. "Her şey çok kolaydı, tüm bu zaman boyunca. Büyüye bile ihtiyacımız yoktu."

Moira heyecandan nefessiz kalmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü, adamın bileklerini ellerinin arasına aldı ve onu dikleştirdi.

"Peki, başka ne var? O kadar çok olamaz, değil mi? Hayatımı geri almaya hazırım. Bana söylemediğin başka ne var?"

"Bana mı?" Rhys sordu, tüyleri hafifçe kabarmıştı. "Peki ya sen?"

Moira konuşmaya çalıştı ama sanki içinde anahtarı olmayan bir kapının ardında kilitli bir şey varmış gibi konuşamadığını fark etti. Rhys ise kaçabilecek bir hayvan gibi görünüyordu ve Moira bu noktaya nasıl geldiklerini açıkça görüyordu. Her ikisi de diğerinin kendi kartlarını masaya koymayabileceği korkusuyla kartlarını masaya koymaya isteksizdi.

Moira'nın düşündüğünden daha cesur olduğu ortaya çıktı.

"Büyü pratiğimin aptalca olduğunu düşünmenden endişeleniyorum," diye ısırdı. Bu sonuncusuydu, onları kurtarabilecek ya da mahvedebilecek son lanetleyici itiraf. "O kadar da... Bilmiyorum. Seninki kadar meşru değil."

"Aptalca mı?" Rhys mırıldandı. İnce bir kahkaha attı. "Gününü insanların hayatlarını daha iyi hale getirerek geçiriyorsun. Bunun neresi aptalca?"

"Bilmiyorum. Senin yaptığın şeyle kıyaslanınca havai yeni çağ şeyleri gibi görünüyor. En azından bazen öyle hissettiriyor."

"Sen benim asla olamayacağım kadar çok büyü geleneğinde yetkinsin ve atalarının gücünün meşalesini annenden ve büyükannenden miras olarak taşıyorsun. Benim yolumu çizecek, geleneklerimi öğretecek ya da bana tavsiyelerde bulunacak biri hiç olmadı. Akıl hocasına en yakın olduğum kişi David'di ve o da tam bir fiyaskoydu. Eğer bir şey varsa, ben..."

Adam bir kez daha kendi içine çekilerek sustu ama Moira onun uzaklaşmasına izin vermedi. Elini sıkarak onu ileri doğru itti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Büyü pratiğimi pek beğenmediğinden endişeleniyorum... Yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşünüyorsun."

"Elbette işin inceliklerini anlamıyorum ve bazen beni korkutuyor. Ama bu yanlış olduğunu düşünmekle aynı şey değil. Bunu pek çok kez konuştuk."

"Sadece kendimi ne kadar iyi ifade ettiğimden emin olamıyorum."

"Peki," dedi Moira dikkatle. "Beni bir ritüele yardım etmem, hatta izlemem için davet etseydin daha iyi bir fikrin olabilirdi. Bana araştırdığın şey hakkında neredeyse hiç konuşmuyorsun bile."

Rhys'in kaşları çatıldı. "Her zaman insanların çalıştığım şeyin sıkıcı olduğunu düşündüklerini varsayıyorum. Sanırım sormam gerekirdi."

"Çalışmaların hakkında konuşmanı dinlemeye bayılıyorum. Ayrıca, yeni semboller ve büyüler öğrenmeye bayıldığımı biliyorsun. Onlara doyamıyorum."

"Ben de yüzeysel şeylerin ötesinde ne yaptığınızı daha iyi anlamak isterim. Özellikle de astroloji, eğer paylaşmaya istekliysen."

Rhys, Moira'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarını yanaklarında gezdirdi. Ona doğrudan Tanrı'nın ağzından çıkan bir vahiy gibi bakıyordu, tıpkı o kavşakta ve düğün günlerinde ona baktığı gibi.

"Keşke senin yeteneğinin yarısı bende olsaydı," dedi.

"O zaman buralarda takılsan iyi edersin," diye dalga geçti, kendi dudaklarıyla onun dudaklarının izini sürerek. "Belki bir şeyler öğrenirsin."

Rhys onu öptü, içten dışa doğru lezzetli bir sıcaklıkla doldurdu. Dilini alt dudağında gezdirdi ve gölgeler huzursuzluklarına son verip yerlerine yerleşirken Moira odada bir ürperti hissetti.

Kocası onu öperken o karanlık, nefret dolu şeyin etraflarında son nefesini verdiğini duyabiliyordu, sanki zaten sonu olmayan bir dünyada yaşıyorlarmış, sonsuza dek bu anda kalabileceklermiş gibi.

"Seni istiyorum," dedi Rhys, çaresiz bir adamın duası kadar dürüstçe ve Moira parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi.

"Çemberin içinde mi? Bunun uygun bir davranış olmadığını sanıyordum."

Parmaklarını Moira'nın kalçalarının yumuşaklığına soktu ve onu kendine çekti. "Umurumda değil. Bana sahip olacak mısın?"

"Herhangi bir saatte, herhangi bir yerde."

Onu derin derin öperken, elleri göğsünün her santimetresinde dolaşırken kendini tüy gibi hafif ve yarı sarhoş hissediyordu.

Bu onun en sevdiği simya türüydü, büyüünün en güçlü haliydi. "Seni istemediğimi düşünmeni asla istemiyorum," dedi Rhys. boynundan aşağı öpücükler kondurdu. Rhys onu bluzundan kurtardı ve göğüslerini ılık havaya maruz bıraktı. "Ve artık büyü uğruna bekârlık yemini etmek yok, söz veriyorum."

Dişler Moira'nın omzunun birleştiği yere battı, onu kıkırdatacak kadar sertti. Moira ellerini aşağı kaydırды ve adamın pantolonunu çözdü.

"O zaman beni ne kadar istediğini göster, büyücü."

"Memnuniyetle, bayan cadı."

Moira kendini yine çemberin içinde yerde buldu ama altındaki parke sanki güneşte pişmiş gibiydi. Birkaç dakika sonra Rhys'in becerikli bilgin parmakları tarafından soyunuyordu, kot pantolonu bluzunun yanına bir yığın halinde atılmış, külotu ayak bileklerinin üzerinden kabaca çekilmişti. Rhys'in Oxford gömleğini sıyırdı ve pantolonunu çekiştirerek çıkardı, kısa süre sonra onun giysileri de yığına katıldı.

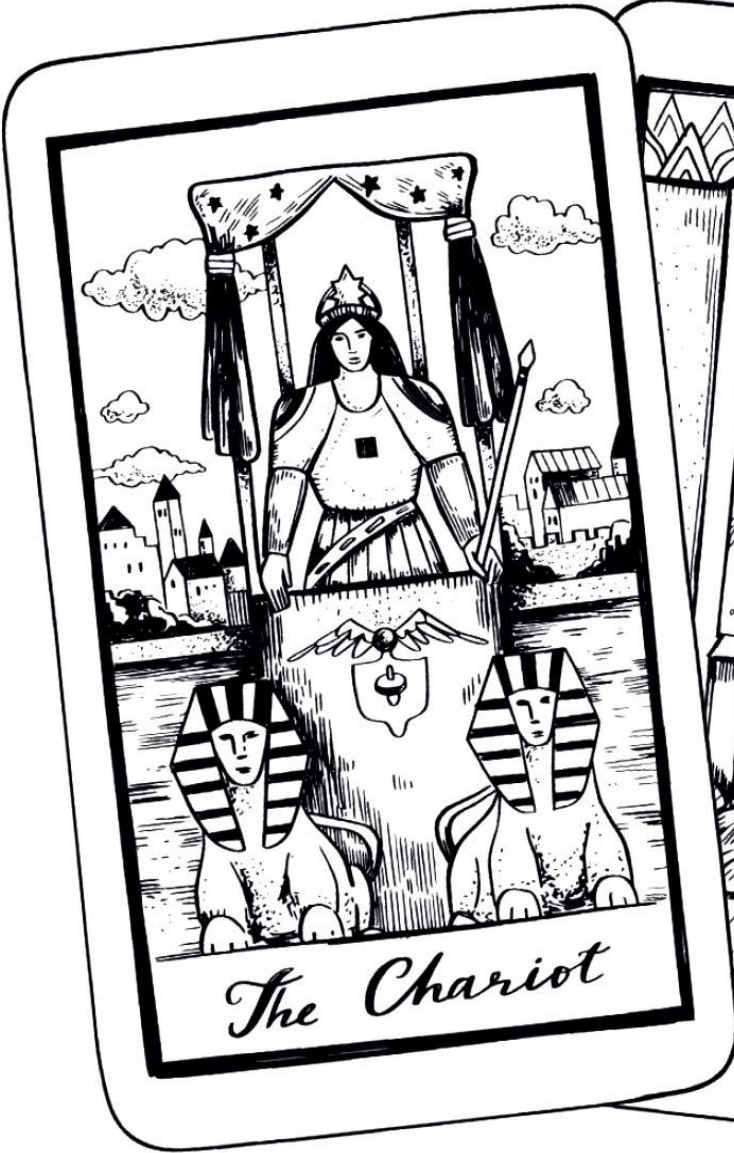
Rhys Moira'yı kucağına çekti, Moira da kollarını ona ölüm kadar sıkı bir şekilde doladı. Moira uzun bir süre onu kollarının arasında tuttu, elleriyle saçlarını düzeltti, ayak bileklerini sırtına doladı. Rhys alnını onun göğüs kemiğine dayamış, kalp atışlarıyla aynı anda nefes alıyordu.

Sonra Rhys Moira'nın içine girip bir avucunu sırtının küçük kısmına bastırduğında Moira'nın dudaklarından bir zevk mırıltısı çıktı. Karanlık bu manzarayla ürperdi ve vücutlarından su gibi yumuşak bir şekilde damladı.

Rhys ağzını onun boğazına dayadığında hava sıcak ve nazik bir şekilde etraflarında dönüyordu. Kalçalarını her sallayışında gölgeler köşelerine çekiliyor, parmak uçlarının Rhys'in omurgasına her vuruşunda odanın sıcaklığı artıyordu.

Kadın doruk noktasına yaklaşırken kalçaları titrediğinde ne merak uyandıran bir ses duyuldu ne de portreler ağladı. Moira'nın nefes nefese kıkırdamaları ve Rhys'in cesaretlendirici mırıltıları dışında ev mutluluk verici bir sessizliğe bürünmüştü.

Moira bir dalga gibi Rhys'e çarpıp kırıldı ve evdeki tüm ışıklar yandı.

ACK NOWLEDGMENTS

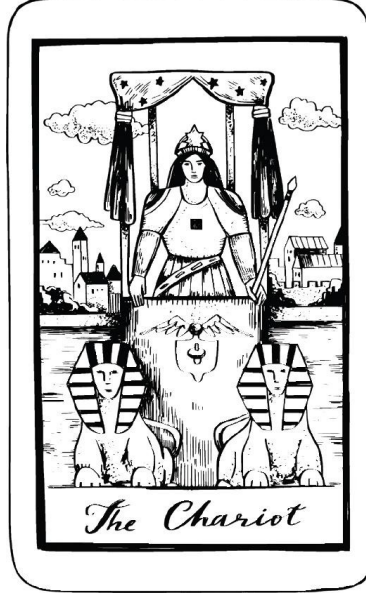
İlk kez yedi yıl önce, hikayeler anlatmayı ne kadar sevdiğim dışında ne yaptığımı hakkında çok az şey bildiğim bir zamanda bağımsız olarak yayınlanan bu kitabın yeniden dirilişine tanık olmak harikaydı. Bir yazarın herhangi bir çalışmasını, özellikle de bu kadar kişisel ve sevilen bir çalışmasını yeniden gözden geçirmesi çok nadirdir ve bana bu kitabı yeniden yazma ve yeniden yayınlama fırsatı verildiği için kendimi inanılmaz derecede kutsanmış hissediyorum.

İlk günlerde yanımda olanlara, romanın ilk basımı için düzenlememe yardımcı olan arkadaşlarıma ve daha sonra daha da iyi hale getirmeme yardımcı olmak için gelenlere, tüm Angry Robot ekibine teşekkür etmeliyim. Ancak, özellikle tüm bu süre boyunca burada olanlara teşekkür etmeliyim. Ellie ve Kit: İkiniz de olmasaydınız hiçbir yerde olamazdım. İkinize de hayatımı yeri doldurulamaz bir şekilde zenginleştirdiğiniz için (ve içine düştüğüm her olay örgüsü boşluğundan beni çıkardığınız için) teşekkür ederim.

Orijinal kapak sanatçısı Lena'ya, yeni ve geliştirilmiş baskının olağanüstü çizeri Eleonor'a ve olağanüstü tasarımcı Alice'e teşekkür ederim. Müşterilerine bu seri hakkında övgüler yağdıran her bir kitapçıya ve takipçilerine güzel sözler aktaran her bir blog yazarına, TikTokker'a ve bookstagrammer'a teşekkür ederim.

Son olarak, Tumblr'da aşık olan bir tarot cadısı ile bir tören büyücüsü hakkında yazdığım yazıdan beri burada olan okuyuculara teşekkür ederim. Birçoğunuz asla tam olarak anlayamayacağım şekillerde çalışmalarım için mum yakmaya devam ettiniz ve bunun için kalbimin derinliklerinden minnettarım. Burada olduğunuz için ve bu kitabı daha güçlü, daha nazık ve daha gerçekçi bir hale getirmek için bana ikinci bir şans verdiğiniz için teşekkürler.

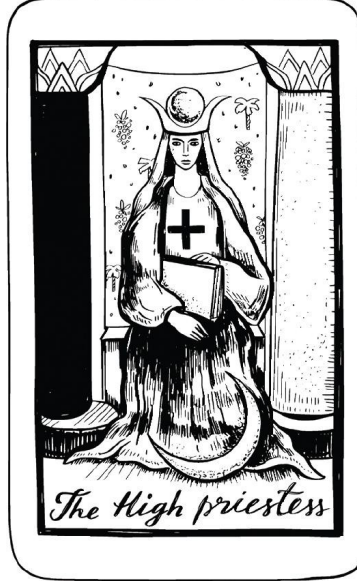
Sevgi ve sihir sizi her zaman bulsun.

T H E C H A R I O T

Savaş arabaları hıza ve enerjiye sahiptir, bu nedenle sizi genellikle çok hızlı bir şekilde ileriye taşıyabilir. Hezekiel'in Eski Ahit'teki vizyonunda gördüğümüz gibi, sizi cennete de götürebilirler. Savaş Arabası imgesi genellikle yüzünüze **b a k a r**, bu nedenle ukala ve gösterişli olabilir, ancak çoğumuzun bu özgüvene biraz ihtiyacı vardır. Yine de, bu her zaman açık değildir: birçok kart yinelemesinde, Savaş Arabası gizemli Sfenks figürü tarafından çekilir. Sfenksler bilmeceleriyle ünlüdür, bu nedenle ilerlemeniz her zaman anlık veya kolay olmayacaktır. Savaş arabaları, özellikle Antik Yunan ve Roma'da zafer geçit törenlerine dahil edilirdi ve savaşta kullanışlıdır.

Savaş Arabası bir başarı kartıdır.

BAŞ RAHİBESİ

Baş Rahibe gizemli imgelerle doludur. İçsel bir güç taşır - erkeksi bir kudret ya da üstün gelen bir şey değil - ama derin akıntılardaki ve karanlık yerlerdeki enerji. O bir inisiyatördür ve yılın altı ayını Yeraltı Dünyası'nda geçiren Yunan tanrıçası Persephone'nin meyvesi olan narlarla süslü bir peçenin önünde oturur. Yaşamın ve ölümün gizemlerini aşmıştır. Motivasyonlarımızı keşfetmeye çalıştığımızda "nedenini açıklayamıyorum" diyenlerin koruyucu azizidir. Tapınağın siyah ve beyaz sütunları arasında oturur ve aradaki boşluğu oldukça rahat bir şekilde tutar. Son olarak, perdenin arkasında - her şeyin arkasında - bilinçdışının suları vardır.

Onunla birlikte derinlere inecek, şaşırtıcı bir şeyler bulacak ve sezgilerinizden ve içgüdülerinizden öğreneceksiniz.

Biz Angry Robot'uz, size bilimkurgu, fantezi, korku ve bunların arasındaki her şeyin en iyisini sunan, en sevdiğiniz bağımsız, tür-akışkan yayıncıyız! Tüm kataloğumuzu görmek için www.angryrobotbooks.com adresindeki web sitemize göz atın.

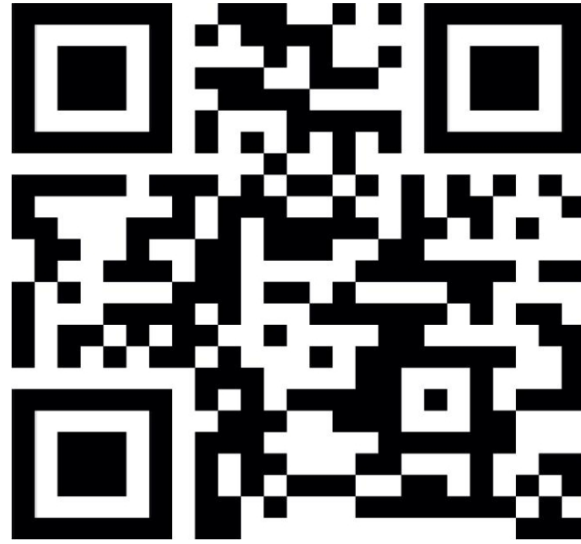
Bizi sosyal medyada takip edin:

Twitter [@angry_robotbooks](https://twitter.com/angry_robotbooks)

Instagram [@angry_robotbooks](https://www.instagram.com/angry_robotbooks)

[@angry_robotbooks](https://www.tiktok.com/@angry_robotbooks) TikTok

Şimdi posta listemize kaydolun:

İçindekiler

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10 TEŞEKKÜR](#)

[SAVAŞ ARABASI](#)

[BAŞ RAHİBE](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

